

Toàn Bộ Điều Thua

Contents

Toàn Bộ Điều Thua	1
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Ở Chung	4
3. Chương 3: Chờ Đợi	7
4. Chương 4: Bày Tổ	9
5. Chương 5: Về Nhà	10
6. Chương 6: Trêu Chọc	13
7. Chương 7: Ái Muội	15
8. Chương 8: Khi Dễ	16
9. Chương 9: Dấu Vết	17
10. Chương 10: Đoán	18
11. Chương 11: Hiểu Lầm	20
12. Chương 12: Trò Đùa	21
13. Chương 13: Trói Buộc	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17: Làm Hòa	33
18. Chương 18: Sự Thật	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20: Thỏa Hiệp	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22: Thân Mật	43
23. Chương 23: Thẳng Thắn	45
24. Chương 24: Cứng Chiều	46
25. Chương 25: Hoàn	50

Toàn Bộ Điều Thua

Giới thiệu

Edit: Ác Ma Chi Danh Beta: Mạc Vô Thần Thể loại: Hiện đại, chủ công, 1×1, HE. Người đời thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toan-bo-deu-thua>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Hạ Thụy Nhiên là một cảnh sát nhưng bề ngoài trông anh rất tuấn tú, diện mạo ôn hòa, bộ dáng hào hoa phong nhã nên người bình thường thường không thể nhìn ra nghề nghiệp của anh.

Hạ Thụy Nhiên cũng là một người rất hiền lành, bóng đèn nhà hàng xóm cháy, vòi nước hỏng, không cần kêu, chỉ cần phàn nàn một tiếng trước cửa, anh liền mang dụng cụ chạy sang sửa giúp. Người ta tỏ vẻ cảm ơn, mời anh sang ăn bữa cơm, Hạ Thụy Nhiên liên tục xua tay, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, nói chuyện cũng thành nói lắp.

“Tiểu tử này thật không tồi.” Bà lão tóc trắng xóa nhà kế bên mỗi lần nhìn thấy anh liền khen ngợi không dứt, lại trừng mắt, coi như chuyện trong nhà mình nói: “Nếu có cô gái nào gia cảnh tốt, thì nói cho Tiểu Hạ nhà chúng ta một tiếng, để ý nhiều chút.”

Đối phương bao giờ cũng thờ dãi:

” Ai, thật ra tôi cũng muốn tìm cho cậu ấy một cô gái tốt. Bà nhìn Tiểu Hạ xem, muốn diện mạo có diện mạo, lại một lòng cầu tiến, trong nhà còn không có người già cần chăm sóc. Nhưng vừa nghe cậu ấy là cảnh sát, các cô gái liền không muốn nữa”.

Làm cảnh sát quá mệt mỏi, thời gian công tác lại không ổn định, không thể chăm sóc gia đình. Hạ Thụy Nhiên lớn lên rất đẹp trai, thời còn đi học cũng có quen bạn gái, bắt quả không có tình cảm gì, chưa được bao lâu liền chia tay. Hơn nữa Hạ Thụy Nhiên cũng không nghĩ đến chuyện kết hôn. Lúc trước cha mẹ anh bệnh nặng, cả nhà và xe đều bán tất, nhưng vẫn không cứu được tánh mạng hai người, một trước một sau lần lượt từ già cỗi đời, chỉ để lại cho anh một khoản nợ lớn. Tiền lương của Hạ Thụy Nhiên lại không cao, miễn cưỡng chi đủ cho cuộc sống của bản thân và trả nợ, anh không muốn cô gái kết hôn cùng mình phải chịu khổ như anh.

Bởi vì không có bạn gái nên thời gian rảnh của anh rất nhiều. Lúc không có ca trực, đồng nghiệp anh thường ra ngoài chơi, Hạ Thụy Nhiên sẽ không tham gia, nói ngại nơi đó rất buồn chán, anh thà rằng về nhà ngủ, cũng không thèm đi đâu hết.

Một ngày nào đó, Hạ Thụy Nhiên đã hết ca trực buổi trưa. Khi học đại học, anh có một người bạn khá thân, sau khi tốt nghiệp làm công tác quản lý hộ khẩu, cách nhà anh không xa, nhưng dù gần, Hạ Thụy Nhiên lại chưa bao giờ đến đó chơi qua. Tuy nhiên, hôm nay rảnh rỗi không có việc gì làm, anh muốn tìm bạn cũ tán gẫu, lấp đầy cái khoảng thời gian nhàm chán này.

Người bạn kia tên là Chu Sinh, nghe tên có vẻ là một người nho nhã hiền lành, nhưng thực tế lại là một người đàn ông anh khí mười phần, cao một mét chín, làn da phơi nắng đen bóng, sáu khối cơ bụng chính tề, bắt quả bây giờ cũng chưa có bạn gái. Nếu có bạn gái, khẳng định người ta sẽ không cùng Hạ Thụy Nhiên nói chuyện phiếm.

Hạ Thụy Nhiên còn chưa ăn cơm trưa, mua ba khối gà rán đem đi cùng, xem như ứng phó một chút. Hiện tại trong văn phòng, trừ bỏ Chu Sinh, còn có một nữ nhân viên văn chức, tuy nói người ta không ăn thực phẩm dầu mỡ, nhưng Hạ Thụy Nhiên Vẫn cứ mua, coi như là tôn trọng phái nữ.

Ai ngờ đến khi Hạ Thụy Nhiên đi qua, trong văn phòng có ba người, Chu Sinh cùng một đồng nghiệp đang cầm bút thẩm vấn. Trên chiếc ghế dựa bằng gỗ ở giữa phòng, một thiếu niên đang ngồi, thoát nhìn còn chưa trưởng thành, gương mặt cứng ngắc, hai chân khép lại, lưng không dám tựa vào ghế dựa phía sau, giống như phi thường khấn trương. Mà nữ đồng nghiệp kia hẳn đã đi ăn cơm, không có ở trong này.

“Thế này là sao?” Hạ Thụy Nhiên tháo mũ xuống, đem chân gà đưa cho Chu Sinh, hỏi.

” Không có chuyện gì lớn, chỉ là không có giấy phép lái xe.” Chu Sinh vươn tay nhận lấy, chưa ăn mà để ở bên cạnh, ” Kêu cậu ta nộp tiền phạt, cậu ta nói không có tiền.”

“Nhìn tuổi cũng không lớn, chắc không phải là vị thành niên chứ?”

“Không biết a, hỏi cái gì cậu ta cũng nói không biết, hỏi đến tên liền im lặng luôn.” Chu Sinh nhú mày, chuyện này thực phức tạp.

Hạ Thụy Nhiên từng đối mặt rất nhiều phần tử tội phạm, tâm lý rèn luyện rất tốt, đối với việc này cũng không phản ứng mình, thậm chí còn đi lên phía trước, xoay người đối thiếu niên kia nói:

” Cậu tên gì?”

Lúc trước đã nói qua, bộ dạng Hạ Thụy Nhiên ôn hòa, khí chất cũng đoan chính, trước kia khi thẩm vấn vị thành niên hoặc phạm nhân nữ, đều do anh đảm nhận, làm cho đối phương buông lỏng cảnh giác. Thiếu niên thấy Hạ Thụy Nhiên xoay người, hơi hơi dịch về phía sau một chút, cả người đều cứng ngắc, hai mắt mở lớn, mặt không biết vì cái gì mà đỏ lên, tựa hồ muốn mở miệng nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Hạ Thụy Nhiên kiên nhẫn chờ đợi trong chốc lát, thấy cậu ta quả nhiên không nói lời nào, vuốt cái mũi cười cười, xoay người ngồi xuống bên cạnh Chu Sinh.

Chu Sinh cảm thấy thực bất đắc dĩ, dùng giọng điệu thẩm vấn như không liên quan tới mình, nói:

“Nè, phối hợp chút đi. Đã giữa trưa rồi mà chúng tôi còn chưa ăn cơm nữa, cậu nhanh nói, chúng tôi liền thả ra.”

Ba người cũng không phải là người mới, liếc mắt liền nhìn ra, thiếu niên này còn chưa trưởng thành, nếu có giấy chứng nhận, liên hệ với người giám hộ để dẫn về nhà, nghiêm khắc giáo dục là được. Nhưng thiếu niên này không biết do sợ hay khấn trương, miệng ngậm giống như vỏ sò, một câu cũng không dám nói.

Giữa trưa mùa hè vô cùng nóng bức, Hạ Thụy Nhiên cũng không muốn ăn cơm, rót chén trà ngồi ở bên cạnh Chu Sinh xem di động. Một lát sau, anh nghe được thanh âm tiếng giày cao gót, một cô gái mặc váy ngắn, dáng người rất đẹp đi đến, vừa nhìn thấy Hạ Thụy Nhiên liền cười, nói:

“Ai u, đây không phải Hạ Thụy Nhiên sao, lâu rồi không thấy an đến đây? Là đến thăm Chu Sinh à.”

Cô gái kia tên là Lâm Dật, tính tình cởi mở, rất thích nói đùa.

Chu Sinh cười mắng: “Cô nhớ tiểu Hạ nhưng đừng có lôi tôi vào.”

Lâm Dật tới đây nhận ca, để cho hai người kia đi ăn cơm, vốn dĩ do cô trông chừng, nhưng mà công việc còn chưa làm xong, vừa thấy Hạ Thụy Nhiên liền an tâm, nhờ anh giúp để ý thiếu niên trong phòng, chính mình thì đến văn phòng phía xa chỉnh lý lại hồ sơ.

Sau khi Chu Sinh cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, trong phòng chỉ còn lại Hạ Thụy Nhiên cùng thiếu niên, thanh âm của quạt máy bị phóng to gấp mấy lần, Hạ Thụy Nhiên cúi đầu xem màn hình di động, liếc nhìn qua thì thấy thiếu niên cong thắt lưng.

Hạ Thụy Nhiên nghĩ rằng cậu muốn đi WC, vội vàng bỏ di động tiến lên phía trước, ai ngờ còn chưa tới gần, chợt nghe bụng thiếu niên phát ra tiếng vang, Hạ Thụy Nhiên lập tức sững sốt.

Khuôn mặt thiếu niên đột nhiên đỏ bừng, thắt lưng cúi càng thấp, có thể nhìn thấy làn da tái nhợt dưới lớp quần áo, lỗ tai hồng hồng trong suốt.

“...” Hạ Thụy Nhiên khựng lại một chút, nhìn thiếu niên quần bách đến sắp khóc, liền lấy gà rán ở trên bàn, đưa tới thiếu niên trước mặt, nói: “Cậu ăn đi”.

Gà rán sau khi để nguội thoát nhìn toàn là dầu mỡ, rất không muốn ăn. Hạ Thụy Nhiên cảm thấy để cậu ăn cái này không tốt, vừa định gọi Lâm Dật, nói bản thân muốn đi căng tin mua chút đồ ăn một lần nữa, lại thấy thiếu niên sợ hãi vươn tay, lấy gà rán ăn.

Hắn do tuổi nhỏ, ăn cơm cũng không để ý, một lát sau đã thấy cả mặt cậu đều là dầu mỡ, Hạ Thụy Nhiên quay đầu rút hai tờ giấy, quay người lại liền thấy thiếu niên đang lấy tay lau nước mắt.

Từ khi anh nhận công tác, trừ bỏ bên ngoài năng lực thừa nhận rất mạnh, đều cảm thấy áp lực rất lớn, nên đối với tình cảm kích động, ủy khuất cùng tức giận đặc biệt rõ ràng.

Hạ Thụy Nhiên thậm chí đã từng gặp qua không ít người thoát nhìn cương nghị lại khóc lóc, kêu rên, lâu dần thành thói quen, nhưng vẫn không thể nhìn được phụ nữ và trẻ em khóc, nhất thời tay chân trở nên luống cuống.

Thiếu niên khóc không thành tiếng, cái mũi chỉ ngẫu nhiên sụt sịt, chờ cậu bình tĩnh lại một chút, Hạ Thụy Nhiên ngồi xổm xuống, vành mắt nhìn thẳng thiếu niên, dùng âm thanh ôn hòa nói:

“Cậu cũng muốn rời khỏi đây đúng không? Để tôi giúp cậu liên hệ với gia đình, mang cậu trở về, được không?”

Thiếu niên rốt cục bình tĩnh trở lại, ánh mắt đỏ bừng nhìn Hạ Thụy Nhiên, thấp giọng nói:

“Tôi không có cha mẹ”

“A?”

“Bọn họ mặc kệ tôi.”

Hạ Thụy Nhiên khuyên bảo một lúc, cũng không thu được kết quả gì, cuối cùng không có biện pháp, liền hỏi: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười ...bảy, tám tuổi.” Thiếu niên dừng một chút, nói.

Hạ Thụy Nhiên thở dài, bất đắc dĩ nói:

“Được rồi.”

2. Chương 2: Ở Chung

Sau khi Chu Sinh Ăn cơm trở về, Hạ Thụy Nhiên nói với hắn: “Tôi vừa phát hiện đứa nhỏ này là cháu của tôi. Năm nay còn chưa có trưởng thành, cũng không cần giam giữ ngắn hạn, để tôi thay nó nộp tiền phạt đi.”

Chu Sinh hồ nghi nhìn anh: “Con mẹ nhà cậu, tôi vừa mới ăn cơm trở về, cậu đã có đứa cháu lớn như vậy?”

Hạ Thụy Nhiên châm một điếu thuốc, cười: “Biết làm sao bây giờ? Cậu cũng không có biện pháp, không bằng giao cho tôi đi.”

Con người Hạ Thụy Nhiên rất tốt, tâm địa lại thiện lương, Chu Sinh đã sớm biết.

Quả thật cũng không còn biện pháp gì, Chu Sinh nhận điếu thuốc Hạ Thụy nhiên đưa qua, nhẹ nhàng hút một hơi, cúi đầu viết hai nét bút, tuy rằng không nói một tiếng, nhưng vẫn nghe theo. Ở Trung Quốc, chỉ cần có quan hệ, cơ bản không chuyện gì không thể làm được. Máy quy tắc cứng nhắc kia, chỉ là để cho người ta xem.

Hạ Thụy Nhiên mang theo thiếu niên đi ra, đứng vào lúc thời gian nóng nhất trong ngày, thiếu niên lúc ngồi nhìn có vẻ thực nhỏ tuổi, khi đứng lên chỉ thấp hơn Hạ Thụy Nhiên nửa cái đầu, vóc dáng cũng rất cao.

“Bây giờ cậu định đi đâu?” Hạ Thụy Nhiên hí mắt nhìn thái dương, vừa đi ra người đã lập tức đổ mồ hôi, tối hôm qua anh trực ca đêm, còn chưa tắm rửa, không cần nghĩ cũng biết cả người đều hôi hám. Bất quá thiếu niên vẫn kiên trì đi theo anh phía sau, không có ý tứ rời đi.

“...Không biết.” Thiếu niên cúi đầu, bộ dáng ủ rũ.

“Không về nhà?”

“....Không có nhà.”

Hạ Thụy Nhiên từng gặp rất nhiều thiếu niên rời nhà trốn đi, nhưng khi vào trại tạm giam, phần lớn đã bị kinh hãi, hoặc là nói muốn về nhà, hoặc là nói muốn gặp bà ngoại bà nội, rất ít trường hợp nói không có nhà như vậy.

Nhưng Hạ Thụy Nhiên nghĩ đến bản thân cha mẹ đã mất, liền cho rằng thiếu niên cũng giống mình. Ngẫm lại cậu nhóc này có khả năng từ nhỏ đã không còn cha mẹ chăm sóc, ăn nhờ ở đậu, vừa mới trưởng thành đã bị người giám hộ đuổi ra khỏi nhà, trong lòng nhất thời có chút thương hại, nghĩ nghĩ nói:

“Vậy cậu theo tôi trở về đi. Nhà của tôi còn có chút mì gói.”

Thiếu niên mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời, trong suốt nhìn Hạ Thụy Nhiên, đồng thời tay phải nâng lên sờ sờ cái mũi, dùng ngôn ngữ cơ thể để biểu đạt một loạt cảm xúc, tỷ như “vui sướng”, tỷ như “hạnh phúc”.

Hai bát mì gói bình thường, cà chua đều tan trong nước canh, bên trên có hai cái trứng gà, rắc chút hành lá, thoạt nhìn không có gì đặc biệt. Nhưng bát đựng rất to, bên trong chứa đầy mì sợi, rất nhiều.

Hạ Thụy Nhiên không có nhiều tiền, sức ăn lại lớn, từ trước đến nay ăn uống đều là mau lẹ, bạn bè đến đây cũng vậy. Trong nhà cơ bản không có chén nhỏ, tất cả đều dùng tô lớn.

Ban đầu thiếu niên còn có chút ngượng ngùng, cầm đôi đũa ăn từ tốn, sau đó dường như bị Hạ Thụy Nhiên ảnh hưởng, cũng có thể là do rất đói, rất nhanh liền ăn như lang thôn hổ yết, bị nóng đến không ngừng thổi khí.

“Đúng rồi, cậu tên là gì?” Hạ Thụy Nhiên chống đôi đũa, nói với thiếu niên.

Thiếu niên dừng một chút, cả đầu đều nhanh chôn trong bát thấp giọng nói: “Tổng Hồng Nho”.

“Ôi chào, tên rất hay.” Bệnh nghề nghiệp của Hạ Thụy Nhiên bắt đầu phát tác, lòng hiếu kỳ nổi lên, không ngừng đặt câu hỏi, “Học tập thể nào?”

“...Không được tốt lắm.” Tổng Hồng Nho thực ngượng ngùng, đầu cúi càng thêm thấp, “Không học đại học. Bọn họ nói tên em nên là kêu Tống Bạch Đình mới đúng.”

Hạ Thụy Nhiên không biết nói gì thêm. Là người tốt, cho dù Tống học Nhiên nói “không còn đi học”, Hạ Thụy Nhiên cũng sẽ khích lệ cậu, ai biết Tống Hồng Nho thật thà như vậy, đối với một ngoại nhân như anh cũng không giấu diếm.

“Không được tốt lắm thì không được tốt lắm, tôi học cũng không giỏi, sống vẫn rất tốt.”

“Àn.”

Hạ Thụy nhiên không biết nói gì thêm.

Bình thường khi ở nhà một mình anh thường cởi trần, nhưng hiện tại nhà có khách, anh không thể không mặc áo vào, nóng đến đổ đầy một thân mồ hôi, trong phòng khách mở quạt, âm thanh “vù vù” tràn đầy căn phòng nhỏ hẹp.

Tống Hồng Nho ăn xong, đem bát của mình cùng bát của Hạ Thụy Nhiên đến bồn nước rửa. Hạ Thụy Nhiên muốn đoạt lại để tự mình rửa, nhưng bị cậu đẩy ra. Thiếu niên bộ dáng cao, khí lực cũng không nhỏ,

Hạ Thụy Nhiên sợ làm vỡ bát, không dám dùng sức nhiều, cuối cùng đành đứng một bên nhìn cậu đem mọi thứ rửa sạch sẽ.

“Em không có nơi để đi.” Thu thập xong, Tống Hồng Nho đứng ở trước mặt Hạ Thụy Nhiên, cúi đầu, giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm bị phạt, ngón tay gắt gao nắm góc áo,”... Cho em ở lại nơi này được không? Em sẽ giúp anh dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, rửa bát, quét nhà, chờ khi em tìm được việc làm, sẽ trả anh tiền thuê nhà. Anh, em ... có thể ở lại nhà anh không?”

Hạ Thụy Nhiên đang đứng trước gương súc miệng, vừa nghe lời này, đột nhiên ngậy người.

Ban đầu nói ra, tựa hồ không có lý do từ chối. Ngôi nhà rộng bảy mươi mét vuông, sợ bị ẩm ỉ cho nên vẫn chưa tìm được người thích hợp để thuê ở chung. Mà thiếu niên trước mặt thoát nhìn im lặng lại sạch sẽ, là người thích hợp nhất. Bất quá ngay từ đầu Hạ Thụy Nhiên đã không nghĩ như vậy, sưng sốt một chút, nói:

”...Không tốt lắm thì phải?”

Tống Hồng Nho cúi đầu, không hé răng.

”...Cậu không có chỗ ở sao?” Hạ Thụy Nhiên buông cốc nước, lau miệng,”Nếu không tôi giúp cậu tìm phòng? Ở cùng với tôi...Ách...”

Tống Hồng Nho cúi đầu càng thấp, sau một lúc lâu, nói: “Anh có bạn gái rồi sao?”

“Không có.” Hạ Thụy Nhiên vội vàng phủ nhận, nghĩ nghĩ nói, “Như vậy đi, cậu tạm thời ở lại nhà tôi, khi nào tìm được phòng rồi hãy dọn đi, tôi cũng không cần tiền thuê phòng.”

Thiếu niên nghe xong lời này, lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, ngoan ngoãn nói:

“Cảm ơn anh.”

Nụ cười kia thực đơn thuần, Hạ Thụy Nhiên không nhận được đưa tay xoa đầu cậu.

Vì thế, hai người bắt đầu cuộc sống ở chung.

Nghĩ lại cũng kì quái, mấy giờ trước, vẫn là hai người hoàn toàn xa lạ, đơn giản là một người chủ động, một người thiện lương, cứ như vậy kì quái mà quý dị ở cùng nhau.

Hạ Thụy Nhiên vừa trực ca đêm, vốn định cơm nước xong lập tức đi ngủ, ai ngờ đột nhiên trong nhà lại có thêm một người. Hạ Thụy Nhiên sợ Tống Hồng Nho chưa quen hoàn cảnh, đành mạnh mẽ áp chế tinh thần mà ngồi trên sofa, cùng cậu xem tivi, kết quả chưa tới mười phút đã cảm thấy mệt rã rời, ánh mắt cũng không mở ra được.

“Anh, nếu không anh đi ngủ trước đi.” Tống Hồng Nho đi đến bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, ngồi xuống đối anh, thậm chí bàn tay còn kéo quần áo anh nói, “Trước tiên nên tắm rửa một chút?”

Hạ Thụy Nhiên lập tức thanh tỉnh, nghĩ đến mùi hôi khó chịu trên người mình, vội vàng đứng lên đi vào phòng tắm, vừa đi vừa nói:”Ừ. Cậu có mang theo quần áo để thay không?”

Tống Hồng Nho lắc đầu, trả lời: “Ngày mai em sẽ đi mua.”

”Nếu cậu muốn tắm rửa, có thể dùng áo ngủ của tôi.”

“Dạ.”

Hạ Thụy Nhiên nghĩ nghĩ, vẫn không khóa cửa phòng tắm.

Ngoài phòng khách, Tống Hồng Nho ngồi trên sofa, chậm rãi thả lỏng người, giương mắt nhìn phòng tắm.

Trong phòng tắm mơ hồ truyền ra tiếng nước.

Biểu tình trên gương mặt cậu có chút phức tạp

3. Chương 3: Chờ Đợi

Hạ Thụy Nhiên rất nhanh đã tắm rửa xong, vừa lau tóc vừa đi ra, còn chưa lau khô đã đi vào phòng ngủ, sau đó bỏ nhào lên trên giường. Thần trí anh đã muốn mơ hồ, nhưng vẫn không quên đối Tổng Hồng Nho dặn dò:

“Phòng của cậu ở bên kia. Bất quá chần còn chưa phơi nắng, tạm thời cậu có thể ngủ cùng tôi...”

Tiếng bước chân của Tổng Hồng Nho thật nhỏ, lặng lẽ đi đến bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, một lúc sau mới dám nhẹ nhàng hoạt động, chậm rãi nằm xuống bên cạnh anh, thanh âm khe khẽ hỏi:

”Anh, anh có thể xoa xoa đầu em không?”

Hạ Thụy Nhiên miễn cưỡng mở một con mắt, ánh mắt nghi hoặc.

” Sau khi mẹ em qua đời.....Không có ai làm như vậy với em.”Tổng Hồng Nho vừa nói, vừa khẽ động thân mình, dường như rất ngượng ngùng.

Ánh mắt Hạ Thụy Nhiên run run một chút, sau đó liền hiểu được. Anh dùng khuỷu tay chống đỡ thân mình, làm theo lời của Tổng Hồng Nho, xoa đầu cậu. Bởi vì là đàn ông, cho nên chắc chắn không ôn hòa giống như phụ nữ được, Hạ Thụy Nhiên thậm chí đem tóc của Tổng Hồng Nho xoa loạn hết cả lên.

Tổng Hồng Nho đưa lưng về phía anh, cổ cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích.

Hạ Thụy Nhiên học động tác của mẹ mình, dùng cằm cọ đỉnh đầu của cậu, thấp giọng nói:

”Ngủ đi.”

Tổng Hồng Nho mạnh mẽ xoay người lại, nâng ánh mắt nhìn Hạ Thụy Nhiên, hô hấp trở lên dồn dập.

Khi đó Hạ Thụy Nhiên không rõ, thiếu niên vì cái gì mà hô hấp trở lên dồn dập như vậy, hơi thở phả lên cổ anh cũng vô cùng nóng.

Thẳng đến một đoạn thời gian rất dài về sau, khi đó hai người đã xác định quan hệ người yêu, Tổng Hồng Nho ghé vào trên người Hạ Thụy Nhiên, cùng anh hôn môi, phía dưới không ngừng cọ xát, một tay Hạ Thụy Nhiên ôm thắt lưng, một tay ôm đầu của cậu, ý bảo cậu đừng quá phạm, liền thấy Tổng Hồng Nho ngẩng đầu, ánh mắt đen utor át, nói với anh:

”Anh có biết em thích anh từ lúc nào không?”

”Nhất kiếm chung tình.”Hạ Thụy Nhiên ‘Chặc’ một tiếng. Đáp án này anh nghe qua vô số lần.

“Em đã nghĩ cẩn thận, chắc chắn không phải.” Tổng Hồng Nho cúi đầu, cái trán kề sát người anh, hô hấp cực nóng mà dồn dập, giống y như ngày đó, “Kỳ thật, hẳn là vào cái khoảnh khắc anh sờ đầu em.”

Đến lúc này, Hạ Thụy Nhiên mới hiểu được hành động khác thường của cậu khi đó.

Hạ Thụy Nhiên là một tên thần kinh thô, trong nhà có người ngoài cũng dám ngủ say sưa, nếu không phải tiếng chuông điện thoại ngoài phòng khách quá ồn ào khiêu anh bừng tỉnh, phỏng chừng anh có thể trực tiếp ngủ sang ngày hôm sau. Đối với anh, cho dù Tổng Hồng Nho không phải là người tốt, đoán chừng cũng không dám trong nhà cảnh sát trộm này nọ, anh đối với Tổng Hồng Nho, vốn dĩ không có một chút tâm đề phòng.

Hạ Thụy Nhiên nghe được tiếng chuông dồn dập, từ trên giường nhảy dựng lên, xoa xoa hai mắt, mặc áo, quay người lại nhìn thấy bên cạnh còn nằm một người, anh hoảng sợ, trong miệng mơ hồ nói: “Cậu là...”

Tổng Hồng Nho nằm ở bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, hình như không ngủ, bình tĩnh nói: “Anh, nên đi nghe điện thoại.”

”Đúng rồi.” Hạ Thụy Nhiên ngay cả dép lê cũng không xỏ, chạy đến phòng khách tùy tiện liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện mới có năm giờ, anh chẳng qua mới ngủ được mấy tiếng mà thôi.

Hạ Thụy Nhiên nhận điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nữ thanh thúy:

”Hạ Thụy Nhiên, anh đến đây nhanh lên, vụ án phát hiện manh mối mới.”

Hạ Thụy Nhiên đột nhiên thanh tỉnh hẳn, nói: "Được, tôi lập tức qua ngay."

"Anh ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Vậy anh ăn xong rồi hãy qua đây, không cần vội vàng đâu, tạm thời cũng không có ai chú ý đến anh."

Hạ Thụy Nhiên gật đầu, sau đó cúp máy. Cuộc điện thoại này là do đồng nghiệp anh gọi tới, tên là Cao Dao, là một pháp y, tuy người bộ dáng không đẹp nhưng tính cách dịu dàng, nhìn như thế nào cũng không ra cô lại làm nghề này.

Hạ Thụy Nhiên đang rất gấp, vốn định tùy tiện ứng phó, nhưng nghĩ đến trong nhà còn có người, cũng không thể ngay ngày đầu tiên đã bạc đãi Tổng hồng Nho, vừa mặc quần áo vừa nói: "Cậu muốn ăn cái gì?"

"Dạ?" Tổng Hồng Nho đứng im lặng, không dám phát ra âm thanh, khiến Hạ Thụy Nhiên cảm thấy lòng có chút chua xót.

Hạ Thụy Nhiên nói: "Cậu muốn ăn cái gì cứ nói với tôi, tôi dẫn cậu ra ngoài ăn."

Tổng hồng Nho nở nụ cười, có chút ngượng ngùng cúi đầu, nói: "Em ăn cái gì cũng được. Anh đi đâu em liền theo đó."

"Tôi gần đây nhiều việc bề bộn, trước mắt có một vụ án lớn, buổi tối còn phải trực ban." Hạ Thụy Nhiên nói, "Phòng chừng ngày mai cũng không thể về nhà, nếu cậu muốn mua cái gì thì xuống siêu thị mua, tiền ở trong ngăn kéo."

Sắc mặt của Tổng Hồng Nho đột nhiên thay đổi, cậu chậm rãi hít khí, một lúc lâu sau vẫn không thấy nói gì. Không khí trong phòng trầm mặc quỷ dị, Hạ Thụy Nhiên không biết về mặt của cậu là có ý gì, có chút nghi hoặc nhìn cậu: "Làm sao vậy?"

"Em.... không muốn phải ở nhà một mình." Tổng Hồng Nho cau mày, ngón tay run run, "Em có thể đi đến cơ quan không? Em muốn, em muốn...đi theo anh."

"..." Hạ Thụy Nhiên mở to hai mắt, không hiểu tại sao Tổng Hồng Nho lại dính anh như vậy, lắc lắc đầu, "Như vậy không được."

Tổng Hồng Nho biết đề nghị của mình có chút tùy hứng, cậu cúi đầu, phía sau xương sống cổ nổi lên thực nhon, nắm tay cắn răng không nói lời nào.

Hạ Thụy Nhiên không biết nên nói cái gì, anh cầm lấy cốc rót chút nước ấm, dùng giọng điệu thương lượng đối Tổng Hồng Nho nói: "Nếu không, tôi mang cậu đến quán ăn gần cơ quan ăn cơm, ăn xong tôi đưa cậu về nhà?"

Này coi như là một cách, nhưng là thời gian của Hạ Thụy Nhiên lại càng thêm gấp gáp.

Tổng Hồng Nho hấp cái mũi, dịu ngoan nói: "Em không cần anh đưa em về, em có thể tự mình đi được."

Hạ Thụy Nhiên thấy cậu là một đứa trẻ hiểu chuyện, ấn tượng với cậu tốt thêm vài phần, anh xoay người từ trong ngăn kéo lấy ra chìa khóa nhà dự trữ, treo lên cổ cậu, hai người một trước một sau rời khỏi nhà.

Hạ Thụy Nhiên thuê phòng cách cơ quan không xa, xung quanh an ninh vô cùng tốt, ăn cơm xong để cậu về nhà một mình anh cũng an tâm.

Sau đó Hạ Thụy Nhiên hoàn toàn tập trung vào công việc, họp đến tận mười giờ, Hạ Thụy Nhiên đuổi thất lưng, biểu tình mệt mỏi.

Cao Dao trong buổi họp chủ yếu là đọc báo cáo, hiện tại đang sửa sang lại giấy tờ, lúc này vô vô Hạ Thụy Nhiên, cười nói:

"Vất vả."

"Tôi không sao." Hạ Thụy Nhiên ngửa đầu chỉ chỉ đồng nghiệp bên cạnh, "Cậu ta lát nữa còn phải lái xe đi tuần tra, càng mệt."

Cao Dao cùng Hạ Thụy Nhiên ra về, vừa đi được hai bước, Hạ Thụy Nhiên liền hoảng hốt.

Tại ngã tư đường tối đen, anh nhìn thấy một thiếu niên dáng người cao gầy đứng cạnh cái cây ven đường, dường như đang do dự không biết có nên đi tới hay không.

"Sao cậu lại tới đây?" Hạ Thụy Nhiên kinh ngạc hỏi.

4. Chương 4: Bày Tổ

Thấy biểu tình Tống Thụy Nhiên thập phần ngạc nhiên, Tống Hồng Nho sợ anh tự trách mình, lắp bắp nói: "Em vừa mới tới, muốn....đón anh về nhà."

Nói xong, Tống Hồng Nho tiến lên mấy bước, cước bộ có chút lảo đảo, cậu mím môi, dừng lại một chút mới đem hai chân đã hơi chết lặng bước về phía Hạ Thụy Nhiên. Cao Dao phản ứng linh hoạt, khéo miệng khẽ cười, dùng ánh mắt trêu chọc nhìn anh.

Nhưng Hạ Thụy Nhiên lại không phát hiện ra điều này, trong lòng anh có chút cảm động, nghĩ rằng trong nhà có thêm một người đúng là khác hẳn. Anh theo bản năng sờ bàn tay Tống Hồng Nho, hỏi: "Sao cả người cậu đều lạnh thế này?"

Mùa hè ban đêm rất mát mẻ, nhất là sau thời điểm mười một giờ, cánh tay Tống Hồng Nho có chút lạnh, nhìn qua dính không ít sương sớm.

Tống Hồng Nho rút tay về phía sau, không trả lời.

"Hình như trời sắp mưa." Hạ Thụy Nhiên không chắc nói, "Đi nhanh thôi, đợi chút nữa sợ không kịp."

Ai ngờ lời nói của Hạ Thụy Nhiên lại trở thành sự thật, bởi vì thông cảm cho Cao Dao đi giày cao gót bất tiện, ba người chậm rãi đi trên đường, mới đi được nửa đường, trời bỗng đổ mưa dồn dập, xa xa còn có ánh chớp chói mắt, rất nhanh liền ào ào không ngừng.

Ba người vội vàng trốn vào cửa hành tiện lợi 24H, đoán chừng cơn mưa này một lát là không thể tạnh, Hạ Thụy Nhiên lấy tiền định mua dù che.

Trời phương Bắc khô ráo, cũng không thường xuyên mưa, nên cửa hàng không bán dù, hiện tại chỉ có thể mượn một chiếc dù công cộng.

"Chúng cháu có ba người, bác có thể cho mượn hai cái được không ạ?" Đối mặt chủ quán keo kiệt, Hạ Thụy Nhiên không thể không nói.

"Không phải tôi không muốn cho các cậu mượn, mà là hiện tại chỉ còn có hai cái, đều đưa cho các cậu thì tôi dùng bằng cái gì?" Chủ quán theo lẽ phải mà trả lời.

"Nhưng mà..."

"hai thanh niên các cậu bị ướt chút có sao đâu, để cho bạn gái này che là được rồi."

"..."

Tuy chỉ có một cái dù nhưng tán dù rất lớn, cũng đủ cho hai người che. Hạ Thụy Nhiên muốn để cho Cao Dao và Tống Hồng Nho dùng, ai ngờ Tống Hồng Nho không nói một câu đứng ra bên ngoài, toàn thân bị mưa ướt sũng, cố chấp đứng bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, đuối cũng không đi.

"Tôi nói, cậu đây là thẹn thùng sao?" Hạ Thụy Nhiên dở khóc dở cười, "Cậu cùng Cao Dao che dù đi, tôi không sao."

"..." Tống Hồng Nho thấp giọng nói, "Em chỉ muốn cùng một chỗ với anh."

"Vậy sao?" Hạ Thụy Nhiên không hiểu, "Cậu không che thì tôi che, mưa này thật lớn, đập chết tôi rồi."

Tổng Hồng Nho cuống lên, túm cánh tay áo Hạ Thụy Nhiên. Đúng lúc này, một tia chớp xẹt qua, Hạ Thụy Nhiên cúi đầu nhìn cậu, chỉ thấy sắc mặt cậu trắng bệch, ướt đầm nước mưa, mái tóc đen mềm mại dính vào trên trán, ánh mắt tràn đầy ỷ lại và lo lắng.

Hạ Thụy Nhiên đột nhiên sùng sốt. Nhìn đến ánh mắt của Tổng Hồng Nho, anh chợt nhớ tới nguyên nhân ngày xưa anh lựa chọn làm một cảnh sát.

Cái loại cảm giác được người khác cần, được người ta toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Hạ Thụy Nhiên dùng sức xoa mái tóc ướt sũng của cậu, sau đó cũng không tiếp tục đề tài này.

Cao Dao không ở cùng một tiểu khu với Hạ Thụy Nhiên, chỉ là tiện một đoạn đường, rất nhanh liền phải tách ra. Trước kia đều là Cao Dao một mình đi về, nhưng hôm nay mưa quá lớn, Hạ Thụy Nhiên lo lắng hỏi: " Hay để tôi đưa cô về?"

" Không cần đâu." Cao Dao lớn tiếng đáp lại, "Bạn trai tôi nói muốn tới đón tôi, hai người các anh cứ về trước đi."

Nghe vậy, Hạ Thụy Nhiên gật gật đầu, lấy tay bảo vệ Tổng Hồng Nho, để cho cậu bước vào hiên nhà.

Cả hai người đều thực chặt vật, toàn thân ướt đầm, giày càng không xong. Tổng Hồng Nho đi giày thể thao, một bước tạo ra một vũng nước. Cậu xấu hổ đứng ở cửa, không dám đi vào.

"Vào nhà nhanh." Hạ Thụy Nhiên thúc giục nói.

Tổng Hồng Nho lại lui từng bước về phía sau, nhỏ giọng nói: "..... Sẽ bắn."

"Không sao đâu." Hạ Thụy Nhiên nói, "Lát nữa lau khô là được rồi."

Tổng Hồng Nho chậm rãi nuốt nước miếng, trong gian phòng nhỏ, giọng nói vô cùng rõ ràng.

Hạ Thụy Nhiên thấy cậu chưa đi vào, ngược lại không nói gì, liền biết cậu có chuyện cần nói với mình, vì thế hơi xoay người, ghé sát vào nghe.

"..." Hầu kết Tổng Hồng Nho khẽ động, bàn tay bất an nắm vạt áo của mình, mái tóc đen óng nhỏ xuống từng giọt nước, miêng cậu thậm run run, "... Anh đối với em thật tốt."

"..." Hạ Thụy Nhiên nở nụ cười. Anh thấy Tổng Hồng Nho khẩn trương như vậy, còn tưởng cậu định nói cái gì, không nghĩ tới lại là như thế. " Như vậy đã là rất tốt? Cậu thực dễ lừa gạt."

Hạ Thụy Nhiên đẩy cậu vào nhà, sau đó đi vào trong phòng, chuẩn bị thay quần áo.

"Anh đối tốt với em như vậy," ngón tay Tổng Hồng Nho không ngừng run run, giống như không chịu được lạnh, "Em sợ.....em sợ, không cần thận sẽ thích anh thì sao?"

Hốc mắt cậu đỏ bừng, thoát nhìn giống như muốn khóc.

5. Chương 5: Về Nhà

Hạ Thụy Nhiên không phát hiện biểu tình rối rắm của Tổng Hồng Nho, anh cởi áo quần đã ướt sũng, mặc quần lót đi vào phòng chuẩn bị tắm rửa, nghe xong lời nói của cậu, cười nói: "Thích thì thích thôi, cũng không phải chuyện gì ghê gớm."

Anh nghĩ rằng dù sao về sau đều là bạn cùng phòng, nếu Tổng Hồng Nho chán ghét chính mình, mới là vấn đề lớn.

Hạ Thụy Nhiên hỏi Tổng Hồng Nho có muốn tắm rửa hay không, Tổng Hồng Nho bảo anh cứ tắm trước đi. Hạ Thụy Nhiên đáp ứng, từ trước đến nay anh đều tắm rất nhanh, không cần đùn đẩy nhau. Ai ngờ vừa mới mở ra vòi hoa sen, điện thoại ngoài phòng khách đột nhiên kêu vang. Anh nghĩ không phải là cảnh cục

gọi điện đến yêu cầu tăng ca đó chứ? Nghĩ như vậy, Hạ Thụy Nhiên ở trong phòng tắm nói vọng ra: "Tổng Hồng Nho, cậu giúp tôi nhận điện thoại một chút."

"Vâng." Tổng Hồng Nho trả lời. Trong phòng tắm tạp âm quá lớn, Hạ Thụy Nhiên không nghe rõ bên ngoài nói chuyện gì, liền nhanh chóng gọi đầu, vắt khăn tắm lên lưng đi ra, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tổng Hồng Nho vừa cúp điện thoại, nghe vậy quay đầu, biểu tình rất khó coi.

"...Không có chuyện gì cả."

Hạ Thụy Nhiên lau bọt nước trên đầu, nói: "Cậu đi tắm đi."

Sau đó anh xem lịch sử trò chuyện, phát hiện là Cao Dao gọi tới.

Hạ Thụy Nhiên gọi lại, chợt nghe Cao Dao mặc dù hết sức nhẫn nại, nhưng thanh âm vẫn là tức giận đến phát run, cô hít sâu một hơi, nói: "Hạ Thụy Nhiên, anh có thể đến đây một chuyến được không? Nơi này quá tối, tôi không dám một mình đi về."

Hạ Thụy Nhiên vội vàng nói: "Được."

Làm pháp y đã lâu, Cao Dao không hề sợ hãi người chết, nhưng càng ngày càng sợ hãi người sống. Ví dụ như nửa đêm trong loại thời tiết như thế này, cho cô một mình đi qua ngõ nhỏ tối om, cô sẽ phải gọi người đi cùng, dù sao cũng là thân con gái, nên cẩn thận vẫn hơn.

Hạ Thụy Nhiên lấy cây đèn, càng nghĩ càng thấy nghi hoặc, nếu là như vậy, vậy tại sao vừa rồi Tổng Hồng Nho lại nói không có chuyện gì?

Khi Hạ Thụy Nhiên xoay người chuẩn bị ra ngoài, lại phát hiện Tổng Hồng Nho còn chưa đi tắm, ngược lại sắc mặt tái nhợt đứng ở trước cửa, quần áo nhỏ từng giọt nước, ướt sũng.

"Đã muộn như vậy, anh còn đi sao?" Tổng Hồng Nho hỏi.

Hạ Thụy Nhiên gạt đầu: "Cao Dao bên kia không biết xảy ra chuyện gì, tôi đi xem cô ấy."

"Cô ấy có bạn trai, vì sao lại gọi anh tới?" Sắc mặt của Tổng Hồng Nho không tốt, giọng nói cũng lớn hơn mọi khi.

"Tại vì tôi gần hơn." Hạ Thụy Nhiên nghe ra Tổng Hồng Nho không muốn cho anh đi, liền an ủi nói, "Tôi sẽ lập tức trở lại."

Tổng Hồng Nho quay đầu đi, để lộ một bên mặt nhìn nghiêng tinh tế, "Em đi cùng với anh."

"Cậu trước hết nên tắm rửa, đừng để bị cảm lạnh." Hạ Thụy Nhiên đi ra ngoài, không đồng ý nói.

"Em nói em muốn đi theo anh." Thanh âm của Tổng Hồng Nho cất cao, mang theo ý tứ không buông tha.

Hạ Thụy Nhiên nhất thời sửng sốt, anh vẫn cảm thấy cậu là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, không nghĩ tới đột nhiên lại gây khó dễ như vậy. Nghĩ tới Cao Dao thân con gái một mình vẫn còn ở bên ngoài, anh không khỏi cảm thấy có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Cậu làm sao vậy? Trời đã muộn như vậy, cậu muốn theo tôi làm gì?"

Tổng Hồng Nho nghe ra sự tức giận trong câu nói của Hạ Thụy Nhiên, nhất thời không biết nói sao, trong lòng lại rất khó chịu, lúng túng trả lời: "Em không muốn... rời xa anh."

Nghe xong câu nói của cậu, Hạ Thụy Nhiên thở dài, bất đắc dĩ nói: "Cậu đi tắm trước đi, tôi nói rồi, tôi sẽ trở lại nhanh thôi, sẽ không rời đi nơi này."

Nói xong, Hạ Thụy Nhiên dùng sức cầm tay của Tổng Hồng Nho, tạm dừng hai giây, sau đó buông ra. Tay của cậu rất lạnh, giống như băng vậy, sắc mặt tái nhợt, làm nổi bật lên đôi mắt đen huyền.

Sau đó Hạ Thụy Nhiên cầm lấy đèn, mở cửa đi ra ngoài.

Kì thật anh cảm nhận được loại cảm giác khuyết thiếu sự an toàn của Tổng Hồng Nho. Lúc trước cha mẹ qua đời, một đoạn thời gian rất dài Hạ Thụy Nhiên đều cảm thấy trời đất thật rộng lớn, nhưng lại không

có một nơi để anh có thể dung thân. Nếu là lúc khác, Hạ Thụy Nhiên đương nhiên có thể ở lại bên cạnh cậu. Nhưng hiện tại không được, anh sợ chậm trễ, Cao Dao có thể gặp chuyện không may.

Anh cơ hồ là chạy như bay xuống thang lầu, sau đó hòa vào màn mưa. Không quá năm phút đồng hồ, liền nhìn đến phía trước thân ảnh một cô gái mặc quần dài, đang đứng ở trong mưa, trong tay còn cầm điện thoại, lớn tiếng nói cái gì đó.

“Gọi điện thoại cho ai vậy?” Hạ Thụy Nhiên từ phía sau hỏi.

Cao Dao lập tức cúp điện thoại, thoạt nhìn sợ hãi quá mức, nói: “Không có, tôi chỉ giả vờ thôi.”

Nhìn Cao Dao sợ tới thể nhưng sợ đến mức này, Hạ Thụy Nhiên cũng hết chỗ nói, dừng một chút nói: “Mau trở về thôi, ở nhà tôi chỉ có một mình cậu ấy.”

Cao Dao vội gật đầu. Có một vị cảnh sát thân hình cao to đi cùng, Cao Dao trước bị dọa đến hô hấp dồn dập cũng bình tĩnh lại, hai người rất nhanh đi vào trong tiểu khu, Hạ Thụy Nhiên còn đi theo cô từ thang máy lên tận nhà.

Đến cửa nhà, Cao Dao do dự hỏi: “Anh... có muốn vào ngồi một chút không?”

“Không được.” Hạ Thụy Nhiên từ chối. Là một pháp y, không phải người bừa bộn thì cũng mắc bệnh sạch sẽ, Cao Dao thuộc loại người sau, trong nhà không nhiễm một hạt bụi, đi vào còn phải đổi giày, mang dép lê, rất phiền toái. “Trong nhà còn có người chờ tôi trở về.”

“Tổng Hồng Nho?”

“Ừ.”

“Cậu ta là cháu anh đúng không?”

Hạ Thụy Nhiên nở nụ cười: “Nghe ai nói vậy, không phải đâu.”

Hạ Thụy Nhiên ngừng một chút, hỏi: “À, Cao Dao, tôi hỏi cô chuyện này, nếu một người đặc biệt khuyết thiếu cảm giác an toàn, chỉ tin tưởng một mình tôi, luôn đi theo tôi... Vậy phải làm như thế nào?”

Cao Dao sững sốt, tuy Hạ Thụy Nhiên chưa nói, cô cũng có thể đoán được là ai, “Chuyện này dễ, cứ để cậu ta đi theo anh đi.”

“Tôi không nói đùa đâu.” Hạ Thụy Nhiên nói, “Hỏi thật sự đấy.”

Cao Dao cười ha ha, sau một lúc lâu, nói: “Không có cảm giác an toàn vậy thì để cho cậu ta cảm nhận được có. Buổi tối để cậu ta ngủ cùng, thời điểm thích hợp thì sờ sờ đầu là được.”

Hạ Thụy Nhiên nghĩ nghĩ, quả thật đúng là như vậy. Anh nhớ tới lần trước lúc mới đến, Tổng Hồng Nho bảo anh sờ đầu cậu. Hạ Thụy Nhiên cùng Cao Dao nói lời cảm ơn, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi:

“Đúng rồi, không phải bạn trai cô muốn tới đón cô sao?”

Biểu tình của Cao Dao có chút không kiên nhẫn, nói: “Đã chia tay.”

“...” Hạ Thụy Nhiên không muốn can thiệp chuyện tình cảm của người ta, hướng phía sau khoát tay áo, sau đó rời đi.

Về đến nhà, Hạ Thụy Nhiên còn chưa bước lên bậc thang cuối cùng, trước mặt đột nhiên chột lạnh, cửa nhà mở ra.

Tổng Hồng Nho nấp ở trong một góc nào đó, nhìn không rõ lắm, nhưng nghe giọng nói dường như rất vui mừng:

“Anh đã về rồi.”

“Ừ.” Hạ Thụy Nhiên một bên thu hồi cái chìa khóa, một bên nghĩ, tiếng bước chân của mình nhẹ như vậy, Tổng Hồng Nho làm thế nào nghe được?”

6. Chương 6: Trêu Chọc

Tổng Hồng Nho đã tắm rửa xong, quần áo đang mặc trên người là của Hạ Thụy Nhiên. Do ánh sáng yếu, nên lúc đầu Hạ Thụy Nhiên không nhìn rõ lắm, sau mới phát hiện ra quần áo cậu mặc chính là đồng phục đi làm ngày mai của mình, Hạ Thụy Nhiên “A” một tiếng, đi vào phòng ngủ, một bên tìm quần áo, một bên nói: “Cậu đừng mặc bộ đó, ngày mai tôi còn phải mặc nó đi làm. Cậu thay bộ này đi, thỏa mái hơn.”

Hạ Thụy Nhiên từ tủ quần áo lấy ra một bộ đồ ngủ lần trước mua ở cửa hàng tiện nghi, tuy chỉ có bốn mươi đồng, nhưng chất vải mềm mại, buổi tối mặc đi ngủ cũng rất thoải mái.

Tổng Hồng Nho tiếp nhận quần áo từ trong tay Hạ Thụy Nhiên, trầm mặc, không nói năng gì.

Hạ Thụy Nhiên lại đi vào phòng tắm, đem tất cả quần áo bẩn của hai người đều nhét vào trong máy giặt. Bởi vì là đàn ông độc thân, làm việc cũng không chú ý, cả quần lót và quần áo đều giặt chung một chỗ. May mắn anh còn nhớ rõ Tổng Hồng Nho là người ngoài, nói không chừng là người sạch sẽ, nên đổ một đồng lớn xả phòng vào trong máy giặt.

Sau khi làm xong mọi việc, ánh mắt của anh đã muốn mệt rã rời, Hạ Thụy Nhiên đè nén cơn buồn ngủ từ trong phòng tắm đi ra, liền thấy Tổng Hồng Nho cởi hết quần áo mặc trên người ra, chậm rãi mặc quần ngủ, lộ ra cái mông trơn bóng, rõ ràng ngay cả quần lót cũng không mặc.

Hạ Thụy Nhiên nghĩ, cậu mới đến hôm nay, hẳn là không có thời gian đi mua quần áo, mà bản thân lại không tiện cho cậu mượn quần lót, nên đành tạm thời chấp nhận.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, Hạ Thụy nhiên lại cất tiếng trêu chọc:

”Cậu lớn như vậy rồi, thế nhưng còn bắt chước trẻ con không mặc quần lót.”

Cổ của Tổng Hồng Nho lập tức đỏ ửng lên, cậu cảm thấy biểu hiện của mình quá rõ ràng, động tác vốn dĩ đang chậm rãi mặc quần áo lại nhanh chóng hoàn thành, chân trần đi vào phòng ngủ của Hạ Thụy Nhiên.

Hạ Thụy Nhiên vào phòng, thấy trên bụng Tổng Hồng Nho đắp một góc chăn, im lặng nằm một bên giường, không chiếm bao nhiêu diện tích.

Trời rất nóng, nhưng do bên ngoài còn mưa, sợ nước mưa hắt vào phòng nên cửa sổ trong phòng không thể mở, không khí càng thêm oi bức. Hạ Thụy Nhiên cởi quần áo có chút ẩm ướt, nằm ở trên giường, rất nhanh đã ngủ say.

Nghe người bên cạnh tiếng hít thở an ổn, Tổng Hồng Nho khẽ thở dài, sau đó nhẹ nhàng nhích lại gần Hạ Thụy Nhiên, nắm chặt lấy bàn tay nóng rực của anh.

Người kia không một chút phòng bị như vậy, ngay cả người lạ cũng có thể cho ở lại trong nhà, nếu không phải là Tổng Hồng Nho, không khéo bản thân bị trộm mất cũng không biết.

Cũng vì Hạ Thụy Nhiên không hề phòng bị, Tổng Hồng Nho mới có thể bỏ đi vỏ bọc bên ngoài, muốn thử cảm giác toàn tâm toàn ý tin tưởng người khác.

Anh ta gốc như vậy, Tổng Hồng Nho nghĩ cậu không thể để cho những người khác lừa anh đi được.

Làm cảnh sát, thời gian làm việc không bao giờ cố định, có lúc bận tới mày tới mặt, nhưng thời điểm vụ án không tiến triển lại thực nhàn nhã. Ngày hôm sau, Hạ Thụy Nhiên đem báo cáo kết quả kiểm tra đo lường cho Cao Dao, sau đó ngồi ở cạnh bàn công tác của cô, nói: “Quả nhiên là dấu vân tay của chồng nạn nhân, Tiểu Trương đã bắt anh ta về cảnh cục, vụ án này coi như kết thúc.”

”Đúng vậy.” Cao Dao sửa sang lại mái tóc, “Có khả năng mấy ngày nữa tôi sẽ xin nghỉ phép, hy vọng tạm thời không phát sinh vụ án lớn.”

”Nghỉ phép?”

”Ừ. Tôi muốn đi bệnh viện.”

"Làm sao vậy?" Hạ Thụy Nhiên nhìn Cao Dao một lượt từ trên xuống dưới, cảm thấy sắc mặt cô rất tốt, "Cần tôi hỗ trợ không?"

Cao Dao cười cười, nói: "Tôi đi bệnh viện phá thai, anh hỗ trợ như thế nào được?"

"..." Hạ Thụy Nhiên nhất thời nghẹn lời. Anh vẫn cảm thấy bọn anh làm công việc này sẽ càng thêm quý trọng sinh mệnh, không nghĩ tới sẽ nghe được hai chữ "phá thai" này từ Cao Dao.

Hạ Thụy Nhiên dừng một chút, hỏi: " Còn giận bại trai cô à?"

Cao Dao không nói chuyện.

"..... đứa bé không có tội mà."

Cao dao cười lạnh: "Tôi cũng muốn sinh đứa bé này. Nhưng anh ta không kết hôn với tôi, ngày sau đứa bé sẽ không có hộ khẩu, anh nói tôi phải làm sao bây giờ?"

"..." Hạ Thụy Nhiên không biết nói gì, nửa ngày mới bắt chước ngữ khí nói chuyện của bác gái trong tiểu khu, nói: "Cho nên mới nói, các cô gái trẻ tuổi khi nói chuyện yêu đương phải có quy củ, khi chọn người yêu cần phải cẩn thận, Đừng để cuối cùng bị người ta bán còn giúp họ đếm tiền."

Cao Dao nghe xong đột nhiên nở nụ cười, nói: "Đi đi, tôi đã biết. Về sau chọn người yêu sẽ cẩn thận."

Hạ Thụy Nhiên gần như chạy trốn mà rời khỏi văn phòng.

Đối với Cao Dao, anh rất thông cảm. Gã đàn ông kia thật không biết tôn trọng phụ nữ, đã không thể cho cô một cái đám cưới lại dám phát sinh quan hệ, còn có thai, sau khi chia tay cũng không lo lắng cô gái này ngày sau lấy chồng như thế nào. Anh luôn không đồng ý tiến hành quan hệ trước hôn nhân, bởi vì nếu như tính cách không hợp, sau khi chia tay thì đối với cô gái không có lợi.

Đương nhiên trong thời đại này, đàn ông biết bảo vệ phụ nữ giống như anh cơ hồ đã tuyệt chủng, loại suy nghĩ truyền thống này cho dù có nói cho các cô gái, các cô cũng không có kiên nhẫn để nghe. Ví dụ như đang ca trực, thấy một nữ sinh có lối sống buông thả bị bắt về cảnh cục, Hạ Thụy Nhiên luôn có ý đồ giảng đạo lý cho cô nghe, nhưng các cô không thèm nghe, thậm chí sẽ nổi giận mà nói " Tôi chính là nguyên ý như thế, cha tôi cũng không quản được, anh quản được chắc?"

Hạ Thụy Nhiên lười quản. Chính là khi nhìn thấy Cao Dao bộ dáng khổ sở, trong lòng anh có chút không đành.

Sau ngày phá xong vụ án, Cao Dao xin nghỉ. Thời điểm không có vụ án thực nhàn nhã, phần lớn các đồng nghiệp đều xuống lầu dưới lên mạng chơi trò chơi. Nhưng Hạ Thụy Nhiên không đi theo họ mà nằm ở bàn công tác ngủ trong chốc lát, thật vất vả mới đến giờ tan tầm, anh cùng đồng nghiệp chào hỏi sau đó đi về nhà.

Anh nghĩ mấy ngày nay Tống Hồng Nho đều mặc quần áo của chính mình, không vừa người lắm, định nhân dịp này dẫn cậu đi mua chút đồ dùng sinh hoạt.

Tống Hồng Nho bí mật kêu người đến đem nhà của Hạ Thụy Nhiên dọn dẹp sạch sẽ, hiện tại không có việc gì làm, cậu đang nằm ở trên sofa ngắm người, vừa nghe thấy tiếng bước chân của Hạ Thụy Nhiên, cậu lập tức bật dậy mở cửa nhà.

Hạ Thụy Nhiên không phát hiện trong nhà đã xảy ra biến hóa, chỉ nhìn đến Tống Hồng Nho cởi hết áo, trên người chỉ mặc một cái quần đùi, anh mở quạt, một bên thay quần áo, một bên nói: " Đi, theo tôi ra ngoài mua chút đồ."

"Vâng." Tống Hồng Nho trả lời.

"Đúng rồi, cậu tìm được việc chưa?"

"Cái gì....." Tống Hồng Nho vốn định hỏi cái gì công việc, sau lại nhớ tới chính mình nói muốn tìm việc, cậu hỏi đến bên miệng đành nuốt trở về, cậu lắc đầu, "Không tìm được. Em cũng không học đại học, ai muốn thuê em chứ?"

7. Chương 7: Ái Muội

May mắn, Hạ Thụy Nhiên không bắt buộc Tống Hồng Nho phải lập tức tìm được việc làm, anh chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Khi anh nhìn thấy trên bàn đã dọn sẵn cơm chiều, còn rất kinh ngạc mà khích lệ Tống Hồng Nho. Bản thân anh cũng biết nấu cơm, nhưng chỉ biết nấu mấy món ăn đơn giản, đa số đều ăn mì gói qua loa cho qua bữa, không nghĩ tới cậu nhóc này còn nhỏ, thế nhưng lại biết nấu cơm, thật sự là nhu thuận nghe lời. Sau đó anh nghĩ tới không chừng là do cha mẹ cậu đều đã mất, ăn nhờ ở đậu nhà người ta, bắt buộc dĩ học được một số kĩ năng sinh hoạt, sự thương hại đối với cậu càng tăng thêm.

Buổi tối không có việc gì làm, Hạ Thụy Nhiên tám giờ đã lên giường đi ngủ, Tống Hồng Nho cũng đi rửa mặt với anh, sau đó rón rén tắt đèn, leo lên giường, nằm xuống.

Hạ Thụy Nhiên nhắm mắt lại, trong nhất thời không ngủ được, vì vậy anh cùng cậu trò truyện vài câu.

"Tống Hồng Nho, trước kia cậu có từng đi làm chưa?"

Tống Hồng Nho chần chừ, nói: "Không có."

Hạ Thụy Nhiên khó xử: "Vậy cậu có muốn làm công việc nào không?"

Người nọ dừng một chút, tựa hồ có chút ngượng ngùng, nửa ngày mới nói: "...Có, nhưng nếu nói với anh, em sợ anh sẽ chê cười em."

"Chê cười?" Hạ Thụy Nhiên nhin không được nở nụ cười, nghĩ xem cậu muốn làm việc gì chứ? Giáo viên nhà trẻ sao?

Tống Hồng Nho xích lại gần Hạ Thụy Nhiên, giọng nói tựa hồ cũng mang theo ý cười, nói:

"...Em muốn trở thành một diễn viên."

Hạ Thụy Nhiên sững sốt, nói: "Rất tốt, tôi sẽ không cười cậu."

Tống Hồng Nho cúi đầu cười, nói: "Em cảm thấy trên phương diện này mình rất có thiên phú. Nhưng mà ba em... Ách, em không có gia thế cũng không có người chống lưng, giới điện ảnh lại rất loạn, tạm thời em không muốn nhảy vào."

"Thì ra là vậy." Hạ Thụy Nhiên nhớ tới chính mình từng tiếp nhận xử lý một vài ngôi sao, không khỏi "Chặc" một tiếng.

Tống Hồng Nho dường như nghĩ tới cái gì đó, tâm tình không tốt lắm, hô hấp cũng nặng nề rất nhiều.

Hạ Thụy Nhiên nhin không được nghĩ muốn đùa giỡn cậu một chút, nói: "Cậu cảm thấy bản thân có thiên phú? Thiên phú về cái gì vậy?"

"Diễn." Tống Hồng Nho hồi đáp.

"Diễn cái gì?"

"Cái gì cũng được," Tống Hồng Nho cười, "Cảnh sát, kẻ trộm, giáo viên, bác sĩ..."

"Vậy con gái thì sao?"

Tống Hồng Nho sững sốt, sau đó lập tức dựa sát vào Hạ Thụy Nhiên, nói: "Có thể ạ. Có phải anh lâu rồi chưa có bạn gái đúng không?"

Thanh âm của cậu vừa thấp vừa trầm, còn mang theo chút khàn khàn, đột nhiên đối với lỗ tai của Hạ Thụy Nhiên, nhẹ giọng nói một chuỗi. Nội dung lời nói có thể làm người ta phải xấu hổ. Hạ Thụy Nhiên cả kinh, trốn xa một chút nói: "Nhóc con chết tiệt, cậu nói cái gì đấy hả?"

Tống Hồng Nho cười cười, không thèm để ý, ngược lại còn ôm chặt cổ Hạ Thụy Nhiên, nằm trên người anh, mê mải, dứt quãng mà phát ra tiếng rên rĩ.

Hạ Thụy Nhiên nghe được cảm thấy dở khóc dở cười, uy hiếp nói: "Cậu mau đi xuống! Nếu không tôi sẽ cầm lỗ tai cậu đấy."

Cũng tại vì Tống Hồng Nho cứ ghé vào tai anh thổi khí, làm anh ngứa ngứa khó nhịn, nếu không cũng sẽ không nghĩ ra phương thức uy hiếp này.

Tống Hồng Nho đâu có nghe. Hai tay cậu như vôi bạch tuộc, chặt chẽ ôm sau lưng Hạ Thụy Nhiên, trên đùi, đem anh ôm cứng nhắc, không có ý tứ buông tay.

Hạ Thụy Nhiên bị cậu chọc giận, hơi dùng sức ngồi dậy, liền đem thân thể nhỏ bé của Tống Hồng Nho đè xuống. Trong bóng đêm, Hạ Thụy Nhiên một phen túm trụ tay cậu, hai tay hợp cùng một chỗ, giam trên đỉnh đầu. Anh học qua vô số lần không chế tội phạm, chế phục Tống Hồng Nho quả thực quá mức đơn giản.

Sao đó Hạ Thụy Nhiên đột nhiên mở miệng, cắn xuống vành tai của Tống Hồng Nho. Vành tai là nơi mẫn cảm nhất của Tống Hồng Nho, lúc này toàn thân cậu đều run run, miệng phát ra tiếng thét chói tai "Aaaaaa.....! Đau....."

"Anh, em sai rồi mà," Tống Hồng Nho lắc người, liều mạng trốn vào một góc, bởi vì cái loại cảm giác đau đớn mà thanh âm có điểm run run khàn khàn, "Tha cho em đi..."

"Đáng đời cậu." Hạ Thụy Nhiên thả tay cậu ra, anh cũng hiểu bản thân mình phản ứng có hơi quá, ngượng ngùng trở mình, vò vò đầu.

8. Chương 8: Khi Dễ

Hạ Thụy Nhiên hít sâu một hơi, leo xuống khỏi người của Tống Hồng Nho. Ai ngờ Tống Hồng Nho vốn cố ý, căn bản không muốn bỏ qua, vừa rồi rõ ràng còn run giọng cầu xin tha thứ, giờ phút này lại xoay người ngồi lên lưng Hạ Thụy Nhiên, giữ chặt hai tay anh, mỗi tiến lại thật gần, dường như muốn hôn hai má Hạ Thụy Nhiên. Hạ Thụy Nhiên lại không nghĩ như vậy, anh chỉ cảm thấy môi cậu có chút lạnh lạnh, nhẹ giọng cười vài tiếng tránh thoát.

Tống Hồng Nho cũng không nổi giận, mô dưng trên cổ Hạ Thụy Nhiên, sau đó dùng lực mút lấy, phát ra âm thanh ái muội.

Hạ Thụy Nhiên không hề để ý, trước kia đánh nhau với người ta ở trường học, lúc nóng nảy thì không thèm nói chuyện, anh còn tưởng Tống Hồng Nho muốn cắn anh nhưng lại ngại ngùng không dám mạnh miệng. Cứ bị đánh lên hoài cũng khiến người ta không vui, Hạ Thụy Nhiên nghĩ chẳng lẽ tôi không trị được cậu sao? Anh chống hai tay, lật người về phía sau, một lần nữa chiếm ưu thế, lần này anh không khống chế cánh tay của Tống Hồng Nho, mà ngồi trên bụng cậu, sau đó vươn tay vói vào trong áo ngủ rộng thùng thình, nhắm ngay hai bên sườn mềm mại của cậu, không nặng không nhẹ gãi gãi.

Tống Hồng Nho thở dốc dồn dập, ngay cả cười không nổi, cả người mềm nhũn cuộn thành con tôm, mặt đỏ bừng, nhìn như muốn khóc.

"Cậu còn muốn đùa nữa sao?" Hạ Thụy Nhiên đưa tay chọc xương sườn Tống Hồng Nho, vừa đúng nơi cực kì mẫn cảm, nhìn xuống từ trên cao hỏi.

Tống Hồng Nho vội vàng lắc đầu, giọng nói khàn khàn: "Không.....Nhột! Em sẽ không làm loạn nữa....."

"Cậu có phục hay không?" Hạ Thụy Nhiên gọi khéo miệng, không nhanh không chậm nói. Hiện tại anh hoàn toàn chiếm ưu thế, Tống Hồng Nho quả nhiên sợ nhột, cơ thể thật mẫn cảm, mới bị người khác chạm nhẹ vào da, đã không thể động đậy, ngay cả thở cũng thở không nổi.

"Phục...phục! Mẹ nó....." Tống Hồng Nho nhìn không được mắng to, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở. "Đừng gãi!! A...nhột.....!"

Hạ Thụy Nhiên lúc này mới buông tay ra, nhưng cũng không hoàn toàn buông hẳn, ngược lại như vừa nãy không chế hai tay hai chân cậu, cười nói: "Nhóc con, cậu dám đánh lên sau lưng tôi. Làm sao tôi có thể tin tưởng cậu được."

Xem ra Hạ Thụy Nhiên cũng rất sợ nhột.

Tổng Hồng Nho cố gắng nghiêng người, đáng thương nói: "Anh, em không dám nữa, thật mà, anh mau thả em ra đi."

Bởi vì Tổng Hồng Nho thích Hạ Thụy Nhiên, qua trận đùa giỡn vừa rồi cơ thể đã hơi có phản ứng, nếu không phải do trời tối, trong phòng lại không bật đèn, khẳng định Hạ Thụy Nhiên liếc mắt liền có thể nhận ra. Cũng chính bởi vậy, Tổng Hồng Nho mới liều mạng trốn, sợ bị anh phát hiện ra. Nếu như bị biết được, không biết phải giải thích như thế nào nữa. Làm gì có ai bởi vì đùa giỡn mà phản ứng chứ? Tổng Hồng Nho biết trả lời như vậy thực quá miễn cưỡng, chắc chắn sẽ bại lộ. Bất quá may mắn Hạ Thụy Nhiên không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ do cậu sợ nhột nên mới trốn, thân thể cực nóng cũng do đùa dõn tạo thành, cho nên không để ở trong lòng.

Hạ Thụy Nhiên tuy không biết mệt, nhưng bởi vì thời tiết quá mức oi nóng, trên người anh chảy đầy mồ hôi, cứ như thế mà ngủ có hơi không thoải mái. Vì thế anh buông Tổng Hồng Nho ra, không tiếp tục đùa nữa, chỉ nói: "Ngủ đi."

Tổng Hồng Nho "Dạ" một tiếng, nghiêng người nằm trong chốc lát, đợi cho mọi phản ứng đều dịu xuống mới một lần nữa tiến lại gần Hạ Thụy Nhiên, ngửi hương vị trên người anh, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm làn da, mạnh mẽ áp chế ham muốn liếm lên trên đó, sau một lúc lâu cậu thở dài, nhắm mắt lại.

9. Chương 9: Dấu Vết

Mặc dù không quá quen thuộc người nằm bên cạnh, nhưng so với nằm một mình vẫn cảm thấy an toàn hơn hẳn. Cảm giác này khiến Hạ Thụy Nhiên ngủ càng thêm say giấc, yên tĩnh không phát ra một tiếng động. Cuối cùng Tổng Hồng Nho phải gọi anh dậy, sợ anh trễ giờ làm.

Kì thật Tổng Hồng Nho là một kẻ vụng về, sẽ không làm việc nhà, càng không biết nấu cơm. Hiện tại dậy hơi sớm, cậu đi đến ngoài cổng tiểu khu mua sữa đậu nành và bánh quẩy, mang về nhà. Hạ Thụy Nhiên vốn có thể đến cảnh cục ăn cơm, bởi vì bữa sáng ở cảnh cục miễn phí, nhưng anh thấy Tổng Hồng Nho đã mua đồ ăn về, liền nhanh chóng đánh răng, rửa mặt, sau đó ngồi xuống bà ăn cơm cùng cậu. Trong lúc ăn cơm, Tổng Hồng Nho thỉnh thoảng sẽ liếc khóe miệng của Hạ Thụy Nhiên, biểu tình như lơ đãng, nhưng thực ra là kín đáo nhìn chằm chằm. Do đặc thù của công việc, Hạ Thụy Nhiên tất nhiên chú ý tới ánh mắt này, ăn cơm xong lau miệng đứng dậy, mãi đến lúc rời nhà đi làm, anh vẫn cảm hơi khó hiểu.

Hạ Thụy Nhiên đến cảnh cục, "A" một tiếng, vỗ đầu bưng tỉnh, chết rồi, tiền cơm sáng này ở đâu ra vậy?

Anh nghĩ Tổng Hồng Nho là cô nhi bị người ta vứt bỏ, hiển nhiên không có tiền trong người, anh nhớ cậu sợ người lạ, không dám xin tiền, lúc đi mua đồ ăn chắc chắn không có tiền, nhưng sau lại nhớ tới hình như anh đã nói cho cậu, nếu cần tiêu tiền cứ đến gần kéo lấy. Hạ Thụy Nhiên thần kinh thô, tính cách hào sảng rộng rãi, nhưng chuyện của người khác lại luôn để ở trong lòng, lúc này tự nhủ khi về nhà phải hỏi lại cậu cẩn thận.

Buổi chiều hôm ấy, Hạ Thụy Nhiên nghe một đồng nghiệp nam bên phòng pháp y của Cao Dao nói, cô nộp đơn xin đi làm trở lại. Hạ Thụy Nhiên kinh ngạc, anh vẫn nhớ rõ chuyện của Cao Dao, vốn tưởng cô sẽ nghỉ ngơi vài ngày, tháng sau mới quay lại, không nghĩ tới nhanh như vậy cô đã quay trở lại, không khỏi hỏi: "Nhanh như vậy? Vậy...Chuyện kia.....?"

Hạ Thụy Nhiên dừng một chút, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về. Anh vốn định hỏi sinh đứa nhỏ với phá thai có phải giống nhau hay không, nhưng nhìn vị đồng nghiệp kia hình như không biết chuyện gì, trong lòng nghĩ, phá thai cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, không nên đem chuyện này kể ra ngoài thì hơn. Đối

với chuyện của bạn bè, Hạ Thụy Nhiên là một người rất tinh tế, tìm thời gian rảnh rỗi, đến phòng của Cao Dao, gõ cửa đi vào, phát hiện sắc mặt cô có chút tái nhợt, lập tức lo lắng, nói:

”Này, cô không sao chứ?”

Cao Dao vẫn ngồi như vậy, trong tay cầm thứ gì đó, nghe Hạ Thụy Nhiên hỏi cũng không có phản ứng, ánh mắt thất thần, thoạt nhìn có chút dọa người.

Hạ Thụy Nhiên đến bên cạnh Cao Dao, hỏi lại một lần nữa.

”Không sao.” Cao Dao vuốt tóc, ”Có thể làm sao chứ? Tôi là đang suy nghĩ, hừ, đàn ông không có kẻ nào tốt hết...”

Cao Dao nghiêng răng nói, không nghĩ ngợi đem cả Hạ Thụy Nhiên mắng luôn, Hạ Thụy Nhiên rất bất đắc dĩ, không nói năng gì.

Cao Dao sững sốt nửa ngày mới nhớ tới cái gì đó, chậm rãi khôi phục lại tâm trạng như ngày xưa, nói: ”Đương nhiên là ngoại trừ anh ra, hahaha.”

Nụ cười của Cao Dao rất miễn cưỡng, một chút cũng không tự nhiên. Hạ Thụy Nhiên không tức giận, ngồi cạnh bàn công tác cùng cô bàn công việc, muốn phân tán lực chú ý của cô. Ai ngờ Cao Dao không muốn bàn công việc với anh, ngược lại giống như Tống Hồng Nho, ngắm một bên sườn mặt của anh.

Hạ Thụy Nhiên lúng túng nói: ”Mấy người sao giống nhau quá vậy? Miệng tôi có dính cái gì sao?” Nói xong cúi đầu, dùng ngón trỏ lau qua khóe môi.

Cao Dao tâm tình tốt lắm, cười nói: ”Không có gì hết. Tôi đang nhìn dấu hôn trên cổ anh kia kìa.”

”...” Hạ Thụy Nhiên đưa tay xuống dưới che lại cổ, đồng thời liếc vào chiếc gương treo trên tường, hỏi: ”Cô nói đùa cái gì vậy?”

Cao Dao cười haha: ”Hạ Thụy Nhiên, anh có người yêu rồi sao?”

Hạ Thụy Nhiên bị Cao Dao làm cho ù ù cạc cạc, đến khi anh nhìn thấy bóng mình phản chiếu trên gương mới bừng tỉnh, nói:

”Đừng đoán bừa. Cái này là do hôm qua đùa giỡn cậu nhóc kia lưu lại.”

Thì ra tối hôm qua Tống Hồng Nho thừa dịp anh không để ý, ngồi trên lưng anh, dùng sức mút vài cái, buổi sáng Hạ Thụy Nhiên lúc rửa mặt không để ý, hiện tại mới phát hiện ra cái ấn kí màu đỏ nhàn nhạt trên cổ.

Cao Dao híp mắt lại, nhìn anh hỏi:

” Cậu nhóc kia thực sự là cháu anh à?”

10. Chương 10: Đoán

Cao Dao híp mắt lại, nhìn anh hỏi:

” Cậu nhóc kia thực sự là cháu anh à?”

”...” Hạ Thụy Nhiên không biết trả lời thế nào cho tốt.

”Không nói được sao?” Cao Dao ngồi tựa lưng vào ghế, cả người bày ra tư thế lười biếng, nói: ”Nhìn dấu cắn trên cổ anh rõ như vậy, người khác không biết còn tưởng là do bạn gái anh làm ra đó.”

”Đây do đùa giỡn, không thể so sánh như vậy được.” Hạ Thụy Nhiên trả lời.

Cao Dao lắc đầu, chậm rãi nói: ”Chuyện của hai người các anh tôi không xen vào. Tôi chỉ cảm thấy cậu ta thật ngốc, đi để ý một tên đầu gỗ như anh. Anh nên chú ý người ta tốt một chút mới đúng.”

“Tại sao?” Hạ Thụy Nhiên sững sốt.

Cao Dao chậm rì rì nói: “Bởi vì Tống Hồng Nho thích anh.”

Hạ Thụy Nhiên hoàn toàn không ngờ sẽ nghe được đáp án như thế này, kinh ngạc đứng bật dậy, làm chiếc ghế phát ra âm thanh rất lớn, Cao Dao giật mình, sợ tới mức rụt người lại. Hạ Thụy Nhiên kinh ngạc đứng trong chốc lát, nói một câu “Tôi đi đây, cô cẩn thận nghỉ ngơi cho tốt.”, sau đó vội vàng rời đi.

Hành lang đông người qua lại, không ít người chào hỏi Hạ Thụy Nhiên, anh chỉ thuận miệng ứng phó, trong đầu lại nghĩ: “Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ Tống Hồng Nho là gay?”

Nhưng nghĩ lại, Cao Dao nói không có căn cứ, chẳng qua chỉ thuận miệng nói bừa, huống chi, chữ “thích” này mang nhiều hàm nghĩa, không nhất định giống như những gì anh nghĩ, cho dù có giống, cũng chưa chắc là thật. Nghĩ đến đây, Hạ Thụy Nhiên cảm thấy buồn cười bản thân, nghe Cao Dao nói xong cư nhiên phản ứng mạnh như vậy, giống như là có tật giật mình. Chẳng lẽ là anh thích Tống Hồng Nho?

Nghĩ như vậy, Hạ Thụy Nhiên không thể cười nổi, anh biết chuyện này không thể nào, không có khả năng. Hạ Thụy Nhiên cau mày, gương mặt tuần tú nhẵn lại, trong đôi mắt phẳng phất một tia hỗn loạn, hoang mang.

Tối hôm đó về nhà, bởi vì nghe theo “lời khuyên” của Cao Dao, Hạ Thụy Nhiên quả nhiên “chú ý” Tống Hồng Nho rất nhiều. Anh cảm thấy Tống Hồng Nho đối với anh quá mức nhiệt tình, tỷ như lúc anh vừa trở về, lúc cậu nói chuyện hô hấp rất dồn dập, tay cũng run run.

Chắc không phải là Cao Dao nói đúng rồi chứ. Lúc Hạ Thụy Nhiên đi WC, phát hiện Tống Hồng Nho đứng trước cửa chờ mình, anh không khỏi nghĩ như vậy, nhưng anh lập tức lắc đầu, hẳn là do cậu ấy ở nhà một mình rất cô đơn, nên hiện tại mới quần quít lấy anh như vậy.

“Hôm nay cậu có ra ngoài không?” Hạ Thụy Nhiên rửa tay, chuẩn bị đi ăn cơm, tùy tiện hỏi.

“Hả?...Vâng, em đi tìm việc.” Tống Hồng Nho hình như không muốn nói thêm, lập tức đánh trống lảng.

Hạ Thụy Nhiên lại không nghĩ buông tha cho cậu, nói: “Nếu cậu thực sự muốn làm diễn viên, cũng phải tìm vài biện pháp. Hôm nay cậu không đi phỏng vấn sao?”

Tống Hồng Nho thuận miệng nói bừa: “Không, hiện tại em không muốn tiến vào con đường nghệ thuật. Hôm nay em đi siêu thị, xin làm nhân viên thu ngân. Nhưng người ta không nhận.”

“Vì sao vậy?”

“.....Không biết.” Tống Hồng Nho kiếm cái cớ: “Có thể là do em không có bằng kế toán.”

“Làm thu ngân cũng cần có bằng kế toán sao? Không phải chứ.”

“....Hình như là vậy.” Tống Hồng Nho có điểm chột dạ.

Hạ Thụy Nhiên tuy không hiểu, nhưng anh sẽ không hỏi nhiều, khe khẽ thở dài, hỏi: “Như vậy mãi cũng không được. Đúng rồi, tôi quen một cô giáo ở lớp học ban đêm, cậu có muốn đi học không?”

Anh muốn Tống Hồng Nho tìm được một công việc đàng hoàng. Tuy bây giờ dễ kiếm việc làm, nhưng anh không muốn Tống Hồng Nho còn nhỏ như vậy, đã phải đi bán sức lao động.

Tống Hồng Nho liên tục từ chối, nói: “Không cần, em...em rất nhanh sẽ tìm được việc mà.”

“Vẫn nên đi học tốt hơn.”

“...” Tống Hồng Nho nghẹn lời, nửa ngày sau mới nói: “Em không có tiền đóng học phí.”

Hạ Thụy Nhiên không ngờ tới cậu cư nhiên lại lo lắng chuyện này, nói: “Tôi cho cậu mượn, cố gắng học hành chăm chỉ, đợi khi nào có việc thì trả lại cho tôi.”

Tống Hồng Nho sững sốt, thấy Hạ Thụy Nhiên nói nghiêm túc như vậy, không tự nhiên gật gật đầu, coi như đồng ý.

Việc này nói làm, liền làm luôn. Hạ Thụy Nhiên rất dễ bụng chuyện này, tối hôm đó lập tức gọi cho người quen, đem Tống Hồng Nho nhét vào trường học.

Sắp tới mùa hè, nhiệt độ không khí càng ngày càng tăng cao, mọi người cũng dễ dàng nóng nảy, rất dễ tức giận, án kiện cũng vì thế mà tăng, đôi khi sẽ phát sinh án mạng.

Hoàn chương 10.

11. Chương 11: Hiểu Lâm

Công việc của Hạ Thụy Nhiên càng ngày càng bận rộn.

Anh dẫn Tống Hồng Nho đến lớp học ban đêm, giao cho vị cô giáo kia. Anh không quá thân quen với người này, chẳng qua chỉ là bạn thời trung học, nhưng vì là chỗ quen biết, nên thấy an tâm hơn nhiều. Tống Hồng Nho dường như không muốn, đứng trước cửa lớp học chậm chạp không tiến vào, giữ chặt cánh tay của Hạ Thụy Nhiên, nhủu mày nói:

“Em không muốn đi....Em chỉ muốn ở một chỗ với anh.”

Hạ Thụy Nhiên biết cậu sợ người lạ, vốn muốn an ủi cậu vài câu, nhưng hiện tại anh rất vội, đêm nay còn phải tăng ca, đành phải làm bộ như không nghe thấy lời của cậu, nhẹ nhàng gỡ tay cậu ra, nói:

“Nhanh vào lớp, tôi đi trước, tan học tôi tới đón cậu về.”

Tống Hồng Nho ngập ngừng, bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi.

“Đúng rồi, nếu như tôi tăng ca quá muộn, cậu tự mình về nhà trước.” Hạ Thụy Nhiên nói: “Dù sao nơi này cách nhà cũng không xa.”

Tống Hồng Nho cau mày, giống như một đứa trẻ nói: “Không cần, em không đi.”

“Được rồi, được rồi.” Hạ Thụy Nhiên buồn cười, nở nụ cười xoa xoa đầu cậu, đẩy cậu vào trong lớp, sau đó xoay người rời đi.

Gần đây Hạ Thụy Nhiên đang tiếp nhận xử lý một vụ án mạng, thủ đoạn gây án của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, manh mối lại vụn vặt, trong lúc nhất thời cuộc điều tra rơi vào tình trạng bế tắc, chỉ có thể áp dụng chiến thuật biển người, thị trấn này lại to như vậy, để tìm ra được kẻ tình nghi, lượng công việc không phải nhỏ, rất khó khăn. Hạ Thụy Nhiên phải công tác bên ngoài, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, toàn qua đêm trên sofa trong cảnh cực, đã một tuần không về nhà.

Đến ngày thứ bảy Hạ Thụy Nhiên không về, Tống Hồng Nho tìm đến cảnh cục của anh. Hạ Thụy Nhiên nghe nói có người tới tìm mình, đi ra mới biết đó là Tống Hồng Nho, lúc này anh mới nhớ tới bản thân đã mấy ngày không trở về, lại quên gọi điện cho Tống Hồng Nho, cậu ấy chắc lo lắng lắm nên mới tìm tới đây.

“Công việc của tôi còn nhiều lắm, khoảng một tuần nữa mới về được.” Hạ Thụy Nhiên cúi đầu nhìn Tống Hồng Nho, phát hiện cậu vẫn cúi đầu, liền nói: “Cậu về nhà đi, đừng chờ tôi.”

Tống Hồng Nho không nói một câu, cũng không nhìn Hạ Thụy Nhiên, yên lặng nửa ngày mới nói: “Em chỉ muốn gặp anh một chút nên mới đến đây.”

Kỳ lạ, Hạ Thụy Nhiên nghĩ cậu tới gặp tôi làm chi vậy chứ?

Tống Hồng Nho bước từng bước về phía trước, muốn nắm tay của Hạ Thụy Nhiên. Ngay từ đầu, Hạ Thụy Nhiên luôn coi Tống Hồng Nho là một đứa trẻ, nhưng từ lúc đưa cậu đi trường học, anh phát hiện cậu thực ra đã trưởng thành, không còn đối đãi cậu là trẻ con nữa, ví dụ như xoa đầu, nắm tay, anh sẽ không làm nữa, thậm chí là bài xích.

Huống chi sáng nay, Hạ Thụy Nhiên vừa mới tiếp nhận một vụ án mạng, pháp y chỉ có một mình Cao Dao, lại là nữ, việc khiêng thi thể toàn giao cho cảnh sát bọn anh, Hạ Thụy Nhiên công tác chưa lâu, trước giờ

chưa từng làm qua loại chuyện này, sau khi tắm rửa buổi chiều, trên tay vẫn còn lưu lại cảm giác trơn nhẵn của xác chết, cả người đều không thoải mái, tạm thời không muốn đụng vào Tống Hồng Nho. Vì thế anh lui về phía sau, né tránh.

Tống Hồng Nho thấy anh lui về phía sau, biểu tình trên mặt thay đổi, đầu cậu hơi nâng lên, trong mắt chợt lóe qua sự tức giận, thậm chí có chút oán hận nhìn chằm chằm người ra vào ngoài cửa, đột nhiên nói:

“Có phải ai đó nói gì với anh đúng không?”

“...Hả?” Hạ Thụy Nhiên không rõ ý tứ của cậu.

“Anh trốn tránh em như vậy, có phải hay không có người nói với anh chuyện gì?”

Một thời gian ở chung, có thể thấy Hạ Thụy Nhiên là một người đơn thuần, nhưng Tống Hồng Nho không giống như vậy, cậu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Tống Hồng Nho hiểu rằng, chỉ cần có thể dung nhập vào cuộc sống của Hạ Thụy Nhiên, làm một vài hành động thân mật, sau này khi đã thành thói quen, đến lúc thổ lộ tình cảm với anh, anh chắc chắn sẽ do dự chứ không từ chối thẳng thừng. Mà bây giờ cậu còn chưa kịp dung nạp vào, đã bị Hạ Thụy Nhiên chặn đứng, ngay cả một động tác thân mật cậu còn chưa kịp làm.

Tống Hồng Nho lần đầu tiên yêu một người, chuyện tình cảm càng chưa từng trải qua, cậu ở nhà buồn một tuần, tức giận đi đến đây, chuẩn bị nói rõ ràng với anh.

Hạ Thụy Nhiên nói thẳng: “Tôi không hiểu.”

Tống Hồng Nho sưng sốt, nói: “...Cao Dao, không nói với anh chuyện gì sao?”

“Nói cái gì?” Lúc này Hạ Thụy Nhiên mới hiểu được ý tứ của Tống Hồng Nho, anh không nói ra miệng, trong lòng nặng trĩu. Tống Hồng Nho có thể đoán được Cao Dao, khẳng định cũng có thể đoán được nội dung lời nói của cô ấy. Cộng thêm gần đây Hạ Thụy Nhiên cố tình gây bất hòa, nếu như Tống Hồng Nho không có ý với anh, không có khả năng nói với anh như vậy.

Hạ Thụy Nhiên tuy trong chuyện tình cảm rất ngốc, nhưng cũng không phải quá ngốc, sau khi bị người khác nhắc cho tỉnh, bây giờ anh dám khẳng định, Tống Hồng Nho thực sự thích anh.

Như vậy, có một số chuyện có thể giải thích được.

Ví dụ như vì sao Tống Hồng Nho lần đầu tiên gặp anh đã theo anh về nhà, lại còn tìm mọi cách lấy lòng anh.

Tất cả đều dẫn tới một đáp án không tốt, Hạ Thụy Nhiên không muốn như vậy.

Hạ Thụy Nhiên đột nhiên có suy nghĩ chẳng lẽ trước đây Tống Hồng Nho là một MB (traai bao), nhưng vì thể diện của cậu, anh không dám nói ra.

May mắn, Tống Hồng Nho tuy thông minh nhưng không thể nhìn rõ tâm tư của Hạ Thụy Nhiên, nếu không sẽ phun ra mấy ngụm máu.

12. Chương 12: Trò Đùa

Ác Ma Chi Danh: làm đến chương này ta mới biết vị “Ngụy lão sư” thực ra là cô giáo TT_TT (chứ không phải thầy giáo như ta đã edit), thành thật xin lỗi các nàng *tự vả mặt*

Vì tích chất công việc nên Hạ Thụy Nhiên quen biết với rất nhiều loại người, tố chất tâm lý cực cao, mặc dù bây giờ anh cẩn thận suy nghĩ, nhưng ngoài mặt không hề lộ ra phản ứng quá khích.

Anh thậm chí còn bình tĩnh nói với Tống Hồng Nho: “Cao Dao không nói gì cả, cậu đừng nghĩ linh tinh. Được rồi, cậu đi về trước đi.”

”Không, em không bận gì hết, em đợi anh cùng về có được không?”

”Không bận gì sao?” Hạ Thụy Nhiên nhìn đồng hồ, nói: “Sắp tới giờ học rồi, nếu cậu không đi nhanh sẽ trễ học đấy.”

Tổng Hồng Nho chợt nhớ ra chuyện phải đi học, sững sốt một chút, sau đó nhìn Hạ Thụy Nhiên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vâng, em đi ngay đây.”

Hạ Thụy Nhiên nhìn Tổng Hồng Nho, khẳng định mấy ngày nay cậu không đi học, nếu không thì tại sao ngay cả thời gian vào học cũng quên. Nhưng quả thật anh đang có việc, không thể quản cậu được, thẳng đến một tuần sau về nhà không thấy Tổng Hồng Nho, anh mới đến lớp học ban đêm, định đón cậu về.

Ai ngờ Hạ Thụy Nhiên đợi nửa ngày, hầu như tất cả mọi người đều đã đi ra, ngay cả giáo viên mà anh quen biết cũng dắt xe ra về, anh vẫn không thấy bóng dáng của Tổng Hồng Nho.

Hạ Thụy Nhiên đến gần, chào hỏi vị giáo viên kia:

“Xin chào, cô giáo Ngụy.”

Người nọ đẩy cặp kính mắt, lui về phía sau từng bước, nhìn Hạ Thụy Nhiên từ trên xuống dưới, nói: “.....Là anh sao?”

“Vâng, tôi là Hạ Thụy Nhiên.” Hạ Thụy Nhiên nở nụ cười, có vẻ phá lệ đứng đắn hỏi: “Xin lỗi, cho tôi hỏi Tổng Hồng Nho sao còn chưa đi ra vậy?”

Nhắc đến Tổng Hồng Nho, trên mặt cô giáo Ngụy hiện lên vẻ tức giận, sau một lúc lâu mới “hừ” một tiếng, nói: “Tôi không biết là do cậu ta có ý kiến với tôi hay là do không muốn học. Chỉ thấy được cái mặt ngày đầu tiên, ngồi được nửa tiếng sau đó trốn cửa sau ra ngoài.”

Nghe được cô giáo Ngụy không khách khí phàn nàn, Hạ Thụy Nhiên ngẩn ra, không biết nên nói cái gì.

“Cậu ta còn uy hiếp.....Không, là đe dọa tôi, không được gọi điện thoại nói cho anh biết....Tôi làm quái gì phải thông báo cho anh chứ? Tiền học phí anh cũng đã đóng rồi, tôi lại không cần phải bỏ nhiều công sức, tôi mừng còn không kịp.” Cô giáo Ngụy chà chà giày cao gót, lạnh lùng nói. Các cô làm giáo viên, kỳ thực rất để ý mặt mũi, gặp được học trò không tôn trọng mình, trong lòng có thể tức giận nửa ngày.

Hạ Thụy Nhiên chỉ có thể ngượng ngùng cười, trong lòng cũng hơi giận. Anh đã giúp cậu đóng tiền học phí, tuy không nhiều lắm, nhưng tất cả đều là tâm ý của anh, giống như là giúp đỡ sinh viên khó khăn, đến cuối cùng lại phát hiện cậu ta là một tên lưu manh không học vấn không nghề nghiệp, tiền bị lãng phí cho kẻ khác, anh hận không thể biến thành cha mẹ của Tổng Hồng Nho, thay thế bọn họ quản giáo cậu.

Nhưng mà Hạ Thụy Nhiên cũng chỉ là nghĩ như vậy thôi, tính tình anh rất tốt, dọc theo đường trở về nhà tâm trạng đã bình tĩnh lại. Anh nghĩ trước hết nên về nhà nói chuyện thẳng thắn với Tổng Hồng Nho, hỏi vì sao cậu không đến trường. Nếu Tổng Hồng Nho thực sự là kẻ siêng ăn biếng làm, không biết làm việc đàng hoàng, chỉ là một tên lưu manh, Hạ Thụy Nhiên sẽ không cho cậu ở lại nhà anh. Dù sao sau bao ngày ở chung, Hạ Thụy Nhiên thật sự lo lắng, sợ cậu nảy sinh tình cảm khác thường với anh.

Nghĩ như vậy nhưng ngoài dự kiến, cả đêm hôm đó Tổng Hồng Nho đều không về nhà, Hạ Thụy Nhiên rất lo lắng, bởi vì lần trước cậu nói bản thân không có nơi nào để đi.

Thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Hồng Nho mới về nhà, vừa nhìn thấy Hạ Thụy Nhiên, trong mắt cậu ngập tràn vui sướng. Ánh mắt kia quá mức rõ ràng, khiến cho toàn bộ lời trách mắng mà Hạ Thụy Nhiên định nói, đều không thể thoát ra khỏi miệng được.

“...Tối hôm qua cậu đi đâu?” Hạ Thụy Nhiên vừa hỏi, Tổng Hồng Nho liền chạy sát lại cạnh anh, bộ dáng giống hệt một chú cún con, chỉ còn thiếu một cái đuôi phía sau nữa là đủ.

Tổng Hồng Nho cười, thoát nhìn ngây thơ lại đơn thuần, giống như một cậu nhóc lanh lợi, Hạ Thụy Nhiên nhún mày, trong lòng có chút do dự.

“Tối qua em ở công ty.” Tổng Hồng Nho nói. “Em đã tìm được việc rồi.”

Nghe cậu nói như vậy, Hạ Thụy Nhiên nhẹ nhàng thở ra: “Thì ra là thế, vậy là cậu vẫn muốn đi làm sao?”

“Vâng, Em đã kí hợp đồng với một công ty điện ảnh, hiện tại đang trong giai đoạn huấn luyện.”

Tống Hồng Nho nhu thuận trả lời, Hạ Thụy Nhiên nói chuyện cũng hòa hoãn không ít, anh nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Vậy cậu phải cố gắng đó.”

Tống Hồng Nho không ngừng gật đầu, do dự, nói: “Xin lỗi anh.....Mấy ngày nay em không đi học.”

Hạ Thụy Nhiên vốn đã biết, cho nên không nói gì, chỉ chờ cậu nói xong.

“Em, Em đi thử vai.” Tống Hồng Nho sờ đầu, thực ngượng ngùng, một lát sau như nhớ tới chuyện gì, tay chân luống cuống lấy ví tiền từ trong túi, rút ra một xấp tiền giấy, cười nói: “Em cho anh. Anh đừng giận em nhé.”

Hạ Thụy Nhiên dở khóc dở cười, cầm xấp tiền giấy, nhẹ nhàng gõ đầu Tống Hồng Nho, nói: “Cậu nghĩ tôi vì mấy đồng tiền kia mà tức giận với cậu sao?”

“...” Tống Hồng Nho vậy mà cứ để anh gõ đầu, cũng không trốn, lại còn đứng đó cười ngây ngô.

Hạ Thụy Nhiên cũng cười, cảm thấy mấy ngày qua là mình đã cư xử không đúng. Bản chất cậu nhóc này không xấu, là người đứng đắn, đại khái là do Cao Dao quá nhạy cảm rồi.

Trong con mắt của Hạ Thụy Nhiên, ai ai cũng là người tốt, ai ai cũng cần giúp đỡ. Anh cảm thấy chính mình nên suy xét lại, không nên phán đoán bừa bãi, từng này tuổi còn bị người ta lừa thành như vậy.

Hạ Thụy Nhiên vuốt cổ cậu giống như vuốt một con mèo nhỏ, sau đó đem tất cả tiền đều thả lại trong túi cậu, nói: “Tiền này cậu cứ giữ đi, tôi không cần.”

Tống Hồng Nho có chút nóng nảy, ở ngoài phòng khách dây dưa cùng Hạ Thụy Nhiên, anh thấy cậu quá cố chấp, lại sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu, tạm thời nhận lấy.

“Sau này em nhất định trở thành một ngôi sao.” Tống Hồng Nho cười, nói: “Khi đó em sẽ kiếm được rất nhiều tiền, tất cả đều cho anh, anh đừng từ chối đấy.”

Hạ Thụy Nhiên cười đến gập thắt lưng, nói: “Ngôi sao, đến lúc đó tôi khẳng định sẽ không khách sáo với cậu, bóc lột đến cùng.”

“Không thành vấn đề.” Tống Hồng Nho không sợ, thoát nhìn rất tự tin và bản thân.

Hạ Thụy Nhiên không cười, nhưng đáy mắt tràn ngập ý cười, nói: “Có tự tin là chuyện tốt. Nhưng cậu còn nhỏ, đừng quá cố thể hiện bản thân, tôi nghe nói giới điện ảnh rất phức tạp, cậu đừng đánh mất bản thân mình trong đó.”

Tống Hồng Nho gật đầu, híp mắt cười: “Nhưng mà đạo diễn nói em rất có năng khiếu đó.”

“Thật sao?” Hạ Thụy Nhiên cảm thấy kinh ngạc.

“Tất nhiên.” Tống Hồng Nho trả lời. “Hay là để em diễn cho anh xem thử nhé?”

“Diễn cái gì đây?”

“Cảnh sát.” Tống Hồng Nho trả lời không cần suy nghĩ, lôi kéo Hạ Thụy Nhiên đi vào phòng ngủ, không biết lấy ở đâu ra một cái còng tay, “Cạch” một tiếng khóa vào cổ tay anh.

Hạ Thụy Nhiên nhìn nhìn, hỏi: “Cái này không phải là còng tay của tôi, cậu lấy ở đâu ra vậy?”

Tống Hồng Nho cố ý làm lơ câu hỏi của anh, nghiêm túc nói: “Hiện tại em là cảnh sát, anh là tội phạm, phối hợp một chút.”

“Không đúng. Tôi là cảnh sát, cậu là...” Hạ Thụy Nhiên cười, một chút cũng không phối hợp.

Tống Hồng Nho thấp giọng cầu xin: “Anh, anh không thấy em đang đóng kịch sao? Xin anh đấy, chỉ lúc này thôi.”

13. Chương 13: Trói Buộc

Hạ Thụy Nhiên có hơi lảng tránh, một lát sau mới bắt đầu nói:

“Được rồi. Nhưng chỉ lần này thôi đấy.”

Sở dĩ Hạ Thụy Nhiên đồng ý, thứ nhất là do anh không thể từ chối yêu cầu của người khác, thứ hai, tay anh đang bị trói buộc, không thể hành động theo ý muốn. Hạ Thụy Nhiên giơ tay phải lên, nhìn kĩ cái còng tay kia, nói: “Cái này cậu lấy ở đâu ra? Ở nhà chơi thì được nhưng đừng có đem ra ngoài đường.”

“Vâng.” Tống Hồng Nho lấy một cái ghế trong phòng khách, là loại ghế hai bên đều có tay vịn. Cái ghế này ngày xưa cha của Hạ Thụy Nhiên vẫn dùng để ngồi mỗi khi đọc báo, không biết Tống Hồng Nho tìm được như thế nào.

Tống Hồng Nho rất hưng phấn, thậm chí còn hít thở thật sâu để ổn định bản thân, nói với Hạ Thụy Nhiên: “Anh mau ngồi xuống đây.”

“...” Hạ Thụy Nhiên ngẩng đầu cười, trong đầu đang đoán xem Tống Hồng Nho định diễn cái gì.

Khi anh ngẩng đầu, cần cổ vẽ ra một độ cong tuyệt đẹp, Tống Hồng Nho cúi đầu nhìn hầu kết của anh, trái tim bỗng đập nhanh mãnh liệt, khiến cậu có chút chịu không nổi.

Hạ Thụy Nhiên không chú ý tới sự kì lạ của cậu, anh ngồi trên ghế, hai tay đặt nghiêm túc trên đầu gối, lưng thẳng tắp, nói: “Vậy cậu diễn đi.”

Tống Hồng Nho yên lặng giây lát, đột nhiên đi lên đem tay phải của Hạ Thụy Nhiên khóa vào tay vịn ghế dựa, nhân lúc anh không đề phòng, cậu nhanh chóng đem tay trái của anh khóa lại luôn.

Hạ Thụy Nhiên chỉ nhìn thấy Tống Hồng Nho xoay người một cái, chôn đầu trên bả vai anh, sau đó cầm tay phải của anh.

Bởi vì bị cậu chặn tầm mắt, nên khi tay trái bị giữ chặt, Hạ Thụy Nhiên có chút sửng sốt, vừa mới thoát từ “Cậu...”, còn chưa kịp hỏi xong, tay trái đã bị Tống Hồng Nho khóa lại, sau đó cậu ngẩng đầu lên.

Hai tay của Hạ Thụy Nhiên đều bị khóa lại trên tay vịn ghế dựa, hoạt động bị giới hạn trong một phạm vi nhỏ hẹp, anh không dám tin mà giật giật hai tay, cảm thấy không được tự nhiên:

“Đừng đùa như vậy, khóa một tay là được rồi, cậu mau tháo một cái ra cho tôi.”

Tống Hồng Nho không nghe. Hiện tại, trái tim cậu như đang treo trên cổ họng, cực kì khẩn trương, cậu chỉ có thể cách xa Hạ Thụy Nhiên ra một chút, sợ anh nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của mình.

Tống Hồng Nho hít sâu một hơi, lui từng bước về phía sau, chậm rãi đến bên cạnh giường rồi ngồi xuống, sau đó tùy tiện cầm một quyển tạp chí, biểu tình đột nhiên thay đổi, cậu bình tĩnh hẳn lên.

Biểu tình như vậy, có vẻ giống Hạ Thụy Nhiên khi thẩm vấn phạm nhân.

“Họ tên?” Tống Hồng Nho ngẩng mặt, ánh mắt không chút gợn sóng nhìn Hạ Thụy Nhiên.

Hạ Thụy Nhiên thực không được tự nhiên quơ quơ tay, một lúc lâu sau, mới bắt đầu nói: “...Hạ Thụy Nhiên.”

“Tuổi?”

“Hai mươi ba... Được rồi. cậu thả tôi ra đi.”

Tay Tống Hồng Nho giả bộ ghi chép trên quyển tạp chí, biểu tình nghiêm túc, giống như thực sự đang làm việc.

Kết quả giấy tiếp theo cậu đột nhiên hỏi:

“Trước kia quen bao nhiêu người bạn gái?”

Hạ Thụy Nhiên sửng sốt, cười: “Con mẹ nhà cậu, hỏi cái vấn đề gì vậy?”

“Mau trả lời.” Trên mặt Tống Hồng Nho không có ý cười, còn nói: “Đừng dài dòng.”

Hạ Thụy Nhiên không để ý tới cậu, trong lòng nghĩ một lát nữa cậu ấy sẽ thả mình ra thôi.

Qua một phút đồng hồ, Tống Hồng Nho quả nhiên đứng lên, nhưng không có buông tha cho anh, ngược lại nói: “Không trả lời em sẽ nghiêm hình bức cung.”

“...”

Tay Tống Hồng Nho sờ vào khóa kéo quần của Hạ Thụy Nhiên, môi tiến gần đến bên tai anh ngả ngón nói:

“Có tin em cởi quần anh ra hay không?”

Hạ Thụy Nhiên chậm hiểu như vậy, cũng thấy có chút quá đáng, anh cau mày, nói với Tống Hồng Nho: “Được rồi, không đùa nữa.”

Ngón tay Tống Hồng Nho linh hoạt tinh tế, lướt qua áo T-Shirts của Hạ Thụy Nhiên, đi xuống dưới, không nặng không nhẹ vuốt ve khóa quần và cúc áo.

Cái loại cảm giác khác thường này khiến Hạ Thụy Nhiên nhú mày, một lúc lâu sau anh mới “Chặc” một tiếng, không hứng thú nói:

“Không có, được rồi chứ.”

Tống Hồng Nho cách Hạ Thụy Nhiên rất gần, hơi thở đều phun lên trên mặt anh, Hạ Thụy Nhiên quay đầu né tránh. Người kia nghe câu trả lời của anh, chẳng những không rời đi, ngược lại càng tiến sát hơn. Tống Hồng Nho đè thấp thanh âm, dùng giọng điệu ám muội hỏi:

“...Anh đã từng làm với người khác chưa?”

Hạ Thụy Nhiên nghe cậu hỏi rõ ràng, hơn nữa lỗ tai có chút ngứa, tâm tình càng thêm phiền, cảnh cáo nói:

“Cậu đừng quá phận như vậy.”

“...Em không quá phận” Tống Hồng Nho thấy anh kháng cự, ngồi lên đùi anh, hai chân đưa vào khe hở giữa tay vịn, đem hai tay bị còng của anh áp vào một góc, giọng nói cậu khàn khàn: “Em chỉ muốn hỏi một chút.”

Hạ Thụy Nhiên dùng sức tránh ra, nhưng cổ tay bị khóa đến đau nhức, trong lòng anh thầm mắng bản thân thật ngu ngốc. Tống Hồng Nho rõ ràng tâm tư bất chính, hai mắt anh đều bị mù nên mới thấy cậu “ngây thơ”, “đơn thuần”, mới bị cậu lừa vào chuyện này.

Nhưng chuyện đã biến thành như vậy, anh không thể chọc giận Tống Hồng Nho, dù sao hiện tại hai tay anh không tiện hoạt động, Tống Hồng Nho nếu muốn giết anh, anh cũng không có cách nào tránh được.

Hạ Thụy Nhiên hít sâu một hơi, tay hơi run lên. Hạ Thụy Nhiên gặp qua không ít vụ án, không tránh khỏi nghĩ nhiều, anh tưởng tượng mình bị Tống Hồng Nho bóp chết, phân thây, hoặc là bị cậu dùng dao đâm chết, ném xuống sông.... Các loại thảm trạng đều nghĩ tới khiến sau lưng Hạ Thụy Nhiên đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Tống Hồng Nho thấy Hạ Thụy Nhiên trốn về phía sau, trong mắt tràn ngập đề phòng, hai tay nâng mặt anh, an ủi:

“Anh đừng sợ, em tuyệt đối không làm anh bị thương.”

Hạ Thụy Nhiên hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói: “Được. Tống Hồng Nho, tôi không phải đang xem cậu đóng kịch sao? Cậu đóng tốt lắm, tôi đã thấy, nhưng cậu không được động chạm vào tôi.”

“Em đóng kịch?” Biểu tình của Tống Hồng Nho đột nhiên thay đổi, ánh mắt nghiêm túc mà lạnh như băng nói: “Anh nói đúng, nhưng anh lầm rồi. Hiện tại em không diễn kịch, mà là từ trước đến nay em đều diễn kịch với anh.”

“...”

“Em không muốn giả bộ.” Tống Hồng Nho đột nhiên hôn lên má anh, nói: “Hiện tại em muốn nói cho anh biết, em thực sự thích anh, em muốn cùng một chỗ với anh.”

Hạ Thụy Nhiên trong lòng có chút xem thường, thầm nói, quả nhiên là như vậy.

Tổng Hồng Nho lại hôn lên má còn lại, sau đó mới từ trên người anh đứng lên, nói:

“Anh chờ em, em sẽ đi tắm rửa thật sạch sẽ.”

“Trước hết cậu thả tôi ra đã.” Hạ Thụy Nhiên dùng sức vịn tay vào ghế, nói: “Như thế này rất nhàm chán, cậu không nghĩ như vậy sao?”

“Không. Thả ra anh khẳng định sẽ không cho em...” Nụ cười của Tổng Hồng Nho khiến Hạ Thụy Nhiên cảm thấy xa lạ, cậu nói: “Như thế này, em thấy rất thú vị.”

Tổng Hồng Nho xoay người đi đến phòng tắm, chuẩn bị các đồ dùng cần thiết. Hai chân Hạ Thụy Nhiên vẫn tự do, vốn định thừa dịp này nhích dần ra phía cửa, mở cửa chạy đi, ai ngờ Tổng Hồng Nho cầm một cái bình thủy tinh, sau đó rất nhanh trở lại, dường như đã biết anh định trốn đi, muốn tắm luôn ở trước mặt anh.

Tất nhiên, Tổng Hồng Nho lớn như vậy, đây là lần đầu tiên khỏa thân ở trước mặt người khác, hơn nữa làm chuyện như vậy, vẫn có chút ngượng ngùng, nói:

“...Nếu anh không trốn đi, em sẽ không để anh phải nhìn thấy.”

“...” Hạ Thụy Nhiên bị chọc giận đến mức nở nụ cười.

Ác Ma Chi Danh: Chương sau bắt đầu vào H, ta ăn ở thật tốt, bộ đầu tay đã có H rồi haha (

14. Chương 14

Chuyện tình kế tiếp không cần phải nói, đầu tiên là Hạ Thụy Nhiên khiếp sợ nhìn tổng Hồng Nho, sau đó anh xấu hổ nhắm mắt lại, khổ nỗi thính giác lại trở lên dị thường mẫn cảm, mỗi tiếng nước chảy, mỗi một hành động anh đều nghe thấy rõ ràng.

Cũng may anh nhắm hai mắt lại, nếu không Tổng Hồng Nho cũng không biết mình có đủ cam đảm mà tắm trước mặt anh hay không. Tổng Hồng Nho quỳ trên mặt đất, tay phải hướng về phía sau tìm kiếm, bởi vì khăn trương, ngón tay của cậu run run, làm cách nào cũng không đi vào được. Trước đó cậu đã xem qua một số sách hướng dẫn, nhưng đến lúc thực hành, vẫn là không có đủ kinh nghiệm.

Tổng Hồng Nho có hơi hối hận vì trước đó không thử qua một lần. Nhưng cậu đã hạ quyết tâm hôm nay sẽ cùng Hạ Thụy Nhiên nói rõ ràng, đồng thời sử dụng một số thủ đoạn ép anh quan hệ với cậu, cho nên từ ba ngày trước cậu đã ăn rất ít, thậm chí ngày hôm qua chỉ ăn một chút rau xanh, buổi sáng sớm đã chuẩn bị trước, nên hiện tại cũng không có khó khăn gì.

Tổng Hồng Nho làm xong tất cả, cơ thể nhẹ nhàng run lên, không dám lập tức tiếp cận Hạ Thụy Nhiên, cậu sợ anh sẽ nghe được tiếng tim đập dồn dập của cậu. Tổng Hồng Nho xoay người đi đến phòng tắm, rửa sạch hai tay, sau đó lấy ra dịch bôi trơn, đổ lung tung lên tay, ngón tay len lỏi qua lớp quần áo, chạm vào phía sau.

Bởi vì không có kinh nghiệm, cho nên Tổng Hồng Nho không biết phải đem bôi trơn bôi lên thành ruột, nếu không thứ kia sẽ theo đùi chảy xuống, hoàn toàn không có tác dụng. Nhưng giờ phút này, Tổng Hồng Nho không rảnh mà bận tâm chuyện đó, cậu hít thở thật sâu, cởi hết quần áo trên người, chỉ để lại một cái quần lót, đi ra khỏi phòng tắm. Cậu đi đến trước mặt Hạ Thụy Nhiên, giống như vừa nãy ngồi trên đùi anh, hai chân đặt dưới khe hở của tay vịn ghế dựa.

Cậu quá lúng túng, chỉ nhớ cởi quần áo của mình mà quên giúp Hạ Thụy Nhiên cởi quần áo.

Hạ Thụy Nhiên cảm nhận được Tổng Hồng Nho đem cảm đặt trên vai anh, bây giờ hẳn là tư thế mặt đối mặt với nhau, lo lắng chuyện tiếp theo sẽ xảy ra, tâm tình của Hạ Thụy Nhiên xấu đến cực điểm, cho nên không nghe thấy tiếng tim đập khẩn trương của cậu.

Tổng Hồng Nho mở ra hai chân ngồi trên đùi Hạ Thụy Nhiên, sau đó đầu óc liền trống rỗng, không nhớ nổi bước tiếp theo phải làm cái gì. Vào thời điểm này, nếu là hai bên tình nguyện, có lẽ Hạ Thụy Nhiên sẽ chủ động hôn môi để giảm bớt sự bất an trong lòng cậu. Trong một nháy mắt, Tổng Hồng Nho thấy có chút hồi hận, nhưng nghĩ đến Cao Dao, ánh mắt cậu trở lên lạnh lùng, kiên định cúi đầu, hôn lên cổ Hạ Thụy Nhiên.

Hạ Thụy Nhiên cảm thấy một bên cổ ngứa ngứa, sau đó Tổng Hồng Nho giống như một con chó nhỏ hôn từ cằm anh lên môi dưới. Hạ Thụy Nhiên ngửa đầu trốn, không muốn cho cậu tiếp tục hôn, Tổng Hồng Nho liền liếm lấy hầu kết đang di động lên xuống, cậu bị hương vị trên người Hạ Thụy Nhiên mê hoặc, phía dưới thể nhưng có phản ứng.

Tổng Hồng Nho một bên hôn, một bên giúp Hạ Thụy nhiên cởi quần. Hiện tại cậu ngồi trên đùi anh, hai chân đưa vào khe hở của tay vịn, không tiện để hoạt động, làm cách nào cũng không thể cởi quần của Hạ Thụy Nhiên ra. Nhưng Tổng Hồng Nho một giây cũng không muốn rời khỏi người Hạ Thụy Nhiên, khiến cho đồ cả người mình hôi, một phần là do tay cậu chạm bộ phận dưới cực nóng của Hạ Thụy Nhiên, phần còn lại là do cậu quá khẩn trương gấp gấp mà thành.

“Anh, anh chờ một chút...” Tổng Hồng Nho cúi đầu bận rộn, thở dốc dồn dập.

Hạ Thụy Nhiên bị cậu chạm vào rất xấu hổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tay cậu, cũng bởi vì quá xấu hổ, quá tức giận không thốt một lời.

Cuối cùng, Tổng Hồng Nho chỉ cởi được một chút, lộ ra bộ phận dưới của anh, sau đó ở phía trên từ từ ngồi xuống. Nhưng Tổng Hồng Nho đã quên, quần lót trên người còn chưa cởi ra, nên không thể ngồi xuống được.

Tổng Hồng Nho gấp đến phát khóc, tư thế hiện tại của cậu không tiện để cởi quần lót, nhưng cậu vẫn không muốn rời khỏi người của Hạ Thụy Nhiên, nên đành phải đem quần lót hơi tuột ra, lộ ra thứ hơi ướt át phía sau, khiến cho hai người thân mật dán cùng một chỗ. Hai người bọn họ một người quần áo đầy đủ, một người chỉ có một chiếc quần che bộ phận trọng yếu, nhưng nhìn qua không thấy có chỗ nào không hài hòa.

Đây là lần đầu tiên của Tổng Hồng Nho, nhưng lại không làm tốt việc bôi trơn, nên rất khó đi vào, hướng chỉ Hạ Thụy Nhiên không có ý phối hợp, thở gấp mà trốn về phía sau, ghế dựa thiếu chút nữa đã bị anh làm ngã.

Dưới tình thế cấp bách, Tổng Hồng Nho cắn răng, chậm rãi ngồi xuống.

“A.....Đau.....”

Trong nháy mắt bị đi vào, cậu cảm thấy phía sau như nứt ra, giống như bị bóp là đôi vậy.

Một tay Tổng Hồng Nho vịn vào bả vai Hạ Thụy Nhiên, một tay đỡ lấy phần thân cực nóng của anh, trong cổ họng không nhịn được mà phát ra âm thanh rên rỉ:

“Ừm.....Ừm.....A.....”

Hạ Thụy Nhiên giữ mình trong sạch, không muốn phát sinh quan hệ với Tổng Hồng Nho, thấy cậu không có ý định giết người diệt khẩu, anh mạnh mẽ phản kháng lại, mấy lần cậu muốn anh tiến vào sâu hơn, đều bị anh né tránh.

Khóe mắt Tổng Hồng Nho đỏ bừng, gân xanh trên cổ lúc ẩn lúc hiện, cậu đổ bôi trơn ra lòng bàn tay, bôi vào phía sau của mình, phần nửa còn lại xoa lên phần thân của Hạ Thụy Nhiên, cậu thở hổn hển, khăn khăn nói:

”....Anh, của anh quá lớn, em không thể cầm được....”

Hai tai Hạ Thụy Nhiên đỏ lên, mắng: “Cậu đừng nói lung tung.”

Vì Tổng Hồng Nho muốn làm cho Hạ Thụy Nhiên phản ứng, nên hết sức cẩn thận, chọn những lời nói có thể làm cho đàn ông cảm thấy hưng phấn. Thật ra lúc Tổng Hồng Nho sờ vào cơ thể của anh, sau đó tự mình cởi quần lót, Hạ Thụy Nhiên liền phát hiện phía dưới của anh thể nhưng cương lên, dù trong lòng anh có không tình nguyện cũng không thể ngăn được nhiệt độ dưới bụng đang không ngừng tăng lên. Hạ Thụy

Nhiên hưng phấn trong chốc lát sau đó buộc bản thân phải bình tĩnh lại, nhưng phía dưới bị kẹp chặt, tiến không được mà lùi cũng không xong, thật khó xử.

Tổng Hồng Nho vô cùng đau đớn, giữa đầu không ngừng thở dốc, trên lưng đều là mồ hôi lạnh, theo rãnh cột sống chảy tới nơi hai người thân mật, cảm giác có chút ngứa. Cậu sợ thời gian quá dài, Hạ Thụy Nhiên sẽ không đủ kiên nhẫn, vì thế cuối cùng cắn chặt răng, ngồi xuống từng chút, từng chút một.

“Cậu.....” Hai tay Hạ Thụy Nhiên không ngừng giãy dụa, trên cổ tay cũng xuất hiện tơ máu, lúc này anh dùng sức đẩy, muốn cho ghế dựa đổ về phía phía sau hoặc phía trước, nhưng kết quả lại ngược lại làm cho động tác của Tổng Hồng Nho càng thêm thuận lợi.

“A.....!” Tổng Hồng Nho khẽ rên rỉ một tiếng, theo bản năng muốn tránh đi, cậu dừng lại một chút, lại kiên trì tiếp tục ngồi xuống.

Bên ngoài trừ bỏ đau, Tổng Hồng Nho còn cảm thấy ngứa. Địa phương chưa từng bị người khác chạm qua rất mẫn cảm, dùng sức đè ép dị vật, lực bài xích rất mạnh. Tổng Hồng Nho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thở gấp thả lỏng thân thể, hai chân run run vòng qua sau lưng ghế dựa, chỉ cảm thấy vừa đau vừa ngứa, không phân biệt được thống khổ hay thoải mái cái nào nhiều hơn.

Theo lực ép, Tổng Hồng Nho thuận thể trượt xuống dưới, cảm thấy bên trong bị chạm vào nơi sâu nhất, nhưng khi kiểm tra lại thì phát hiện phân thân còn chưa hoàn toàn đi vào hết. Qua một phút đồng hồ, Tổng Hồng Nho thật sự không chịu đựng được nữa, hai tay gắt gao vòng qua cổ Hạ Thụy Nhiên, giọng nói mang theo ba phần nức nở nói:

“Không được, anh, không vào được.....Oaaaa.”

15. Chương 15

Phía sau của Tổng Hồng Nho rất chặt, bao lấy vật bên dưới của Hạ Thụy Nhiên, khiến anh cảm thấy hơi đau. Hạ Thụy Nhiên muốn cúi đầu nhìn nơi hai người kết hợp, nhưng bị quần lót của Tổng Hồng Nho ngăn trở một nửa, không nhìn rõ được.

Bởi vì đau đớn, phía dưới của Tổng Hồng Nho mềm xuống. Cả người cậu run run, không có khí lực để di chuyển, lúc này, cậu có hơi hối hận vì mấy ngày nay không ăn uống đầy đủ.

Nhưng hiện tại cậu không có thời gian quan tâm điều này, Tổng Hồng Nho lau mồ hôi chảy trên mặt, cắn răng tự đi chuyển lên xuống.

Ban đầu rất khó khăn, Tổng Hồng Nho không thể không dừng lại, bôi trơn thêm một lần nữa. Cậu dùng bôi trơn quá nhiều, lại không có kinh nghiệm, phân nửa đều dính trên đùi hai người, phát ra âm thanh dâm mị. Tổng Hồng Nho hơi nâng eo, bàn tay dính đầy dịch bôi trơn xoa lên nơi cực nóng của Hạ Thụy Nhiên, lần này đi vào thuận lợi hơn rất nhiều.

Bởi vì dùng quá nhiều, nên mặc dù Tổng Hồng Nho đau đến không thể động đậy được, cứ như vậy qua một lát, Hạ Thụy Nhiên có thể đi vào toàn bộ. Phần dưới của Tổng Hồng Nho cũng run rẩy đứng lên.

“A.....A.....” Tổng Hồng Nho chôn đầu trên vai của Hạ Thụy Nhiên, hơi thở nóng rực phả vào lỗ tai anh. Hai người cách nhau quá gần, không thể xoay chuyển được, sau một lúc, Tổng Hồng Nho đã không còn khí lực để động đậy, mỗi lần chỉ là hơi rời đi, sau đó ngồi thật mạnh xuống, nhưng như vậy càng thêm kích thích điểm mẫn cảm của cậu. Thân thể vừa đau vừa vô lực.

Tổng Hồng Nho gắt gao ôm lấy cổ của Hạ Thụy Nhiên, một lúc sau nói:

“Anh.....Em thả một tay của anh ra nhé, được không?”

Cả người Hạ Thụy Nhiên giống như vừa tắm qua, lông mi ướt sũng, thoạt nhìn vô cùng mê hoặc.

Tổng Hồng Nho tiến lại gần hôn cằm anh, dịu dàng nói:

“Được không? Thả anh ra, cho anh đến làm em.”

Từ ban đầu, Hạ Thụy Nhiên im lặng không nói năng gì, chỉ có một mình Tống Hồng Nho nói những câu đâm dằm. Sau đó cậu nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ của anh, càng cố gắng nói những lời như vậy, khiến anh há miệng thở dốc. Cậu thích anh làm ra một vài phản ứng với cậu.

Lần này Hạ Thụy Nhiên không lớn tiếng phản bác, không nói mấy câu như “Tôi không muốn quan hệ với cậu” hay “Cậu đang ép buộc tôi” linh tinh, anh nhớ tới chuyện quan trọng hơn, hơi run giọng, nói:

“Cậu không cần thả tôi, tôi chỉ cần cậu lập tức mang bao cao su vào cho tôi.”

Tống Hồng Nho nghe xong, sửng sốt, vỗ trán, chợt nhớ ra, nói:

“Đúng rồi, em chỉ mãi lấy lòng anh, kết quả vừa nhìn thấy anh như vậy.....E liền quên mất.”

Cậu bám vào bả vai Hạ Thụy Nhiên, đổ mặt rút vật dưới thân của anh ra, sau đó rút hai chân khỏi khe hở tay vịn ghế dựa, cởi quần lót của mình, cứ để thân thể như vậy mà đi vào phòng tắm, khi đi ra trên tay cầm theo mấy hộp giấy nhỏ, hỏi:

“Ở đây có loại mỏng và lạnh, anh thích loại nào?”

Hai chân Hạ Thụy Nhiên được thả tự do, anh còn đang lo lắng tìm cách thoát đi, thuận miệng ứng phó nói: “Loại nào cũng được.”

Nghĩ nghĩ, lại nói thêm: “Loại dày một chút.”

Anh không biết Tống Hồng Nho có bị bệnh hay không, nếu đã muốn như vậy, vẫn nên bảo vệ bản thân thì hơn.

Tống Hồng Nho hiểu được suy nghĩ của anh, có phần bị tổn thương, nói:

“Em rất sạch sẽ, không có bệnh.”

“...” Hạ Thụy Nhiên không biết cậu như thế nào nói ra từ “sạch sẽ ” này, trong lòng hơi phản cảm, thật sự tức giận, anh trầm mặc không nói năng gì.

Tống Hồng Nho chưa bao giờ quan hệ phía sau, sau khi rút ra khỏi lỗ hậu thì có chút ngứa, lại vừa trướng vừa đau, hơn nữa, Hạ Thụy Nhiên bị trói chặt hai tay, không thể chủ động ôm cậu, khiến cậu cảm thấy không thú vị, nghĩ nghĩ, cậu lấy ra một cái bao cao su vị ô mai, không thuần thực mà giúp Hạ Thụy Nhiên đeo vào, sau đó quỳ trước mặt anh, đầu tiên hôn một cái thật mạnh lên bụng anh, chậm rãi đi chuyển dần xuống dưới, há miệng giúp anh khẩu giao.

Hạ Thụy Nhiên vốn định tìm thời điểm thích hợp đá Tống Hồng Nho một cái, sau đó mở cửa lao ra ngoài kêu cứu, nhưng nghĩ tới cửa có thể đã bị khóa trái, cùng với quần áo trên người không chỉ tề, bộ dáng chật vật, dọa bà lão nhà đối diện tái phát bệnh tim thì không tốt. Trong lúc nhất thời do dự, anh không ngờ tới Tống Hồng Nho lại không dùng phương thức đó ép buộc anh nữa mà cam tâm tình nguyện giúp anh phát tiết dục vọng.

Vừa rồi Hạ Thụy Nhiên tuy rằng có phản ứng, nhưng bản thân anh không muốn, bị siết đau, trong lòng cảm thấy hoảng sợ và chán ghét, nhưng hiện tại, anh thực sự cảm nhận được khoái cảm, do dự không định đẩy cậu ra, ngược lại thở gấp, dùng sức đưa về phía trước, chạm đến sâu bên trong cổ họng, muốn nhanh chóng bắn ra ngoài.

Tống Hồng Nho một bên cố gắng nuốt, một bên cực lực chịu đựng cảm giác muốn nôn mửa. Từ trước tới giờ, Tống Hồng Nho chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ giúp một người đàn ông khẩu giao, nhưng nếu người đó là Hạ Thụy Nhiên, cậu bằng lòng làm như vậy.

Tống Hồng Nho nghe thấy hô hấp của Hạ Thụy Nhiên, phía dưới cũng rất kích động, cậu bình tĩnh lại, không muốn ở đây phát tiết. Cậu hiểu rằng cho dù thả Hạ Thụy Nhiên ra, anh cũng sẽ không giúp cậu thủ dâm, không bằng cứ mặc kệ nó đi.

Dù Tống Hồng Nho trước đó đã làm chuẩn bị, nhưng khi làm vẫn là tay chân luống cuống, hậu huyết sau khi bị xuyên qua đầu không chịu được, xem ra người đồng tính khi quan hệ tình dục không dễ dàng như vậy, phải là hai người giúp nhau mới được thoải mái.

Tống Hồng Nho thân thiết hôn Hạ Thụy Nhiên, từ trán xuống mũi, từ dưới cằm xuống hầu kết, làm không biết mệt, dù hai chân bủn rủn vô lực, vẫn giống con cún con sung sướng vươn đầu lưỡi không ngừng liếm hôn.

Chờ cậu hôn đủ, mới dùng giấy vệ sinh giúp Hạ Thụy Nhiên lau khô, mặc quần lại cho anh.

”...” Tống Hồng Nho thở dài nói ” Nếu anh muốn đánh em thì đánh ngay đi.”

Tranh lòng cậu không hề cảm thấy hối hận. Người giống như Hạ Thụy Nhiên, sau khi phát sinh quan hệ chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, cậu thật lòng thích anh, nếu kiên trì không ngừng theo đuổi, không chừng sau này anh sẽ đồng ý cùng một chỗ với cậu.

Nói cách khác, khi đã có quan hệ thân mật, Hạ Thụy Nhiên sẽ chú ý cậu, không đối xử với cậu như một đứa em trai nữa.

Tống Hồng Nho thích anh như vậy, thực sự không cảm thấy hối hận.

Cậu mặc áo vào, cũng không mặc quần, liền đi ra ngoài mở khóa còng tay cho Hạ Thụy Nhiên. Cậu làm như vậy để phòng Hạ Thụy Nhiên nổi giận, dù có đánh cậu cũng sẽ không đuổi cậu ra ngoài làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố.

Tống Hồng Nho xoay người mở khóa cho anh, nhìn thấy anh tức giận đến run người, trên cổ tay hằn một vòng vết máu đỏ sẫm, cậu không khỏi nhíu mày.

Hạ Thụy Nhiên được tự do, không hề nổi giận giống như trong suy nghĩ của Tống Hồng Nho, thậm chí anh còn rất bình tĩnh, chỉ là mắt có hơi hồng lên, giống như chịu uất ức rất lớn, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, lục trong chốc lát lấy ra một phòng thư màu nâu, là loại phòng thư ngân hàng vẫn hay dùng để đựng tiền.

Hạ Thụy Nhiên đem phòng thư ném vào người Tống Hồng Nho, run run nói:

“Đây là toàn bộ số tiền hiện tại tôi có, cậu cần lấy rồi rút đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt cậu nữa.”

Tống Hồng Nho sững sờ, không nghĩ tới Hạ Thụy Nhiên sẽ nói như vậy, sắc mặt cậu trở lên vô cùng khó coi.

Hạ Thụy Nhiên đang rất kích động, cố gắng hít thở thật sâu áp chế tức giận, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, từ trong ví móc ra một xấp tiền giấy, ném vào người Tống Hồng Nho, nói: “Tiền này cậu cũng mang đi luôn đi, mẹ kiếp.”

Hạ Thụy Nhiên càng nghĩ càng tức giận, nhịn không được chửi tục một câu, sau đó ném cái bàn thủy tinh trong phòng đi, phát ra âm thanh đổ vỡ chói tai.

16. Chương 16

Xấp tiền không được cố định, Hạ Thụy Nhiên tiện tay ném một cái, lập tức bay tán loạn xung quanh hai người. Mặt Tống Hồng Nho trắng bệch, cậu muốn đứng lên nhưng bởi vì phía sau quá đau nên không thể làm được, hai tay cậu run run bám vào ghế sofa, cố gắng lắm mới đứng lên được. Tống Hồng Nho nhìn tiền giấy rơi đầy đất, nháy mắt hiểu ra.

“Anh có ý gì?” Sắc mặt của Tống Hồng Nho rất khó coi.

“Anh nghĩ em là loại người nào vậy?”

“Cậu nói thử xem.” Hạ Thụy Nhiên đột nhiên bạo phát, anh mặc quần áo chỉnh tề đứng trước mặt Tống Hồng Nho, nhìn cậu còn chưa mặc quần, trong lòng cảm thấy cực kì tức giận, anh đẩy mạnh cậu một cái, nói: “Một người đàn ông như cậu, làm loại chuyện như vậy không thấy mất mặt sao?”

“Mất mặt?” Tống Hồng Nho bắt lấy tay của Hạ Thụy Nhiên, cất cao giọng nói: “Em chỉ muốn làm tình cùng người em yêu, vì sao phải mất mặt chứ?”

“Đây là cưỡng gian.”

“Không phải!” Tống Hồng Nho run run đá bay phong thư đựng tiền, sau đó nói: “Em yêu anh! Em muốn cùng một chỗ với anh! Tại sao anh lại đưa tiền cho em? Anh nghĩ em là trai bao sao?”

Hạ Thụy Nhiên nghe cậu hỏi lại, trong lòng tuy tức giận nhưng vẫn giật mình nhận ra. Anh gặp qua rất nhiều người tính tình xấu xa, tồi tệ, nên khi Cao Dao khéo léo nhắc nhở Tống Hồng Nho có thể thích anh, anh liền nghĩ về cậu theo chiều hướng không tốt, tự thôi miên bản thân rằng Tống Hồng Nho là kẻ xấu, tiếp cận anh vì có ý đồ. Đó là bởi vì anh không biết tại sao Tống Hồng Nho lại thích một người như anh.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đúng con mẹ anh.” Tống Hồng Nho kích động, gân xanh trên cổ nổi cả lên, mặt trắng như tờ giấy, cậu giơ tay phải lên chỉ vào cửa, ngón tay run run, hét lên: “Em nguyên rửa anh ra đường bị xe cán chết! Tại sao anh lại có thể nghĩ em sẽ làm loại chuyện ti tiện như vậy chứ? Anh có biết thực ra em là...”

Tống Hồng Nho đột nhiên ngừng lại, lời nói nghẹn trong cổ họng, cậu dùng sức lau nước mắt, xoay người nhặt quần rơi trên mặt đất. Bởi vì quần lót đã bị ném ở góc nào đó, cậu cũng lười đi kiếm, đưa lưng về phía Hạ Thụy Nhiên mặc quần vào. Dù Hạ Thụy Nhiên không bắn vào bên cậu, nhưng tại cậu dùng quá nhiều chất bôi trơn, nên bây giờ nó chảy dọc xuống theo đùi, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Tống Hồng Nho không thêm quan tâm, ánh mắt cậu đỏ hồng, nhanh chóng mặc quần, tùy tiện xỏ giày sau đó đi ra cửa.

Cảm xúc của Hạ Thụy Nhiên rất phức tạp, khi Tống Hồng Nho đi ngang qua người anh, anh vốn định túm tay kéo cậu lại. Nhưng nghĩ đến việc cậu làm ra loại chuyện như vậy với mình, bàn tay vừa nâng lên lại buông xuống.

Tống Hồng Nho mở cửa lao ra ngoài, khi cửa đóng lại phát ra âm thanh vang dội.

Hạ Thụy nhiên nhú mày, trong lòng mường tượng chuyện này là như thế nào vậy? Buộc anh quan hệ là cậu, bây giờ tức giận cũng là cậu, còn muốn anh phải đi giải thích nữa sao?

Chuyện giải thích là không có khả năng. Nhưng Hạ Thụy Nhiên nghĩ bản thân mình cũng có phần không đúng. Kỳ thật anh đã sớm biết Tống Hồng Nho thực sự trong sạch, chỉ là một cậu nhóc mà thôi, sở dĩ anh nghĩ cậu không tốt, là muốn nhắc nhở bản thân cách cậu xa một chút, đừng để lúc bị người ta lừa cũng không biết.

Chính vì tùy tiện suy nghĩ như vậy, anh đã làm tổn thương Tống Hồng Nho. Dù sao là một người đàn ông, không ai muốn bị người ta nói là trai bao nhục nhã như vậy.

Hạ Thụy Nhiên thở dài, đi vào phòng tắm rửa mặt, tâm trạng tức giận cũng bình tĩnh trở lại, anh bắt đầu suy nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra hôm nay.

Hạ Thụy Nhiên là người tốt, rất nhanh anh đã nhú mày lo lắng, Tống Hồng Nho một thân một mình, trong người không có một đồng, bây giờ không biết đi đâu rồi.

Thậm chí quần lót cậu ấy cũng không mặc.

Rửa mặt xong, Hạ Thụy Nhiên ra ngoài phòng khách, nhìn thấy tiền giấy rơi rải rác và phong thư đựng tiền bị đá vào góc tường, anh cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Hạ Thụy Nhiên còn nhớ rõ nụ cười hạnh phúc của cậu khi đưa tiền cho anh. Nụ cười kia đơn thuần như vậy, tại sao anh lại có thể nghĩ cậu sẽ làm loại công việc đáng khinh như thế chứ.

Chỉ là do ngờ vực vô căn cứ của mình đã khiến cậu ấy tức giận. Thử nghĩ, nếu người khác nghi ngờ anh làm loại công việc này, trước khi đập cửa rời đi, anh chắc chắn sẽ đấm cho kẻ đó một đấm. Nhưng kì thật chuyện này không thể so sánh với nhau được, ít ra anh sẽ không làm mấy chuyện ái muội, phóng đảng như vậy.

Hạ Thụy Nhiên thấy mình như một kẻ tâm thần phân liệt, một mặt muốn ra ngoài tìm Tống Hồng Nho trở về, một mặt lại vì chuyện tình cậu đã làm mà canh cánh trong lòng. Cuối cùng anh vẫn quyết định ra ngoài tìm Tống Hồng Nho.

Kết quả khi anh vừa mở cửa, chợt phát hiện bản thân đụng vào một vật gì đó. Đèn ngoài hành lang đột nhiên bật lên, Hạ Thụy Nhiên chưa kịp nhìn rõ, đã thấy cửa nhà bà lão hàng xóm mở ra, giọng nói ôn hòa:

“Tiểu Hạ, cháu biết đứa nhỏ nhà ai không? Ngồi ở đây khóc một lúc rồi đó.”

Hạ Thụy Nhiên cúi đầu, liền nhìn thấy Tống Hồng Nho ôm đầu gối ngồi xổm trước cửa nhà, ủ rũ giống như con chó nhỏ.

Tống Hồng Nho ở nhà anh nửa tháng, mỗi ngày không thường ra ngoài, thị lực bà lão lại không tốt, nhìn một lúc lâu cũng không rõ ai với ai.

Hạ Thụy Nhiên tiến lên túm cánh tay Tống Hồng Nho, ý bảo cậu đứng lên, nói: “Cậu ấy là Tống Hồng Nho, hôm nay bị cảm, không có chuyện gì đâu bà. Bà cứ về trước đi ạ.”

Bà lão nghe thấy tiếng ồn lúc Tống Hồng Nho đóng cửa, liền ghé vào xem thử, thấy Tống Hồng Nho quần áo không chỉnh tề chạy ra ngoài, nước mắt không ngừng rơi, chạy xuống cầu thang, sau đó lại đi lên dựa vào bên cạnh tường khóc không thành tiếng. Bà không thấy rõ là ai, nên không dám tùy tiện mở cửa, chờ Hạ Thụy Nhiên ra ngoài mới dám mở cửa hỏi.

Nghe nói đây là Tống Hồng Nho, bà lão trù mẩn nhìn cậu, gật đầu, đi vào trong nhà. Hạ Thụy Nhiên lay cậu vài lần cũng không kéo cậu lên được. Trong lòng anh thấy không thoải mái, cũng không muốn chủ động nói chuyện với cậu. Thấy Tống Hồng Nho mềm nhũn ngồi dưới đất, bị anh lay mãi cũng không đứng dậy, Hạ Thụy Nhiên thở dài đỡ trán, đau đầu nói:

“Trước tiên cậu đứng lên cho tôi, có chuyện gì về nhà rồi nói.”

Tống Hồng Nho vẫn không nhúc nhích, cắn răng không nói tiếng nào, bởi vì khóc mà tiếng hít thở cũng run run, không dám động đậy.

Kết quả, Hạ Thụy Nhiên xoay người trực tiếp ôm eo cậu, bế lên.

Tống Hồng Nho kìm nén không nổi nữa, chờ Hạ Thụy Nhiên bế cậu vào nhà, đóng cửa lại, sau đó bổ nhào vào lòng anh, hai cái đùi gắt gao quần lấy hông anh, hai tay ôm chặt cổ anh, tựa đầu vào vai anh gào khóc.

“Tại sao anh có thể nói với em như vậy chứ? Thà rằng anh đánh em, mắng em, em cũng không cảm thấy khó chịu như vậy, nhưng anh không thể nói em là trai bao được! Em chỉ cho một mình anh chạm vào em! Em chỉ thích một người là anh! Oaaaaaaaaaaaaa nhưng anh lại nghĩ em là loại người như vậy.....”

Tống Hồng Nho khóc đến mức cả người đều run lên, trong lòng Hạ Thụy Nhiên vốn còn đang tức giận, giờ phút này chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, anh nghĩ một lát, vỗ lưng cậu, nói:

“Được rồi, đừng khóc nữa.....Cậu lớn như vậy rồi, sao còn khóc như trẻ con thế?”

Tống Hồng Nho trông như một đứa nhóc tiểu học bị người ta bắt nạt, khóc đỏ bừng cả mặt, nước mũi cũng chảy ra, toàn thân dính đầy mồ hôi.

Hạ Thụy Nhiên thở dài, vốn định nói tôi vốn dĩ không nghĩ cậu như vậy, là Cao Dao nói với tôi. Nhưng nghĩ đến Tống Hồng Nho không thích Cao Dao lắm, lời đến khóe miệng lại nuốt trở về.

17. Chương 17: Làm Hòa

Tổng Hồng Nho bám dính trên người Hạ Thụy Nhiên, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, khóc nức lên. Hạ Thụy Nhiên im lặng, đứng tại chỗ không nhúc nhích, chờ Tổng Hồng Nho khóc xong, mới xoay người đến phòng tắm thay quần áo.

Tổng Hồng Nho lau nước mắt, ngoan ngoãn đi theo phía sau Hạ Thụy Nhiên, chờ anh rửa mặt thay quần áo xong cậu cũng đi vào rửa mặt. Hạ Thụy Nhiên nhìn thấy Tổng Hồng Nho vẫn còn mặc bộ quần áo kia, nhăn nhúm, xốc xếch lộ ra cả vòng eo, anh lại nhớ đến nguyên nhân mà cậu ngay cả quần lót cũng không mặc, trong lòng đột nhiên cảm thấy tức giận, vì thế lạnh lùng nói:

“Cậu tắm rửa thay quần áo rồi sau đó đi đi. Nói thật, lúc này tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Những lời này là thật. Không có một người đàn ông bình thường nào nguyện ý ở cùng với người có ý định bỏ con anh ta.

Thân thể Tổng Hồng Nho cứng đờ. Cậu cảm thấy tính tình của Hạ Thụy Nhiên rất tốt, nên nghĩ rằng anh có thể tùy tiện bỏ qua chuyện này. Khi bị anh quát đuổi ra khỏi nhà, trong lòng quả thật rất khó chịu, nhưng cậu không thể từ bỏ anh được, liền quay trở về. Ngồi trước cửa nhà anh, thân thể truyền đến từng trận đau đớn, Tổng Hồng Nho không rõ bản thân nên buông tay hay vẫn nên bám theo anh đến cùng, nghĩ tới chuyện sau này không bao giờ có thể bước vô căn nhà này nữa, cậu òa khóc.

Khi cậu nghe được tiếng cánh cửa sau lưng mở ra, lo lắng của cậu trong nháy mắt được thay thế bằng sự mừng rỡ. Hạ Thụy Nhiên đi tìm cậu! Mặc kệ có tức giận như thế nào đi chăng nữa, anh vẫn lo lắng cho cậu. Tổng Hồng Nho không để ý bản thân nhếch nhác thế nào, đứng bật dậy, ôm chặt lấy thân hình cao lớn của Hạ Thụy Nhiên, sống chết cũng không buông tay.

Cậu không hề nghĩ tới, Hạ Thụy Nhiên tuy lo lắng cho cậu, nhưng vẫn muốn đuổi cậu đi.

Tổng Hồng Nho tắm rửa qua loa, thậm chí đổ cả xà bông tắm lên đầu. Bởi vì sợ Hạ Thụy Nhiên lập tức đuổi mình ra khỏi nhà, cậu chỉ mặc một cái áo vào.

Cậu mang tâm trạng ngổn ngang ra khỏi phòng tắm, nhưng lại không thấy bóng dáng của Hạ Thụy Nhiên. Thì ra anh tăng ca muộn như vậy, về nhà còn bị Tổng Hồng Nho gây chuyện ầm ĩ, anh đã sớm không chịu đựng nổi đành lên giường đi ngủ.

Tổng Hồng Nho nhẹ nhàng đi đến bên giường, ngắm nhìn gương mặt nằm nghiêng khi ngủ của anh, thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh.

Cậu sợ đánh thức anh dậy, nên mọi động tác đều hết sức nhẹ nhàng, đợi đến khi cậu nằm ngay ngắn trên giường cũng đã mất hơn mười phút.

Cậu muốn ôm lấy thắt lưng anh, nhưng cánh tay đã đưa lên rất lâu vẫn không thể hạ xuống được.

“Em xin lỗi.” Tổng Hồng Nho mấp máy bờ môi, khóe mắt ẩm ướt.

Cậu cảm thấy bản thân mình có lỗi, nhưng cậu không hề hối hận.

Đó là tâm trạng của Tổng Hồng Nho lúc này.

Khi Hạ Thụy Nhiên tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Tổng Hồng Nho. Cậu nằm cách anh rất gần, hơi thở nóng rực phả lên ngực anh. Có lẽ là do vừa tỉnh lại, hoặc bởi vì gương mặt của Tổng Hồng Nho khi ngủ trông rất ngoan ngoãn, nên tư thế ngủ mặc dù hơi mờ ám, nhưng Hạ Thụy Nhiên chỉ ngẩn người, chứ không trực tiếp đá cậu xuống giường.

Trái tim Hạ Thụy Nhiên đập lỡ một nhịp, suy nghĩ tới mấy giờ trước, Tổng Hồng Nho cả người trần trụi, khó khăn lên xuống ở trên người anh, trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở, hai mắt phấp phấp ướt át, vừa thống khổ, vừa vui sướng tiến sát mặt anh, hôn môi cùng anh.

Nhìn người quan hệ thân mật với mình, quả thực không giống với ngày trước.

Hạ Thụy Nhiên vừa tự mắng bản thân thâm hiểm, vừa ngồi dậy, mở quạt điện trong phòng ngủ.

Quạt điện phát ra âm thanh vù vù ồn ào, Tống Hồng Nho nghe thấy tiếng động thì mở to mắt, đứng dậy, ngoan ngoãn theo phía sau Hạ Thụy Nhiên.

Hạ Thụy Nhiên đánh răng rửa mặt xong, phiền muộn hỏi:

“Sao cậu còn chưa rời đi?”

Tống Hồng Nho sững sốt, một lúc lâu sau mới trả lời:

“Em đã định đi rồi, nhưng tự nhiên buồn ngủ quá nên...” Cậu ngửa đầu, đôi mắt đáng thương nhìn anh, nói:

“Anh muốn em phải đi đâu đây? Em không có nơi nào để đi cả.”

Hạ Thụy Nhiên cúi đầu, nói: “Tôi đã biết.”

Nếu như Tống Hồng Nho không phải trai bao, vậy thì chứng tỏ suy đoán trước kia của Hạ Thụy Nhiên là hoàn toàn chính xác, chắc cậu ta mồ côi cả cha lẫn mẹ, sau khi đến tuổi thành niên bị người giám hộ đuổi ra khỏi nhà, chứ không phải cố ý đến sống trong nhà anh.

Hạ Thụy Nhiên cho dù giận cậu đến đâu đi chăng nữa, cũng không nhẫn tâm bắt cậu phải ngủ ngoài đường.

Nhìn đồng hồ đã đến sáu giờ chiều, sáng nay Hạ Thụy Nhiên chỉ ăn ít điểm tâm, lại bị Tống Hồng Nho gây rối mất nửa ngày, ngủ đến tận bây giờ mới tỉnh, bụng anh hiện tại đang réo vang. Hạ Thụy Nhiên mặc quần áo, mở cửa muốn ra ngoài đi ăn chút gì đó. Anh cố ý không gọi Tống Hồng Nho, dù sao quan hệ giữa hai người bây giờ rất xấu hổ. Nhưng anh biết, Tống Hồng Nho nhất định sẽ đi theo anh.

Quả nhiên, Tống Hồng Nho vừa thấy Hạ Thụy Nhiên mở cửa, đã vội vàng la lên:

“Anh đi đâu vậy?”

“...” Hạ Thụy Nhiên nhìn cậu một cái, thản nhiên nói: “Tôi đi ra ngoài ăn cơm.”

“Em cũng đi.” Tống Hồng Nho nhanh chóng nói: “Từ từ, anh chờ em thay quần áo đã.”

Nói xong liền vội vã tìm quần áo sạch sẽ mặc vào, sau đó xỏ dép theo Hạ Thụy Nhiên ra ngoài. Ở cùng Hạ Thụy Nhiên nửa tháng, Tống Hồng Nho đương nhiên có quần áo để thay.

Hạ Thụy Nhiên tùy ý liếc mắt nhìn cậu một cái, cảm thấy lúc cậu mặc quần áo vào trông thuận mắt hơn nhiều.

Hai người đi đến quán cơm nhỏ ngoài tiểu khu, đó là một nhà bán món Tứ Xuyên, bởi vì tiện nghi và sạch sẽ nên buôn bán rất tốt. Tống Hồng Nho vì muốn làm chuyện đó với Hạ Thụy Nhiên, đã tự bỏ đói bản thân mấy ngày liền, bây giờ cậu cảm thấy bụng đói cồn cào. Lúc này cậu không định ngủ bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, nhưng bởi vì rất đói bụng, thân thể không nghe theo suy nghĩ, cậu vừa nằm xuống đã ngủ mất.

Đi theo Hạ Thụy Nhiên, Tống Hồng Nho không hề tỏ vẻ khách sáo, gọi thật nhiều đồ ăn, trong lúc chờ còn liên tục than đói.

Hạ Thụy Nhiên bất giác nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, cậu nhóc kia cũng giống hệt như lúc này, cầm gà rán trên tay, ăn ngon lành.

Quán này làm đồ ăn rất nhanh, Hạ Thụy Nhiên nhìn Tống Hồng Nho ăn cơm thật lẹ, giống như uống nước, nhìn không được hỏi:

“Sao cậu lại đói đến như vậy?”

Tống Hồng Nho không muốn nhắc tới sự kiện kia, thuận miệng trả lời: “Bởi vì yêu cầu của cuộc phỏng vấn. Những yêu cầu của công ty đối với nghệ sĩ rất hà khắc, mỗi ngày chỉ cho ăn...một ít cơm.”

Hạ Thụy Nhiên kinh ngạc. Công việc của anh vất vả, lượng cơm ăn thường rất lớn, anh không thể chịu được cảm giác đói.

“Cậu đâu có béo đâu.”

Vóc dáng Tống Hồng Nho khá cao, tay chân thon dài, thoát nhìn không hề thấy béo, thậm chí trông rất gầy.

“...” Tống Hồng Nho nở nụ cười: “Nhưng khi lên hình nhìn em rất béo. Em vậy còn đỡ, diễn viên nữ thì...”
Ngay lúc hai người càng nói chuyện càng hòa hợp, không khí tốt đến mức Tống Hồng Nho muốn cười vang, cậu đột nhiên cảm thấy bả vai bị vỗ một cái, một giọng nữ lạnh lùng vang lên phía sau:
“Thật tình cờ, lại gặp hai người ở trong này.”

18. Chương 18: Sự Thật

Hạ Thụy Nhiên quay lại nhìn, chỉ thấy một cô gái để tóc dài, chân mang tất đen, gương mặt lạnh lùng, thì ra là đồng nghiệp của anh, nữ pháp y Cao Dao.

Hạ Thụy Nhiên nở nụ cười, nói: “Tôi tới đây ăn cơm.”

Cao Dao gật đầu, đồng ý đáp: “Tôi cũng vậy.”

Trong nháy mắt nhìn thấy Cao Dao, Tống Hồng Nho vốn đang nói chuyện vui vẻ với Hạ Thụy Nhiên, nét mặt đột nhiên thay đổi, thấy anh nói chuyện với Cao Dao, cậu lại “chặc” một tiếng, tỏ ra không kiên nhẫn.

Cao Dao cố tình không để ý tới hành động thể hiện sự khó chịu của Tống Hồng Nho, trực tiếp ngồi bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, nói: “Trùng hợp như vậy, hay hôm nay anh mời tôi ăn cơm đi.”

Hạ Thụy Nhiên trả lời: “Được, vậy cùng ăn thôi.”

Tống Hồng Nho ai oán nhìn Hạ Thụy Nhiên: “Hai chúng ta ăn xong rồi, tại sao anh còn mời chị ấy chứ?”

“...”

“Nếu cậu có chuyện cần làm, bây giờ có thể đi trước, tôi sẽ về sau.” Tháng này tăng ca nhiều như vậy, Cao Dao đã giúp anh không ít việc, Hạ Thụy Nhiên tất nhiên muốn tìm thời gian mời cô ăn một bữa cơm để cảm ơn.

Tống Hồng Nho sững sốt, nghĩ rằng em có thể để cho anh với cô ta ở chung một chỗ sao? Cậu lắc đầu, nói: “Không, em không có việc gì hết.”

Cao Dao nhìn chằm chằm gương mặt đang cúi thấp của Tống Hồng Nho, lộ ra vẻ suy nghĩ.

Nhưng bữa cơm này khiến Hạ Thụy Nhiên cảm thấy rất đau đầu. Trước kia, khi Tống Hồng Nho vừa tới ở với Hạ Thụy Nhiên, sợ nhất là bị anh đuổi ra khỏi nhà, nên đã giả vờ thành một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng thực ra, cậu ta rất kiêu ngạo và ương ngạnh, chỉ nhu thuận với một mình anh mà thôi.

Trong lúc ăn cơm, Tống Hồng Nho không hề che dấu sự chán ghét của cậu với Cao Dao, khi nói chuyện cũng mang theo ý tứ châm chọc, ý là cô tới chậm, hại hai người bọn họ bây giờ phải ngồi chờ. Mà Cao Dao cũng không phải người biết nhẫn nhịn, sau một lúc liền bùng nổ tranh luận với Tống Hồng Nho. Tống Hồng Nho thấy vậy càng nói lời khó nghe hơn, nhưng vì có Hạ Thụy Nhiên ở đây, nên cậu còn biết kiềm chế một chút.

Hạ Thụy Nhiên nghe bọn họ cãi nhau càng ngày càng thái quá, vội vàng can ngăn: “Được rồi được rồi, hai người muốn ăn cơm hay là cãi nhau hả?”

Tống Hồng Nho nghe anh nói xong, trừng mắt liếc Cao Dao một cái, chiếc đũa trên tay chọc chọc vào bát cơm.

Không có tiếng khắc khẩu của hai người, không khí trên bàn cơm im lặng một cách xấu hổ, Hạ Thụy Nhiên ho nhẹ một tiếng, quay sang bàn chuyện công việc với Cao Dao. Bây giờ ngược lại đến lượt Tống Hồng Nho buồn bực, còn Cao Dao tỏ vẻ rất bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh này đã kích thích Tống Hồng Nho, làm cậu cảm thấy rất tức giận.

Mười phút sau, Hạ Thụy Nhiên đứng dậy đi WC, trên bàn ăn giờ chỉ còn hai người. Nhìn Cao Dao chậm rãi ăn cơm, Tống Hồng Nho nhin không được nói:

“Cô ăn nhanh lên, không biết bây giờ đã mấy giờ rồi sao? Cô đang gây thêm phiền phức cho anh tôi đấy.”

Cao Dao cười lạnh một tiếng: “Tôi gây phiền phức? Sao bằng cậu? Có bản lĩnh cậu đừng ở trong nhà Thụy Nhiên nữa.”

Xưng hô thân mật như thế khiến cho Tống Hồng Nho nổi giận, cậu đập bàn nói:

“Tôi ở trong nhà anh tôi cô quản được sao? Cô là gì của anh ấy hả?”

“Tôi không là gì của anh ấy, nhưng tôi tốt hơn cậu.” Cao Dao nói. “Sao cậu không nghĩ tới bản thân mình đi, cậu là gì của anh ấy chứ?”

“Tôi...”

“Tôi mặc dù không là gì của anh ấy, nhưng có thể trở thành người anh ấy yêu.” Cao Dao nói từng chữ một: “Nhưng cậu thì sao? Cậu có thể sao? Đừng tưởng Hạ Thụy Nhiên có thể chịu được đức tính này của cậu, tôi nói cho cậu biết, Hạ Thụy Nhiên thích con gái. Cậu, ngay cả tư cách theo đuổi anh ấy cũng không có.”

Tống Hồng Nho tức giận đến tận đỉnh, nhưng cậu không thể phản bác lại được những gì Cao Dao nói.

Cao Dao buông đũa nói: “Anh ấy là bạn của tôi, cậu đừng mong dẫn anh ấy vào mối quan hệ không sạch sẽ này.”

Ba từ “Không sạch sẽ” này hoàn toàn chọc giận Tống Hồng Nho, thậm chí cậu cảm thấy cực kỳ uất ức, chẳng lẽ cứ là đồng tính thì sẽ quan hệ bừa bãi sao? Nhất định không phải như thế. Tại sao khi biết cậu thích Hạ Thụy Nhiên, mọi người đều nghĩ cậu là người không sạch sẽ?

Hạ Thụy Nhiên đi WC xong liền trực tiếp ra quầy thu ngân tính tiền. Trong lúc anh đang chờ chủ quán tính tiền, đột nhiên nghe được tiếng mắng chửi của Tống Hồng Nho, do tức giận nên tiếng nói có chút run rẩy:

“Cái đồ gái điếm nhà cô, không có đàn ông sẽ chết sao? Chúng tôi sau này như thế nào quan hệ gì tới cô hả? Trên người cô trừ bỏ hơn tôi bộ ngực thì có bản lĩnh gì chứ? Có quản được nhiều chuyện vậy sao? Mẹ nó, cô về tự soi gương lại bản thân mình đi.”

Tống Hồng Nho mắng rất khó nghe, Hạ Thụy Nhiên nhú mày, nói với chủ quán anh sẽ lấy tiền thừa sau, sau đó chạy nhanh lại, liền thấy Tống Hồng Nho cách bàn túm lấy cổ áo của Cao Dao, cả người đứng thẳng lên như con thú hoang, mà Cao Dao vẫn ngồi ở chỗ cũ, bị Tống Hồng Nho túm hơi nâng người dậy, nhưng gương mặt không hề tức giận. Cô bình tĩnh nhìn Tống Hồng Nho, một tay túm lấy ngón tay cậu, chạm nhẹ một cái khiến cậu phải buông tay ra.

Khi Hạ Thụy Nhiên chạy tới, Cao Dao đã đứng lên lùi về phía sau vài bước. Dù sao cô cũng là pháp y, so với con gái bình thường mạnh hơn rất nhiều, lại biết rõ cấu tạo cơ thể, cho nên Hạ Thụy Nhiên không hề lo lắng, anh tức giận nhìn Tống Hồng Nho, nói:

“Cậu làm cái gì vậy hả?”

Nhìn Tống Hồng Nho thở hổn hển, Hạ Thụy Nhiên vội vàng túm cánh tay cậu, không cho cậu xông lên phía trước.

Cao Dao sửa sang lại quần áo, nói với Hạ Thụy Nhiên: “Tôi về đây.”

Cảm xúc của Tống Hồng Nho chưa hồi phục lại, ánh mắt cậu đỏ lên, nếu Hạ Thụy Nhiên không túm cánh tay cậu, khẳng định cậu sẽ xông lên ngăn cản Cao Dao.

“Được rồi.” Hạ Thụy Nhiên ngăn cản cậu, túm lấy thắt lưng lôi cậu trở lại, chờ cho Cao Dao đi rồi, anh mới mở miệng nói: “Cậu điên rồi à?”

Hạ Thụy Nhiên lôi kéo Tống Hồng Nho về nhà, dùng lực rất mạnh làm cậu lảo đảo, khiến cho không ít người chú ý.

Tổng Hồng Nho cảm thấy mất hết mặt mũi, tức giận nói: “Anh không nên ngăn cản em.”

Hạ Thụy Nhiên nhìn cậu, nói: “Không ngăn cản để cho cậu đánh con gái nhà người ta sao?”

Tổng Hồng Nho sững sốt, động tác giây dựa cũng dừng lại. Hạ Thụy Nhiên thấy cậu yên tĩnh lại cũng buông tay ra, cho cậu tự đi về nhà.

Hai người một trước một sau đi vào phòng khách, Tổng Hồng Nho cúi đầu, biểu tình có chút oan ức.

Lúc này lửa giận của Hạ Thụy Nhiên mới bộc phát, anh lạnh lùng nói: “Đánh nhau, cưỡng gian, Tổng Hồng Nho, cậu rất giỏi đấy. Có phải tiếp theo cậu muốn đi giết người đúng không?”

Tổng Hồng Nho hét to: “Không phải! Em không có...”

Nói tới đây, Tổng Hồng Nho nhất thời nghẹn lời, cậu đột nhiên ngẩng đầu, có chút tuyệt vọng nhìn Hạ Thụy Nhiên.

“Em không cưỡng gian, cũng không giết người.”

Hạ Thụy Nhiên im lặng, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Chỉ là em...” Thanh âm của Tổng Hồng Nho nghẹn ngào. “Chỉ là em thích anh, muốn cùng một chỗ với anh.”

Hạ Thụy Nhiên cúi đầu, nói:

“Về chuyện này, tôi phải nói cho cậu biết.”

Anh tiến lên một bước, dùng ngữ khí nghiêm túc nói với cậu:

“Tôi không thích đàn ông. Chuyện hôm nay, tôi có thể coi như chưa từng xảy ra. Từ nay về sau, cậu không cần nhắc lại nữa.”

Hạ Thụy Nhiên quyết định đoạn tuyệt với cậu. Anh biết, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho Tổng Hồng Nho không còn ôm hi vọng với anh nữa.

Điều này đối với hai người bọn họ là tốt nhất.

19. Chương 19

Tổng Hồng Nho sững sốt, cậu ngẩng đầu nhìn Hạ Thụy Nhiên, không dám tin hỏi:

“Anh nói cái gì?”

“...” Hạ Thụy Nhiên quay đi, không muốn nói lần thứ hai.

Tổng Hồng Nho gạt nhẹ đầu, thì thào tự nói: “Em hiểu rồi. Em biết anh không thích đàn ông....Em chỉ muốn nói cho anh biết mà thôi, em không có ý ép buộc anh.”

Hạ Thụy Nhiên cúi đầu, nói: “Hiện giờ tôi đã biết tình cảm của cậu. Nhưng nếu cậu muốn, tôi có thể giả vờ như không biết gì hết.”

Tổng Hồng Nho đột nhiên nổi giận: “Cái gì mà giả vờ không biết? Anh coi tình cảm của em là cái gì vậy hả?”

Tổng Hồng Nho nghĩ rằng, hiện tại cậu quán quýt lấy Hạ Thụy Nhiên, chính vì muốn anh có thể chấp nhận cậu, chứ không phải như bạn cùng phòng hay là một đứa em trai.

Vậy mà Hạ Thụy Nhiên lại giả vờ coi như không biết, đem hết thấy những điều cậu đã làm lúc trước trở thành vô ích, đập tan tất cả ảo tưởng trong lòng cậu.

Hạ Thụy Nhiên cũng nghĩ như vậy. Cái việc Tống Hồng Nho làm với anh lần trước, đều gương ép đối với cả hai, nếu không phải tính tình anh tốt, là người khác thì đã đuổi cậu ra khỏi nhà. Anh đồng ý để Tống Hồng Nho tiếp tục ở lại đây, đã là nhượng bộ lớn nhất. Nhưng nếu muốn anh vì thế mà chuyển đổi tính hướng, quay sang thích đàn ông là chuyện không có khả năng. Vì để sau này hai người có thể ở chung với nhau, anh mới nói với cậu như vậy.

Hạ Thụy Nhiên không nghĩ Tống Hồng Nho sẽ phản ứng như thế, anh tỏ vẻ không kiên nhẫn, cau mày nói: “Bằng không cậu nói nên làm thế nào bây giờ? Hay là cậu muốn mỗi ngày đều trối tôi trên ghế sao?”

Anh thở một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh: “Ngày mai tôi nhờ người tìm việc cho cậu, xem có chỗ cung cấp ký túc xá không, khi cậu có nơi ở rồi thì nên dọn ra ngoài đi.”

Tống Hồng Nho sững sốt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc: “....Anh đuổi em đi?” Sau đó cậu lại từ trong lời nói của Hạ Thụy Nhiên phát hiện sự “thương hại” của anh. Cảm giác này khiến cậu cảm thấy rất đau đớn, vì thế cậu gật đầu, cười khổ

“Không ngờ anh lại thương hại em.”

Đầu óc Tống Hồng Nho choáng váng, toàn bộ máu trong cơ thể cậu đều dồn hết lên não, huyết thái dương co giật như muốn vỡ tung ra.

“Tình cảm của em, đối với anh, rốt cuộc là cái gì chứ?”

Hạ Thụy Nhiên thấy cậu giống như đã bình tĩnh lại, giọng nói cũng dịu đi. Anh cúi đầu, nói:

“Bây giờ cậu còn trẻ, nên vẫn chưa xác định rõ tình cảm của mình. Lúc này cậu thấy tôi rất tốt, nhưng sau này chắc chắn sẽ hối hận.”

Hạ Thụy Nhiên thở dài, khuyên nhủ: “Cũng không phải tôi muốn đuổi cậu đi, tôi chỉ định làm cho cậu bình tĩnh lại. Cứ làm lớn chuyện lên như vậy thì không tốt đâu.”

Hạ Thụy Nhiên cho rằng anh phải thay đổi cách đối xử với Tống Hồng Nho, để sau này cậu không làm đường lạc lối.

Nhưng Tống Hồng Nho là người được một tác lại muốn tiến một bước, thấy thái độ của Hạ Thụy Nhiên hòa nhã trở lại, cậu chậm rãi đi đến trước mặt anh, nói từng chữ một:

“Em không đi”

Ba chữ mạnh mẽ hữu lực, trong ánh mắt còn chứa đầy sự cố chấp và kiên định.

Hạ Thụy Nhiên ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, Tống Hồng Nho đã cầm lấy tay anh:

“Từ giờ trở đi, anh nghĩ em là người như thế nào cũng được. Trai bao, lừa đảo,... anh cứ việc nghĩ, em không quan tâm.”

Bờ môi của cậu bắt đầu run rẩy, đem lòng tự trọng của bản thân dầm nát dưới chân khiến cậu muốn khóc thành tiếng, nhưng cậu rất nhanh nhẹn xuống, chỉ là bàn tay nắm lấy tay Hạ Thụy Nhiên càng thêm dùng sức.

“Nhưng anh nhất định phải biết. Em thích anh, chỉ thích duy nhất một mình anh.”

“...”

Nói xong những lời này, trái tim Tống Hồng Nho bất chợt đập khấn trương, giống như lần đầu tiên hai người gặp nhau, cái loại khát vọng chờ mong người khác đáp lại khiến cậu cảm thấy căng thẳng, đau đớn từ trái tim lan tràn ra tận các ngón tay. Hai tay cậu run run, từ lỗ tai đến cổ đều đỏ rực cả lên. Cậu ngẩng đầu nhìn tâm trí Hạ Thụy Nhiên đã bay đi đâu mất, trong lòng lạnh lẽo, cậu hét lên:

“Em sẽ không hối hận, con mẹ nó, đời này em nhất định phải bám lấy anh!”

Kì thật Hạ Thụy Nhiên không hề ngăn người, anh chỉ không biết nên dùng biểu cảm nào để đối mặt với Tống Hồng Nho, đành phải dời mắt đi. Khi nghe thấy Tống Hồng Nho hét lên như vậy, anh cả kinh, đưa tay bịt kín miệng cậu lại, cũng không biết phải làm gì bây giờ. Nhưng nhìn ánh mắt bùng bình của cậu,

anh biết hôm nay dù có nói gì thì chắc chắn cậu sẽ không nghe, đành phải buông tay ra, một lúc lâu sau mới ngượng ngùng nói:

”.....Tôi biết rồi.”

20. Chương 20: Thỏa Hiệp

Hạ Thụy Nhiên mở ti vi lên, cầm lấy điều khiển từ xa, nhằm chán nhìn màn hình hiện ra màu sắc sắc sỡ.

Hiện tại, Tống Hồng Nho đang tắm rửa trong phòng tắm, chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến Hạ Thụy Nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Anh không biết phải đối mặt với Tống Hồng Nho như thế nào. Thực ra anh có thể trực tiếp đuổi Tống Hồng Nho ra ngoài, khôi phục những tháng ngày như trước đây. Nhưng bực ở chỗ, anh phát hiện ra anh không thể nào làm như vậy được. Mặc kệ Tống Hồng Nho có biết bao nhiêu lần chạm vào giới hạn của anh, anh vẫn không thể đuổi cậu đi, anh sau này khi gặp lại, là lúc cậu bị anh giam vào tù.

Cái gọi là từng bước sai lầm, toàn bộ đều thua, chính là để nói hoàn cảnh trước mắt này. Hạ Thụy Nhiên suy nghĩ đau đầu, có phải lúc đó anh không nên đem cậu về nhà hay không?

Tống Hồng Nho dường như cảm nhận được tâm trạng rối bời của Hạ Thụy Nhiên, sau khi tắm xong cậu không ra phòng khách ngồi mà trở về phòng của mình, cũng không quan tâm tới đầu tóc còn ướt nhẹp, sau khi đóng cửa phòng thì không hề phát ra một âm thanh nào.

Vào lúc Tống Hồng Nho đi ra, thần kinh Hạ Thụy Nhiên bắt giắc căng thẳng, sau khi thấy cậu trở về phòng, anh mới nhẹ nhàng thở ra. Một lát sau, anh tắt ti vi, về phòng đi ngủ.

Nằm trên giường nhìn bầu trời đêm tối đen một mảnh, Hạ Thụy Nhiên nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Anh cư nhiên phá thân vì một người đàn ông.

Hơn nữa còn khai bao một thiếu niên.

Nửa đêm, Hạ Thụy Nhiên tỉnh dậy đi WC, khi đi ngang qua phòng của Tống Hồng Nho, anh đột nhiên nhớ tới, bởi vì gian phòng kia anh định cho người khác thuê, cho nên trong phòng không có vật dụng nào hết, quan trọng là trên giường không có chăn nệm.

Nửa tháng nay anh lại không về nhà, cũng không biết Tống Hồng Nho có mua đồ dùng hay không nữa.

Nghĩ vậy, Hạ Thụy Nhiên nhú mào, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra. Nhìn vào trong phòng, Hạ Thụy Nhiên nín thở.

Phòng rất tối, miễn cưỡng có thể nhìn ra hình dạng của giường. Hạ Thụy Nhiên cúi đầu, bước từng bước về phía trước, kết quả đã phải một thứ gì đó.

Thứ kia hơi run lên, phát ra tiếng thở mạnh, là Tống Hồng Nho. Cậu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Thụy Nhiên, lấy ta chống cằm ngồi, một lát sau mới xấu hổ đứng lên.

“....Sao lại ngủ trên mặt đất?” Hạ Thụy Nhiên hỏi.

“....” Tống Hồng Nho không dám nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Hạ Thụy Nhiên đi vào trong phòng, phát hiện trong này rất oi bức.

Phòng không có điều hòa, nhưng nếu mở cửa sổ sẽ không nóng như thế này. Hạ Thụy Nhiên kéo rèm ra, quả nhiên thấy cửa sổ đóng chặt.

Anh dùng lực mở cửa, nhưng chốt cửa đã bị gỉ sét rất lâu rồi, làm thế nào cũng không mở ra được.

Cửa sổ không mở được còn đóng chặt cửa phòng, anh thấy Tống Hồng Nho thực sự rất ngốc. Hạ Thụy Nhiên quay đầu nhìn Tống Hồng Nho. Cậu vừa tỉnh ngủ, trong bóng tối không nhìn rõ gương mặt cậu, nhưng có thể thấy rõ trên người cậu không mặc áo, hẳn là do nóng quá. Bây giờ đã là giữa mùa hè, trong phòng nóng như vậy, khó trách cậu ta muốn ngủ dưới đất.

Hai người hai mắt nhìn nhau, năm phút sau, Tống Hồng Nho xoa mồ hôi trên trán, nói:

“....Em có thể ngủ cùng anh không?”

Nửa tháng này Hạ Thụy Nhiên không có nhà, Tống Hồng Nho tất nhiên sẽ không ngủ ở phòng của cậu, bình thường đều ngủ ở phòng anh.

Đêm nay, Tống Hồng Nho vốn tưởng rằng Hạ Thụy Nhiên sẽ không cho cậu ở lại, nhưng nhìn thấy sự giằng co trong ánh mắt anh, trong lòng cậu vui vẻ, không nhịn được hỏi thử.

Hạ Thụy Nhiên dựa vào ánh sáng phản quang mà nhìn cậu, nhìn từ cổ tới xương quai xanh, trước ngực, cánh tay tất cả đều là mồ hôi. Thời điểm nóng bức như thế này, làm sao có thể để một đứa nhỏ ở trong cái phòng như cái lò hấp này được chứ?

Thôi được rồi.

Tiếng nói của Hạ Thụy Nhiên có hơi cứng nhắc:

“...Có thể, đến phòng tôi đi.”

Tống Hồng Nho trước tiên dùng khăn mặt lau hết mồ hôi trên người, mặc áo ngủ, sau đó mới dám nằm xuống bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, cậu nghiêng người mở to hai mắt, không nhúc nhích nhìn anh.

Hạ Thụy Nhiên vốn nhắm mắt, nhưng năm phút sau lại đột nhiên mở ra, ánh mắt không hề có một tia buồn ngủ nào, anh đưa tay che ánh mắt của Tống Hồng Nho, nói:

“Ngủ.”

Tống Hồng Nho vội vàng nhắm mắt, chờ khi cậu mở mắt ra, Hạ Thụy Nhiên đã xoay người đưa lưng về phía cậu, Tống Hồng Nho rũ mi, cảm thấy hơi mất mát.

Trước kia Hạ Thụy Nhiên đã từng ngủ cùng Tống Hồng Nho, nhưng hôm nay không biết là do ngủ nhiều quá hay vì nguyên nhân nào khác mà giờ phút này, khi có cậu nằm bên cạnh, anh cố gắng thế nào cũng không ngủ được.

Người phía sau cố ý đè thấp hơi thở, nhưng vì đã chạm qua nên Hạ Thụy Nhiên biết thân thể Tống Hồng Nho bây giờ rất nóng. Càng nghĩ càng để ý, nhiệt độ ban đêm lạnh lẽo như vậy cũng dần trở nên khô nóng.

Hạ Thụy Nhiên tròn mắt nhìn vào không khí, thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết qua bao lâu, anh phát hiện tiếng hít thở dồn dập của Tống Hồng Nho, cậu xoay người, đối lưng với anh.

Trong không khí dường như có tia lửa nhen nhóm, Hạ Thụy Nhiên còn đang cảm thấy khó hiểu, đột nhiên nghe được tiếng rên khe khẽ của người bên cạnh.

Âm thanh kia rất quen thuộc, là đàn ông đều có thể hiểu được.

Hạ Thụy Nhiên tức giận, muốn nói cậu nên vào WC giải quyết. Đến khi quay người lại, anh nhìn thấy tay phải của Tống Hồng Nho hướng về phía sau, quần đùi nửa che nửa hở, lộ ra nửa cái mông, ngón tay dùng sức ra vào bên trong.

Tống Hồng Nho cắn răng nhịn xuống thanh âm rên rỉ, bởi vì khẩn trương, cậu luôn luôn chú ý tình huống xung quanh, khi Hạ Thụy Nhiên trở mình, cậu hoảng sợ xoay người lại.

Lúc này, trời đã tảng sáng.

Hạ Thụy Nhiên liếc mắt đã thấy tư thế của Tống Hồng Nho, cậu run run cúi đầu, ủy khuất phun ra một ngụm chất lỏng trong suốt, rơi lên mu bàn tay anh.

“...” Hạ Thụy Nhiên cảm thấy cả người mình đều run lên, giận. Anh nắm lấy cổ áo của Tống Hồng Nho, dùng sức lau mu bàn tay, nói:

“.....Cậu đi ra ngoài cho tôi!”

Hoàn chương 20.

21. Chương 21

Tổng Hồng Nho chẳng những không xấu hổ rời đi, ngược lại, cậu còn vươn tay ôm chặt lấy cổ anh, tuy trong lòng có hơi sợ hãi nhưng thủy chung vẫn dính chặt vào người anh, không muốn buông ra.

Đôi môi nóng rực của Tổng Hồng Nho mơn trớn lên vành tai Hạ Thụy Nhiên, cậu dùng âm thanh khàn khàn nhẩm nhẩm nói:

“....Em không nhịn được nữa.”

Hạ Thụy Nhiên bị cậu ôm, tay trái của anh vẫn còn nắm lấy cổ áo cậu, khi cậu muốn tiến lại hôn anh, anh luống cuống lùi về phía sau tránh đi nhưng vẫn bị cậu cắn trúng vành tai.

Nghe thấy năm chữ kia, trong đầu Hạ Thụy Nhiên lập tức trống rỗng, sự thật là anh không thể so sánh độ dày của da mặt với Tổng Hồng Nho được.

Tổng Hồng Nho căn bản không biết hai chữ “Rụt rè” viết như thế nào, một tay cậu nắm lấy tay anh, chậm rãi đưa xuống phía dưới, chạm vào phía sau của chính mình.

Cậu ngược ánh mắt nóng rực mà tuyệt vọng, mang theo chút do dự cùng khẩn thiết, ướm át nhìn Hạ Thụy Nhiên:

“....Cầu xin anh, giúp em.”

Hạ Thụy Nhiên cảm thấy cực kì xấu hổ, anh hoàn toàn quên mất bây giờ anh có thể đuổi cậu ra khỏi nhà. Thực ra Hạ Thụy Nhiên sẽ không định dùng cách này để đối phó với Tổng Hồng Nho, bởi vì anh rõ ràng hơn ai hết, biết rằng dù có uy hiếp như thế nào đi chăng nữa cũng chỉ vô dụng.

Cho nên trong lúc nhất thời anh không biết phải ứng phó thế nào, sững sờ một hồi, Tổng Hồng Nho đã thuận thế nằm trên người anh, kéo tay anh sờ vào phía sau của cậu.

Thuốc bôi trơn buổi sáng có chứa chất kích dục, Tổng Hồng Nho không biết nên đã dùng hết hơn phân nửa lọ, lúc này nằm ngủ bên cạnh Hạ Thụy Nhiên, cậu cảm thấy phía sau mình rất ngứa ngáy, cảm giác này so với tình dục còn muốn khiến người ta khó chịu hơn. Tuy cậu sợ Hạ Thụy Nhiên sẽ từ chối, nhưng thấy anh tỉnh lại, trái tim cậu đập “thình thịch”, không hề xấu hổ, không hề do dự, toàn bộ tâm tình cậu hóa thành hai chữ “Kích động”, dứt khoát lôi kéo Hạ Thụy Nhiên, cầu xin sự giúp đỡ của anh.

Cả người Hạ Thụy Nhiên cứng đờ, hơi nhích về phía sau, nhưng cũng không từ chối. Nhìn ánh mắt cầu cứu ẩn giấu sự đau đớn của Tổng Hồng Nho, Hạ Thụy Nhiên không thể nào từ chối được.

Bóng tối hoàn hảo che dấu đi khái niệm về đạo đức ràng buộc, kích thích bản năng nguyên thủy nhất của con người.

Tổng Hồng Nho thở hồng hộc, hai mắt mở to ướm át nhìn Hạ Thụy Nhiên, chờ sau khi anh cho một ngón tay vào, cậu cắn chặt lấy môi dưới, hai tay lại run run ôm lấy cổ anh, im lặng đồng ý cho anh tiếp tục.

Động tác trên tay Hạ Thụy Nhiên không hề dừng lại, nhưng tâm trí anh lại mãi suy nghĩ và lo lắng.

Anh không hề bị trói buộc, hiện tại anh hoàn toàn tự do. Tốt hơn anh nên dừng lại mới đúng.

Nhưng Hạ Thụy Nhiên phát hiện, bản thân anh giờ phút này.....đường như không thể dừng lại được nữa rồi.

Giúp Tổng Hồng Nho giải quyết xong, cậu không để ý lời của anh, mặc kệ thân thể như muốn nhũn ra, vẫn giúp anh khâu giao một lần. Sau khi tắm rửa xong, hai người không cảm thấy buồn ngủ nữa, một trước một sau đi ra ngoài, đến một tiệm cơm mở sớm.

Tổng Hồng Nho còn nhớ rõ chuyện tối hôm qua ăn cơm cùng Cao Dao khiến cậu không thoải mái chút nào, cậu vừa dùng đũa đảo phần nhân thịt của bánh bao, vừa hỏi Hạ Thụy Nhiên:

“Anh cảm thấy Cao Dao thế nào?”

Hạ Thụy Nhiên đang bỏ đường vào chén cháo đậu xanh, nghe cậu hỏi, anh không có phản ứng gì hết, ngược lại dùng đũa chỉ vào bát của cậu, nói:

“Ăn cả phần vỏ bánh.”

Tổng Hồng Nho cau mày, nhưng không thể không nghe theo, đành phải đau khổ ăn hết, lại hỏi:

“Em còn đang hỏi anh đó.”

“....Không biết.” Hạ Thụy Nhiên hiểu rõ suy nghĩ của cậu, cúi đầu nói:

“Tôi không thích cô ấy, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Tổng Hồng Nho không nhịn được nhảy lên hoan hô một cái, cậu nhìn Hạ Thụy Nhiên, thấy anh trừng mắt nhìn mình, lúc này mới ngưng ngừng ngồi trở lại ghế, vội vàng nói:

“Thật ra em đã biết từ lâu rồi.”

“.....Biết cái gì?” Hạ Thụy Nhiên uống đầy một miệng cháo, mơ hồ hỏi.

“Anh không có khả năng thích cô ta.” Tổng Hồng Nho đặc ý nói: “Em tốt hơn cô ta nhiều.”

Bộ dáng của cậu làm cho Hạ Thụy Nhiên bất giác nghĩ đến con chó nhỏ ngày trước anh từng nuôi, khoe miệng anh khe cong lên: “Phải không?”

Có lẽ Tổng Hồng Nho đã quên mất bộ dáng ghen tị tới mặt đỏ tai hồng của mình lúc ấy.

Tổng Hồng Nho hạ giọng, nói với Hạ Thụy Nhiên:

“.....Cô ta đã từng phá thai.”

Tay Hạ Thụy Nhiên cứng đờ, tươi cười trên mặt anh cũng ngừng lại.

“Em nghe nói cô ấy chia tay với bạn trai, là vì đứa bé kia không phải là con của anh ta.” Biểu tình của Tổng Hồng Nho còn rất nghiêm túc nói: “Hơn nữa.....”

“Đừng nói nữa.” Hạ Thụy Nhiên ngắt lời cậu, nghiêm giọng hỏi: “Làm sao cậu biết hả?”

“.....”

“Cậu điều tra cô ấy sao?” Hạ Thụy Nhiên đột nhiên cẩn thận nghĩ lại: “.....Cũng điều tra cả tôi nữa đúng không?”

Hai mắt Tổng Hồng Nho mở to, cũng không phủ nhận.

Nhìn bộ dáng bị dọa đến mức sợ hãi như vậy của Tổng Hồng Nho, Hạ Thụy Nhiên muốn giận cậu cũng không được, chỉ trừng mắt liếc cậu một cái, sau đó lại thản nhiên uống cháo: “.....Về sau đừng nói chuyện của cô ấy nữa.”

“.....”

“Cho dù có biết cũng đừng nói cho người khác biết, dù sao đây không phải là chuyện tốt đẹp gì hết.” Ánh mắt của Hạ Thụy Nhiên lạnh nhạt, không chút gợn sóng: “Tôi không xen vào việc tư của cô ấy, bởi vì chúng tôi chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

Anh nhấn mạnh hai chữ “chỉ là”, khiến Tổng Hồng Nho trong lòng vui sướng không thôi.

Nhìn gương mặt cậu không hề che giấu biểu tình vui sướng, Hạ Thụy Nhiên cúi đầu, rử mi mắt xuống.

22. Chương 22: Thân Mật

Tổng Hồng Nho biết phải dừng lại đúng lúc, vài ngày sau cũng không dám động tay động chân với Hạ Thụy Nhiên. Thực ra chính Hạ Thụy Nhiên mới không biết phải đối mặt với cậu như thế nào, thấy cậu không bám dính lấy mình nữa, anh mới nhẹ nhàng thả ra.

Một đêm nọ khi hai người cùng nằm ở trên giường, Tổng Hồng Nho nhẹ giọng hỏi anh:

“.....Anh, sau này anh sẽ yêu người như thế nào?”

Hạ Thụy Nhiên sững sốt, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời cậu như thế nào.

“Em biết anh sẽ không nghĩ đến em, mà nhất định là một cô gái khác.” Tổng Hồng Nho tự giấu nói: “.....Nhưng mà em vẫn muốn biết, muốn biết anh thích người như thế nào, tính cách ra sao.”

Nghe ra trong lời nói của cậu có sự mất mát, Hạ Thụy Nhiên dựa vào gần cậu, nói:

“Tôi chưa từng nghĩ tới điều này.”

“.....”

“Tôi cảm thấy, không có cô gái nào nguyện ý sống cả đời cùng tôi hết.” Hạ Thụy Nhiên bình thản mà nói. “Đồng nghiệp của tôi cũng có rất nhiều người không lập gia đình.”

Hai mắt Tổng Hồng Nho mở to, nói: “Làm sao có thể như vậy được? Anh....chưa từng quen cô gái nào sao?”

“.....Có chứ, nhưng sau đó đều chia tay rồi.” Hạ Thụy Nhiên đẹp trai như vậy, nếu không phải do điều kiện kinh tế không tốt, phỏng chừng đã sớm kết hôn. “Tôi cũng không muốn người ta theo tôi để chịu khổ.”

Hạ Thụy Nhiên không thể làm vừa lòng các cô gái ham mê hư vinh, nhưng số người không để ý vật chất nguyện ý gả cho anh cũng rất nhiều, nhưng anh vẫn từ chối người ta, anh lại không giỏi biểu đạt tình cảm với người khác, khiến cho các cô thất vọng rồi đi, nhưng anh vẫn tưởng là do bản thân không có điều kiện tốt như họ mong muốn.

Tổng Hồng Nho biết rõ điều này cho nên dù Hạ Thụy Nhiên có từ chối cậu, cậu cũng không hề cảm thấy tức giận.

Ánh mắt Hạ Thụy Nhiên nheo lại, dưới ánh trăng, cơ thể anh kéo dài ra một độ cong làm người ta mê đắm. Tổng Hồng Nho nhìn thoảnh qua, trái tim đập lồi mất một nhịp.

Cậu cảm thấy mình thật may mắn, may mắn Hạ Thụy Nhiên là một người chậm hiểu trong chuyện tình cảm, nếu không, một người tốt như anh, không tới phiên cậu quẩn quýt lấy.

Duyên phận là thứ không thể nào biết trước được.

Tan tầm ngày hôm sau, Hạ Thụy Nhiên như thường lệ chuẩn bị đi về nhà, nhưng khi anh vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Tổng Hồng Nho ngồi trên xe đạp chờ anh.

“Sao cậu lại tới đây?” Hạ Thụy Nhiên đi lên phía trước hỏi.

Tổng Hồng Nho nở nụ cười: “Lên xe đi”

“Cậu chở?” Hạ Thụy Nhiên cũng cười: “Cậu đến đón tôi sao?”

“Tất nhiên rồi.” Tổng Hồng Nho bày ra biểu tình đương nhiên là vậy. “Ngày hôm nay nóng như vậy, anh đi bộ không thấy mệt sao?”

Hạ Thụy Nhiên đứng yên không nhúc nhích, anh hơi hoài nghi khả năng lái xe của Tổng Hồng Nho.

Tổng Hồng Nho lại hiểu nhầm, cậu cau mày hạ giọng nói: “Xe này là em dùng tiền lương của em mua, không phải làm chuyện xấu mà có được.”

Hạ Thụy Nhiên nhướn lông mày, thuận miệng hỏi: “Thật sao? Vậy mấy hôm nay cậu có làm chuyện xấu hay không?”

“Không có.” Tống Hồng Nho ngoan ngoãn nói: “Nếu em làm chuyện xấu, không phải anh là người đầu tiên biết sao?”

Về mặt của cậu thực nghiêm túc, nhưng câu nói ra lại khiến người ta phải xấu hổ. Hạ Thụy Nhiên sững sốt trong chốc lát mới biết cậu nói “chuyện xấu” kia là có nghĩa gì, anh tiến lại gần và đầu cậu, nghiêm giọng nói:

“Ồ nháo!”

Nhưng sau đó, anh thoải mái ngồi sau yên xe, hai tay rất tự nhiên mà vòng qua eo cậu.

Tống Hồng Nho không nghĩ tới anh sẽ ôm cậu như vậy, dù sao trước đó anh luôn tỏ ra trốn tránh khi tiếp xúc thân mật. Cậu giật mình ngậy người, phải đến khi nghe anh thúc giục, cậu mới hoàn hồn nâng chân lên, đạp xe về nhà.

Tống Hồng Nho vốn nghĩ rằng mình có thể chở được người khác, lại không ngờ tay lái không vững, loạng choạng suýt ngã mấy lần. Bởi vì chỉ mặc một chiếc áo phông mỏng nên cậu có thể cảm nhận được đầy đủ xúc cảm từ bàn tay anh truyền tới da thịt. Cảm giác đó khiến tim cậu đập thành thịch không thôi.

Thêm một lần Tống Hồng Nho suýt chút nữa thì đâm vào bồn hoa ven đường, Hạ Thụy Nhiên bắt đắc dĩ xuống xe, nói:

“Hay là để tôi tự đi bộ về thôi.”

“Đừng.” Tống Hồng Nho vội vàng nói: “Nếu không anh lên chở em nhé?”

“.....”

Khi gần về tới nhà, sắc mặt Hạ Thụy Nhiên đột nhiên thay đổi, anh dừng xe nói với người đang dựa mặt vào lưng anh:

“Hồng rồi.”

Tống Hồng Nho thấy anh dừng lại, cố chấp không chịu buông hai tay đang ôm lấy thắt lưng anh ra, ngồi im không nhích, không để ý hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“.....Tôi quên mất đi xe đạp không cho phép chở người quá mười hai tuổi.” Hạ Thụy Nhiên dùng tay phải đẩy Tống Hồng Nho: “Cậu mau đi xuống đi.”

Tống Hồng Nho phản kháng: “Còn một đoạn đường nữa thôi mà.”

“Không được, cậu mau xuống đi.”

“Nơi này không có cảnh sát giao thông!”

Hạ Thụy Nhiên không nói nhiều nữa, không lưu tình nắm áo cậu nhấc xuống dưới xe. Áo của Tống Hồng Nho chỉ vừa người, một lần kéo này, khiến bụng cậu đều lộ ra ngoài.

Mặt cậu đỏ bừng, không biết là do xấu hổ hay giận dữ, cậu dùng sức kéo vạt áo xuống, nói: “Anh..... Con mẹ nó, đây là xe của em mà.”

Cậu kéo áo xuống quá mạnh, cổ áo lại là hình chữ V, cơ hồ có thể nhìn thấy khuôn ngực trắng nõn.

Hạ Thụy Nhiên nói: “Vậy cậu đi xe, tôi đi bộ.”

“....” Tống Hồng Nho cào cào mái tóc, bắt đắc dĩ nói: “.....Hay là em với anh cùng đi bộ nhé.”

Hai người đàn ông dáng người cao gầy sóng vai nhau đi về phía trước, thỉnh thoảng người ta lại nghe được người thấp hơn nhỏ giọng oán giận vài câu, người kia sẽ cúi đầu đáp lại.

Dưới ánh chiều tà, hai bóng người chậm rãi đi về phía trước. Không biết từ khi nào, tiếng chim huyền ảo trên cành cây cũng đã biến mất, trời cũng càng ngày càng tối nhanh hơn.

Mùa thu sắp đến đây rồi.

23. Chương 23: Thăng Thấn

Một trận mưa qua đi, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Hạ Thụy Nhiên lấy trong tủ ra một chiếc chăn bông, sau đó anh phát hiện, trong nhà chỉ có mỗi cái chăn này mà thôi. May thay nó rất lớn, đủ để bao phủ hết một cái giường đôi. Ba tháng nay, Tống Hồng Nho phát huy hết khả năng mặt dày, bám dính lấy cái giường của anh không chịu đi, lâu dần, Hạ Thụy Nhiên cũng quen với chuyện mỗi sáng sau khi tỉnh dậy phát hiện bên cạnh có thêm một người, không còn cảm thấy mất tự nhiên như trước nữa.

Nhìn thấy Hạ Thụy Nhiên chỉ lấy ra một cái chăn bông, hai mắt Tống Hồng Nho sáng rực lên, sau đó biến thành một độ cong ôn hòa đẹp mắt, cậu yên lặng ngắm bả vai rộng lớn của anh.

Buổi tối ngày hôm đó, Tống Hồng Nho chui vào trong chăn từ rất sớm, cậu cởi hết quần áo thoải mái nằm trong đồng chăn nệm mềm mại.

Hạ Thụy Nhiên ngồi ở phòng khách xem ti vi, thấy Tống Hồng Nho đi ngủ sớm như vậy, ngồi mãi một mình khiến anh cảm thấy không còn hứng thú nữa. Nửa giờ sau, anh tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Anh cứ tưởng Tống Hồng Nho đã ngủ rồi, nhưng không ngờ rằng khi anh vừa nằm xuống, cậu liền ôm chặt lấy anh, cả người dựa sát vào lưng anh, dù cách một lớp áo nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng rực trên da thịt cậu.

Hạ Thụy Nhiên hơi giật mình, anh bắt lấy cái tay đang làm loạn của cậu, hạ giọng nói:

“Ngủ đi.”

“.....Không.” Tống Hồng Nho tiến đến bên tai Hạ Thụy Nhiên, trong đêm tối, giọng nói của cậu mang theo hơi thở ái muội. “.....Em nóng quá.”

Nói xong, cậu bắt đầu cởi từng cúc áo của anh, bàn tay lần xuống phía dưới kéo khóa quần anh xuống, chạm vào vật đã từng tiến sâu vào trong cơ thể cậu.

Hô hấp của hai người bắt đầu trở lên dồn dập. Đột nhiên, Hạ Thụy Nhiên xoay người đặt cậu ở dưới, ánh mắt tối lại mang vẻ nhẫn nhịn:

“.....Em đừng nghịch nữa.”

Tống Hồng Nho không nói chuyện, vươn tay ôm lấy cổ anh.

.....

Đối với Hạ Thụy Nhiên mà nói, ngay từ đầu, Tống Hồng Nho không phải là một người đặc biệt gì.

Tuy cậu lớn lên rất xinh đẹp, da thịt nhẵn bóng, vóc người cao gầy, nhưng Hạ Thụy Nhiên vốn không phải người đồng tính, nên anh không quan tâm gì nhiều.

Cho đến khi cậu bị anh áp dưới thân, vì động tình mà hai mắt phiếm hồng, há miệng thở dốc, phát ra tiếng rên rỉ mê người, vẻ mặt vừa đau đớn vừa khao khát ngược nhìn khiến anh động tâm.

Hạ Thụy Nhiên không nhịn được dùng lực xoa nắn núm vú đỏ tươi của cậu, hôn lên cằm cổ trắng nõn cùng xương quai xanh tinh tế. Toàn bộ điểm mẫn cảm đều được kích thích khiến cho phía dưới của cậu không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt.

Mỗi lần đi vào trong cơ thể cậu, lòng Hạ Thụy Nhiên đều nghĩ: Em ấy là người đặc biệt. Bởi vì trừ Tống Hồng Nho, Hạ Thụy Nhiên sẽ không động tâm với bất kì người nào khác.

Những lời này anh không thể nói cho Tống Hồng Nho biết được, cậu là ví dụ điển hình cho người được một tắc lại muốn thêm một thước, nếu anh không thỉnh thoảng giả bộ làm lơ, nhất định sẽ bị cậu bắm dính không tha.

Hôm nay, Tống Hồng Nho mới từ bên ngoài trở về, thấy Hạ Thụy Nhiên đang ngồi trên ghế sofa, cậu rất tự nhiên ngồi xuống sát bên cạnh anh.

“Anh, em muốn hỏi anh chuyện này.” Tống Hồng Nho nói xong liền bưng cốc nước nên uống từng ngụm lớn, nhưng ánh mắt vẫn liếc về phía Hạ Thụy Nhiên.

Hạ Thụy Nhiên đang xem báo cáo, trả lời cho có lệ: “Hỏi đi.”

“Rất cuộc trong lòng anh, em chiếm vị trí như thế nào?” Tống Hồng Nho thấp thỏm hỏi.

Hạ Thụy Nhiên sững sốt, anh đột nhiên nhớ tới suy nghĩ “Em là người đặc biệt” của mình mấy ngày trước.

“.....Em hỏi chuyện này làm gì vậy?”

Biểu tình của Tống Hồng Nho có phần ai oán: “Em không thể hỏi sao?”

Hạ Thụy Nhiên nhìn cậu nhanh như vậy đã thay đổi sắc mặt, khóe miệng không nhin được cong lên, nói: “Có thể.”

“.....” Tống Hồng Nho mong đợi nhìn Hạ Thụy Nhiên, vừa hồi hộp vừa chỉnh lại mái tóc lộn xộn trên trán để khiến bản thân trông người lớn hơn một chút.

“Trong lòng anh, em là một người đặc biệt.....”

Gương mặt Tống Hồng Nho đột nhiên đỏ lên, cậu quay đầu đi, hàu kết khê động, ngay cả cái cổ cũng bắt đầu phồng hồng.

“Đặc biệt.....đặc biệt vô liêm sỉ.” Hạ Thụy Nhiên nói xong, cười ha ha.

Tống Hồng Nho kêu “Á” một tiếng, cậu bật dậy, nhào lên đè Hạ Thụy Nhiên xuống ghế sofa.

“Sao anh dám trêu em?”

Hạ Thụy Nhiên có thể dễ dàng đè xuống sao? Trong khoảng khắc khi cậu nhào tới, anh nghiêng người, đè ngược lại cậu, hai tay đồng thời chế trụ tay cậu về phía sau, cười nói:

“Thế nào, em không phục hả?”

Gương mặt Tống Hồng Nho đỏ bừng, cậu sống chết cũng không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh, dùng tóc mai che đi gò má nóng rực, nhưng lỗ tai hồng hồng lộ ra ngoài đã bán đứng tâm tình của cậu.

Hạ Thụy Nhiên cười nhạt, một lát sau, anh khom lưng nói nhỏ vào tai cậu điều gì đó, sau đó ngồi dậy, vò mái tóc mềm mại của cậu.

Mặc dù bị buông lỏng ra rồi, Tống Hồng Nho vẫn không đứng lên, cậu chờ cho đến khi anh có công chuyện phải đi ra ngoài mới nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng anh, cậu đột nhiên nở nụ cười.

Hoàn chương 23.

24. Chương 24: Cưng Chiều

Hạ Thụy Nhiên đã từng xem Cao Dao giải phẫu thi thể. Lúc đó anh vẫn còn là một tên cảnh sát mới ra trường đi theo đàn anh vào phòng khám nghiệm tử thi của Cao Dao để lấy báo cáo. Vừa vào phòng, anh đã thấy Cao Dao mặc đồ bảo hộ trắng kín mít, trên tay cầm dao giải phẫu, ánh mắt lạnh lùng, chuyển từng nhát dao dứt khoát xuống cái xác, nhìn giống như một bác sĩ bình thường.

Nhưng kế tiếp, mùi hôi thối tanh tưởi từ cái xác đập thẳng vào mặt khiến anh vội vàng chạy ra ngoài nôn khan, từ đó mỗi lần nhớ về cái mùi ấy, anh lại cảm thấy dạ dày cuộn lên từng trận.

Về sau, anh cực kì bội phục Cao Dao. Nghề pháp y cực khổ, tiền lương không cao, người nào kiên trì làm nghề này thì không phải là người bình thường nữa mà là Thần rồi.

Cũng chính vì điều này cho nên dù làm cảnh sát mấy năm nay nhưng Hạ Thụy Nhiên ít khi tiếp xúc với xác chết. Nhưng hôm nay Cao Dao đột ngột gọi điện anh vào lúc nửa đêm, nói là có tình huống khẩn cấp, cần anh tới hỗ trợ.

Nhà hai người chung một tiểu khu, nửa đêm nửa hôm để Cao Dao đi ra ngoài một mình không tốt lắm, huống chi còn tiện đường như vậy.

Hạ Thụy Nhiên đồng ý. Anh định ngồi dậy nhưng bị một cánh tay ôm chặt lấy bả vai.

“....Anh đi đâu vậy?”

“Anh có việc.” Hạ Thụy Nhiên trả lời qua loa rồi vội vã đứng dậy mặc quần áo. Trời đã sang thu, thời tiết ban đêm bắt đầu se se lạnh.

“Lại có việc.....hừ” Sau lưng anh, Tống Hồng Nho không tình nguyện buông tay ra, nhỏ giọng tủi thân nói: “Anh thật nhiều việc.....”

Hạ Thụy Nhiên cảm nhận được sự thất vọng của cậu, anh cúi đầu khẽ kéo tóc để cậu ngẩng mặt lên, dưới ánh mắt kinh ngạc nhẹ nhàng hôn lên gò má cậu một cái.

“.....Như vậy được chưa?”

Nhìn ánh mắt sáng rực của Tống Hồng Nho, Hạ Thụy Nhiên thấy hơi xấu hổ, nhưng cũng rất thỏa mãn. Anh xoa đầu cậu, nói:

“Anh đi đây, em cứ ngủ trước đi, không cần chờ đâu.”

Tống Hồng Nho ở nhà Hạ Thụy Nhiên đã hơn một năm, tuy phương thức theo đuổi ban đầu có hơi cực đoan, khiến người ta cảm thấy phiền phức, chán ghét, nhưng cậu rất kiên nhẫn, mang theo một tấm chân tình đối với tên nhà nghèo Hạ Thụy Nhiên, qua thời gian, quan hệ của hai người dần trở thành dạng mập mờ không rõ ra sao.

Khi mới sống chung, Tống Hồng Nho cũng muốn giúp Hạ Thụy Nhiên nấu cơm, quét dọn, nhưng càng giúp càng hỏng bét. Vậy mà bây giờ, cậu có thể tự tin nấu một bữa cơm ngon, còn vừa hát vừa giặt quần áo cho hai người nữa.

Dần dần, Hạ Thụy Nhiên bắt đầu thẳng thắn nhìn vào tình cảm của cậu.

Đến khi Tống Hồng Nho đưa tiền lương của mình cho anh giữ, anh chợt cảm thấy hình thức ở chung của hai người bọn họ thật giống một gia đình.

Trái tim Hạ Thụy Nhiên nảy mạnh lên một cái, anh không dám tin tưởng, không biết diễn tả tâm trạng khi đó như thế nào nữa.

Anh mê man, lưỡng lự, nhưng càng thêm dung túng loại qua hệ này hơn.

Ví dụ như Tống Hồng Nho luôn luôn nhắm vào lúc Hạ Thụy Nhiên đọc sách, cậu sẽ đột ngột nhào lên hôn cằm anh và anh không hề ngăn cản. Ví dụ như có lúc, Hạ Thụy Nhiên đột nhiên giữ chặt vai Tống Hồng Nho, hai mắt phức tạp nhìn chằm chằm cậu.

Cũng có khi hai người không kìm lòng được làm chuyện thân mật, nhưng rất ít khi làm tới cùng. Đối với chuyện này, Hạ Thụy Nhiên vẫn hơi bài xích.

Chính vì vậy nên chỉ cần anh hôn một cái thôi đã khiến tim Tống Hồng Nho đập thành thịch.

Gương mặt của Tống Hồng Nho từ từ trở nên đỏ ửng, cậu cúi đầu, dùng tóc mái che khuất mi mắt, sau đó cậu đột ngột nhảy lên như một con mèo, nhảy lên trên lưng Hạ Thụy Nhiên.

“.....Tại sao lại không cần đợi anh?”

Tổng Hồng Nho cắn tai Hạ Thụy Nhiên, giọng nói đầy tính xâm lược.

Hạ Thụy Nhiên ôm lấy chân cậu để cậu không bị ngã xuống, anh quay đầu tránh thoát, cau mày nói:

“Đừng làm rộn, anh có việc thật mà.”

“Vậy thì, hôn em cái nữa đi.” Tổng Hồng Nho tựa gương mặt nóng hổi lên vai anh.

“.....”

Chờ đến khi Hạ Thụy Nhiên ra khỏi nhà, Cao Dao đã mặc quần áo tử tế đợi anh mười lăm phút đồng hồ. Cô chớp mắt nhìn dấu hôn rõ ràng trên cổ Hạ Thụy Nhiên, không hỏi gì hết, chỉ thản nhiên nói:

“Đi thôi.”

Nửa đêm, Cảnh cục nhận được điện thoại báo án, người báo là một cô gái. Buổi tối cô ta đi WC ngửi thấy mùi thối rất kinh khủng, vừa bước vào đã thấy một xác chết, bị dọa sợ thiếu chút nữa thì ngất đi, cô gọi điện báo cảnh sát, giọng nói rất hoảng loạn, hiển nhiên bị kích thích không nhỏ.

Cục trưởng phân công cho Hạ Thụy Nhiên và một nữ đồng nghiệp bên tổ ghi chép theo Cao Dao đi nghiệm thi.

Nửa đêm Cao Dao bị đánh thức, gương mặt trắng nhợt, biểu tình uể oải, vừa xắn tay áo vừa hỏi: “Có manh mối nào không?”

“Không có.” Một người trả lời. “Xác chết đang trong giai đoạn phân hủy mạnh, trương lên rất to, trên người không có giấy tờ nào hết. Chắc chết lâu ngày sau đó mới bị người ta quăng vào đây.”

Cao Dao gật đầu, đeo hai lớp găng tay vào sau đó đi tới phòng pháp y.

“Tiểu Cao, cô đi đâu vậy?”

“Nghiệm thi.” Cao Dao nhàn nhạt trả lời.

“Thi thể không có ở đây đâu.” Đồng nghiệp không hiểu, hỏi: “Cô nghiệm cái gì chứ?”

Cao Dao sững sốt, mơ màng nửa ngày mới phản ứng lại. Thi thể đã sớm đem tới nhà hỏa táng, lát nữa mới có người đón cô qua đó, mà không biết vì sao cô cứ cảm giác trong phòng pháp y có thi thể, muốn mang găng tay đi vào.

Thực sự là điên rồi.

Hạ Thụy Nhiên ở bên cạnh ghi chép, hướng ánh mắt nhìn thoáng qua cô, sau đó cúi đầu tiếp tục công việc.

Một lát sau, Cao Dao cùng một đồng nghiệp khác đi ra ngoài đến hơn chín, mười giờ sáng mới trở về. Hạ Thụy Nhiên vừa lúc hoàn thành xong công việc, đuổi người, nói với Cao Dao:

“Đi ăn sáng với tôi không?”

Cao Dao uể oải lắc đầu.

“Đi ăn chút gì đi.” Hạ Thụy Nhiên nói: “Cô không đói sao?”

“Tôi không đi.” Cao Dao vịn nước nóng vào bồn, dùng khăn lau mặt, nói: “Để hôm khác đi, hôm nay không được.”

Hạ Thụy Nhiên cho rằng cô muốn về nhà ngủ bù, vậy anh không cần ra ngoài ăn nữa, bây giờ về nhà khẳng định Tổng Hồng Nho còn để phần cơm cho anh, khoe miệng anh không nhịn được khê cong lên:

“Vậy được rồi, tôi về trước đây.”

Cao Dao dùng sức chà mạnh khăn mặt lên cổ, tùy tiện gật đầu. Hạ Thụy Nhiên nhìn thấy cổ của cô bị chà đến đỏ nhưng mà cô vẫn không có ý định dừng lại.

Hành động khác thường quá mức như vậy, Hạ Thụy Nhiên muốn không để ý cũng không được, anh tiến về phía trước một bước, hỏi:

“Cô làm sao vậy?”

Cao Dao cả kinh, lập tức lui về phía sau, tiếp đó cầm cái chậu nhỏ chạy ra khỏi phòng đến cạnh máy uống nước, cô đổ đầy chậu nước nóng, lại bắt đầu lau cổ.

Hạ Thụy Nhiên thấy cô sắp đem cổ chà xước một lớp da, không biết cô gặp phải chuyện gì, anh liền gọi:

“Cao Dao?”

“.....Cách xa tôi một chút.” Cao Dao cúi đầu nói: “Trên người tôi có mùi của xác chết.”

Hạ Thụy Nhiên biết cô vừa tiếp xúc qua thi thể, nhưng lúc về cô đã tắm rửa rồi, giờ còn chưa bay hết mùi sao?

Nhìn Hạ Thụy Nhiên không có ý tứ rời đi, Cao Dao hiểu ý của anh, cô xua tay, nói:

“.....Lần này mùi thối lắm, cả lỗ chân lông của tôi cũng ám thứ mùi kinh khủng đó. Tôi sợ anh sẽ không chịu được, đi nhanh đi.”

Cao Dao rất sợ trên người mình có mùi xác chết, nhưng do tính chất công việc nên không thể tránh được. Cô từng nói với Hạ Thụy Nhiên, rõ ràng cô đã tắm vô số lần, nhưng chỉ cần đổ mồ hôi, cái mùi đó lại tỏa ra phảng phất, khiến cô khó chịu vô cùng.

Mà cô biết Hạ Thụy Nhiên sợ nhất là loại mùi này.

Cao Dao chống tay đứng ở vòi nước bên kia, cô quay đầu nhìn Hạ Thụy Nhiên chần chừ không chịu đi, đột nhiên cất tiếng hỏi:

“Anh định sống chung cùng cậu nhóc kia sao?”

“.....”

Không trả lời tức là không phủ nhận.

Cô dùng khăn lau tay, im lặng hồi lâu mới nói:

“.....Anh biết không, tôi không tính lấy chồng.”

“Hả?”

“Không có người đàn ông nào nguyện ý lấy tôi hết.” Cao Dao ngửi mùi trên cánh tay, ghét bỏ nói.

“Tôi cũng không muốn lập gia đình, nên mới chơi đùa với nhiều đàn ông như vậy.”

Thấy Hạ Thụy Nhiên cau mày, Cao Dao lại cười.

“Nhưng anh không giống tôi, Thụy Nhiên.” Ánh mắt cô bỗng trở lên nhu hòa: “Anh là người tốt, anh không nên sống cả đời với cậu ta.”

Cô không có cảm tình với Tống Hồng Nho, cậu là kẻ cướp đi người bạn thân nhất của cô.

Cô không bao giờ ảo tưởng sẽ trở thành bạn gái của Hạ Thụy Nhiên, tình cảm của cô đối với anh cũng không phải là tình yêu nam nữ.

Cô chỉ cảm thấy thương tiếc, quý trọng người đàn ông này mà thôi.

Trên thế giới này, người đang đứng trước mặt cô đây có lẽ là người đàn ông ôn nhu nhất mà cô từng biết. Hạ Thụy Nhiên xứng đáng có một gia đình hạnh phúc, chứ không phải sống cùng một tên đàn ông, cả đời bị người ta bàn tán.

“Tôi.....” Hạ Thụy Nhiên sững sốt, theo bản năng muốn phản bác, nhưng anh không biết nói như thế nào. Trong lòng anh, ở cùng một chỗ với Tống Hồng Nho không có gì không tốt. Huống chi, nam cảnh sát, nữ pháp y là hai loại nghề nghiệp khó lập gia đình nhất, anh và Cao Dao chính là như vậy.

Cao Dao đứng cạnh vòi nước rất lâu vẫn không nhúc nhích, mãi sau mới lưu lại một câu “Tống Hồng Nho lừa anh, anh đừng tin cậu ta”, sau đó bưng chậu trở về phòng.

Cậu ấy lừa tôi chuyên gì? Hạ Thụy Nhiên muốn đuổi theo cô để hỏi, nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì đó, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

25. Chương 25: Hoàn

Hạ Thụy Nhiên nhớ tới chuyện gì?

Anh nhớ tới buổi tối mùa đông nửa năm về trước, khi Tống Hồng Nho theo người ta ra ngoài chụp quảng cáo, anh và Chu Sinh đi ăn khuya ở một quán nướng ven đường. Sau khi ăn xong, trong lúc chờ đợi tính tiền, anh không cẩn thận nhắc đến Tống Hồng Nho. Chu Sinh giật mình, hai mắt mở to hỏi:

“Cậu nhóc đó vẫn ở cùng với anh sao? Không thể nào.”

“Tại sao không thể?” Hạ Thụy Nhiên cười nói: “Cậu ấy là em trai tôi.”

“.....Lần trước anh nói cậu ta là cháu anh.”

“.....À, đúng vậy.”

Chu Sinh uống một ngụm bia, nói: “Con mẹ nó, người ta sao có thể là cháu anh được chứ? Đợi khi nào anh lái được Porsche, có hai tấm thẻ căn cước, tôi sẽ làm cháu anh.”

“Ha ha ha, anh cứ nói đùa.” Hạ Thụy Nhiên cười, đem lời của Chu Sinh ném ra sau đầu.

Chu Sinh uống bia đỡ bực mắt, lắp bắp nói: “Không, tôi không nói đùa. Anh tưởng rằng ngày đó tôi chỉ đơn giản để cho anh mang cậu ta đi như vậy sao? Nói thật, nếu hôm đó anh không ở đó, tôi cũng sẽ thả cậu ta ra, cậu ta..... cậu ta họ Tống đó. Là người mà chúng ta không thể trêu vào.”

Hạ Thụy Nhiên nghe giọng Chu Sinh tràn đầy tự giễu, cho rằng anh uống say nên không để trong lòng. Nếu như đúng như lời Chu Sinh nói, lúc đó Tống Hồng Nho không thể mang đôi mắt trông mong theo anh về nhà như vậy được.

Ở phương diện này, anh cảm thấy Tống Hồng Nho không lừa gạt anh, một là không thích hợp, hai là cậu vì kiếm tiền, mỗi ngày khi trời chưa sáng đã rời giường bắt xe buýt đi làm.

Huống chi, cậu ấy vì theo đuổi anh, làm ra không ít việc ngốc nghếch.... Đâu đáng sợ giống như Chu Sinh nói.

Mà bây giờ nghe Cao Dao nói vậy, chẳng hiểu sao anh lại nhớ tới lời nói hôm đó của Chu Sinh. Hạ Thụy Nhiên đứng cạnh vòi nước một lúc sau mới phản ứng lại, anh quay đầu đi về nhà.

Bước lên lầu, Hạ Thụy Nhiên còn chưa kịp tra chìa khóa vào ổ, Tống Hồng Nho đã chạy đến cửa, mở cửa chào đón anh.

“Anh về rồi.” Giọng nói của cậu không giấu được sự vui vẻ: “Hôm nay anh về thật sớm, đã ăn cơm chưa vậy?”

Hạ Thụy Nhiên cũng cười, anh sờ đầu cậu, nói: “Chưa, anh đi tắm trước đã.”

“Ăn cơm xong hãy tắm.” Tống Hồng Nho nói, bị anh nhìn ra manh mối, cậu ngượng ngùng cúi đầu: “Hôm nay anh không đi làm đúng không? Tối nay chúng ta ra ngoài chơi có được không?”

“Ừ.” Hạ Thụy Nhiên đi vào trong bếp, anh muốn nhìn coi Tống Hồng Nho làm món gì, hỏi: “Nhưng em thì sao? Không cần đi làm à?”

Anh nhớ nghề diễn viên hình như rất bận rộn.

“Không cần.” Tống Hồng Nho thoải mái trả lời. “Anh nghỉ thì em cũng nghỉ.”

“.....Em tưởng công ty do nhà em mở à?” Khóe miệng Hạ Thụy Nhiên khẽ cong lên, trêu chọc, nhưng trong ngực lại suy nghĩ: Anh đi làm, Tống Hồng Nho cũng đi làm, anh nghỉ, cậu cũng nghỉ.

Thời gian làm việc được tùy ý điều chỉnh vậy sao?

Tống Hồng Nho sờ mũi, biết mình trả lời hơi quá, biểu tình thoáng xấu hổ.

Hạ Thụy Nhiên dừng lại, quay đầu hỏi: “Em làm ở đó hơn một năm rồi, vẫn chưa đóng bộ phim nào sao?”

“Quay phim sẽ rất bận rộn. Mà em không muốn xa anh.”

“.....Không phải em rất thích đóng phim sao?”

“Em thích ở bên anh hơn.”

Tống Hồng Nho cười, đôi mắt trong suốt yên lặng nhìn Hạ Thụy Nhiên, sau đó cậu đột nhiên ôm cổ anh, “Chụt” một cái lên môi.

“Ăn ăn.” Tống Hồng Nho lôi kéo cánh tay Hạ Thụy Nhiên, gương mặt đỏ ửng, tâm trạng thoát nhìn cực kì tốt.

Đồ ăn trong phòng bếp Tống Hồng Nho để lại sáng nay, cậu chỉ ăn vài miếng, dư rất nhiều, đủ để Hạ Thụy Nhiên ăn no.

Hạ Thụy Nhiên gấp một đĩa thịt dê kẹp vào bánh nướng, thêm một quả trứng gà chiên, đậu hũ, chỉ cần mấy miếng lớn đã giải quyết xong, sau đó đứng dậy đi tắm. Tống Hồng Nho vội la lên:

“Sao anh không ăn nhiều một chút?”

Hạ Thụy Nhiên nói: “Được rồi, không phải em nói muốn đi ra ngoài sao? Buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn.”

Nghe anh nói sẽ dẫn mình ra ngoài, Tống Hồng Nho không nói gì nữa, cậu thu dọn bàn ăn, bọc thức ăn còn dư cho vào tủ lạnh.

Hạ Thụy Nhiên cởi đồng phục cảnh sát, đứng dưới vòi sen tắm rửa, để dòng nước xối lên mặt mình, nhắm mắt lại.

Trong lòng anh hiểu rằng, bây giờ anh thật sự muốn sống hết quãng đời còn lại với Tống Hồng Nho. Giống như vừa rồi, cậu vừa nghe thấy tiếng bước chân, đã chạy ra mở cửa cho anh, khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của Tống Hồng Nho, trong nháy mắt, Hạ Thụy Nhiên không biết phải dùng từ nào để hình dung tâm tình của mình.

Có người ở nhà chờ anh trở về. Loại cảm giác này, từ khi cha mẹ qua đời, đã rất lâu anh chưa được trải qua.

Nhưng trong lòng Hạ Thụy Nhiên cũng rõ, đúng như lời Cao Dao nói, Tống Hồng Nho còn có chuyện giấu anh, chuyện đó chắc chắn là về gia đình cậu ấy.

Ngay từ đầu Hạ Thụy Nhiên cho rằng Tống Hồng Nho là cô nhi, đôi lúc anh sẽ hỏi thăm một chút. Mà mỗi lần anh hỏi về gia đình cậu, cậu luôn tỏ vẻ bất an, thậm chí lộ ra biểu tình chán ghét.

Hạ Thụy Nhiên đóng vòi nước, xoa mặt.

Không sao, anh cũng không muốn hỏi cậu mấy vấn đề này nữa.

Anh chỉ biết, hiện tại anh ở chung với cậu rất tốt, mặc kệ bối cảnh của cậu có thể nào đi chăng nữa, đều không liên quan tới anh.

Trong suy nghĩ của Hạ Thụy Nhiên, Tống Hồng Nho chỉ là một đứa trẻ không có bối cảnh với hai bàn tay trắng.

Mặc dù Hạ Thụy Nhiên nói buổi trưa sẽ đi ra ngoài, nhưng Tống Hồng Nho nhìn anh vì một đêm không ngủ khiến hai mắt có quầng đen, cậu bảo anh đi ngủ một lát, tới trưa rồi đi cũng được.

Hạ Thụy Nhiên bị Tống Hồng Nho hôn tỉnh, trong lúc mơ màng cảm thấy ngực bị đè nặng, mở mắt liền thấy người nọ nằm trên ngực, giống như con chó nhỏ mà hôn mặt anh.

Trách không được mơ thấy trời đổ mưa.

“.....Mấy giờ rồi?” Hạ Thụy Nhiên ho nhẹ vài tiếng, ôm hông của Tống Hồng Nho dời cậu đi, nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều.

“Sao không gọi anh dậy?”

“Em thấy anh rất mệt mỗi.” Tống Hồng Nho dính lấy Hạ Thụy Nhiên không rời, như tấm da trâu. “.....thật là, công việc của anh cực khổ quá, anh có muốn đổi nghề không?”

“Đổi nghề nào?” Hạ Thụy Nhiên gõ đầu Tống Hồng Nho, nói: “Đổi nghề thì làm sao nuôi em hả?”

“Em nuôi anh.” Tống Hồng Nho đột nhiên nóng nảy nói, giọng hơi đề cao. “Em.....”

Câu tiếp theo cậu không nói nữa, cậu buồn bã xoay người xuống giường, nói: “Em đi hâm nóng đồ ăn cho anh.”

Nhìn bóng lưng cậu đi xa, Hạ Thụy Nhiên thở dài.

Buổi tối hai người ra ngoài, Tống Hồng Nho nói muốn đi coi phim.

“Tuy không phải là một bộ phim nổi tiếng, nhưng em thích diễn viên chính.” Tống Hồng Nho nói rằng: “Kỹ năng diễn rất tuyệt, chỉ là tính tình không tốt lắm.”

“.....?”

“Rất bá đạo, cũng rất nóng tính.”

Nghe Tống Hồng Nho đánh giá người khác như vậy, Hạ Thụy Nhiên cười: “Có người nóng tính hơn cả em sao?”

Trước đây Tống Hồng Nho cãi nhau với Cao Dao, thậm chí còn muốn động thủ đánh con gái nhà người ta.

Tống Hồng Nho cúi đầu, ừ ừ nói: “.....Có chứ. Nhưng mà, em nóng tính thật sao?”

Hạ Thụy Nhiên cố ý làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ: “Vấn đề này cần phải xem xét lại.”

“.....” Tống Hồng Nho cúi đầu, biểu tình hối lỗi: “Em, sau này em sẽ sửa đổi mà, nhất định.”

“Ha ha.” Hạ Thụy Nhiên cười to, cốc đầu cậu một cái, nói: “Em rất tốt, thật đấy.”

Tống Hồng Nho chắc chắn không phải là người hiền lành, nhưng chỉ cần ở cạnh Hạ Thụy Nhiên, cậu chẳng khác nào một con mèo hoang đã được thuần hóa, tất cả móng vuốt sắc nhọn đều thu vào, chỉ muốn quanh quẩn bên chủ nhân, một bước cũng không rời.

Cậu ấy sẽ học làm việc nội trợ, sẽ biết nhìn mặt mà đoán được tâm tình của anh.

Toàn bộ là vì.....

“Hạ Thụy Nhiên.”

Tống Hồng Nho bị anh cốc đầu nhưng cậu không giận, ngược lại chạy tới ôm vai, nhảy lên lưng anh.

Hạ Thụy Nhiên ổn định lại thân thể, ôm lấy chân cậu, giống như công em trai nhà mình.

Tống Hồng Nho cúi đầu, cạo mái tóc hơi dài của mình vào tai Hạ Thụy Nhiên, ngứa ngứa.

Giọng cậu khàn khàn:

“.....Em yêu anh.”

Hạ Thụy Nhiên công cậu, bước từng bước tới rạp chiếu phim, trả lời:

“Anh biết.”

“Anh biết cái gì?”

“.....”

“Anh biết em yêu anh nhiều lắm không?”

“Được rồi, đừng nói nữa, đang ở giữa đường lớn đây.”

Tổng Hồng Nho đột nhiên ngẩng đầu lên hô to:

“Em không sợ, em thích anh.....”

Hạ Thụy Nhiên cả kinh, nhưng vẫn làm ra biểu tình hết sức bình tĩnh, anh một bên giả vờ không nghe được gì hết, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Em câm miệng lại cho anh.”

“Không.” Tổng Hồng Nho hôn tai anh, nghiêm túc nói: “Em yêu anh.”

“.....Được rồi, anh đã biết.”

“Em rất yêu anh.....”

“.....Ừ.”

“Đời này em chỉ yêu mình anh.”

“Ừ, sắp tới.”

Tổng Hồng Nho kéo cổ áo Hạ Thụy Nhiên nói: “.....Anh, anh Thụy Nhiên, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Về nhà với em.” Cậu ôm chặt lấy cổ anh. “Thực ra em..... không giống như anh vẫn nghĩ. Chẳng qua lúc đó ba em không cho em làm diễn viên, mà vừa vặn em lại gặp được anh, không biết vì sao em luôn cảm thấy anh chính là người em muốn tìm, em.....em muốn ở bên anh.”

Tổng Hồng Nho nói năng lộn xộn một hồi, nhưng Hạ Thụy Nhiên lại nghe hiểu.

Người ta nói, mỗi người khi sinh ra đã là một nửa vòng tròn. Trong suốt cuộc đời sẽ gặp được vô số người khác nhau, cùng họ gặp gỡ, rồi lại chia lìa. Người có thể ở cùng một chỗ với ta cả đời, một nửa vòng tròn còn lại, đây mới chính là người ta muốn tìm.

Người ta khi còn sống có lẽ sẽ thích vô số người, nhưng về già mới nhận ra, người mình yêu thực sự, hóa ra chỉ có một.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh rồi.” Tổng Hồng Nho ôm cổ Hạ Thụy Nhiên, hai mắt ướt ướt.

Hạ Thụy Nhiên nhìn ánh chiều tà cuối chân trời, khẽ thở dài một cái, nói:

“.....Anh biết.”

Biết em có chuyện còn giấu anh.

Biết em yêu anh từ tận đáy lòng.

Tổng Hồng Nho sững sốt, hai mắt mở to nhìn gáy anh, một lúc lâu sau cậu nằm úp sấp trên lưng anh, ôm thật chặt.

Bóng của hai người hòa vào cùng một chỗ, không một ai có thể chia xa.....

~~Phụ tặng

Sau buổi xem phim.

“Anh, sao anh biết em có chuyện giấu anh?”

“.....Ừ, anh đoán.”

“Không có khả năng.” Tổng Hồng Nho nói chắc như đinh đóng cột. Đùa sao, Hạ Thụy Nhiên mà có thể nghĩ ra được á? “Là Cao Dao nói cho anh có đúng hay không?”

“.....”

“.....Sau này anh không được nói chuyện với cô ta nữa! @# %*()—&*”

Thanh âm bén nhọn phá tan bầu trời, từng đàn chim sẻ trên cây giật mình bay lên. Ven đường, người bán hàng rong đang thu dọn hàng chuẩn bị về nhà.

Hạ Thụy Nhiên đưa ngón trỏ lên môi làm động tác im lặng, Tống Hồng Nho hơi sững sốt, sau đó yên lặng cầm lấy tay anh.

Mười ngón tay siết chặt nhau, phảng phất như không thể tách rời.

Quả nhiên an tĩnh.

Hạ Thụy Nhiên nghĩ như vậy, nhìn Tống Hồng Nho bỗng nhiên đỏ bừng mặt, khẽ cười.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toan-bo-deu-thua>